IBPC

NICOLAE SIMIONESCU

HISTORY and MEMORY

[ISTORIE SI MEMORIE]

CUPRINS

I. Geneza și evoluția Institutului de Biologie și Patologie Celulară « Nicolae Simionescu » (IBPC-NS)

8 / • 1970- 1979 Rădăcinile institutului: Universitatea Rockefeller - apare o idee îndrăzneaţă

14/ • 1979- 1989 Un Vis a devenit Realitate / dar... se prefaţează dificultăţile...

17 / • 1990 Institutul este afliat la Academia Română

18 / • 1995 Nicolae Simionescu părăsește lumea noastra, dar spiritul său ramâne in Institut, pretutindeni. În memoria lui, Institutul este numit IBPC "Nicolae Simionescu".

19 / • 2000 Institutul câștigă prin competiţie titlul de Centru de Excelenţă al Comunităţii Europene

20/ • 2009- 2012 Proiectul "CARDIOPRO" Re-intinerirea Institutului în formă și fond / introducerea de noi tehnologii / modernizarea proiectelor de cercetare

21 / • 2019 După 40 de ani de la înființare

II. Devenirea IBPC în imagini și cuvinte

1970- 1979

44 / • Rădăcinile IBPC: Universitatea Rockefeller și Universitatea Yale, SUA

1979- 1989

49 / • Deschiderea oficială a IBPC; Simpozionul inaugural, Septembrie 1979

50 / • Mesajele Prof. George Palade si Prof. Christian de Duve, Laureaţi ai Premiului Nobel, la inaugurare

51 / • Mesaje de la Mari Profesori Români despre IBPC

54 / • Finantarea IBPC intre 1980 – 1995

55 / • Înființarea și Primul Congres anual al Societăţii Române de Biologie Celulară, București, Iulie 1982

60 / • Crăciunul, Ziua Femeii (8 martie), Ziua Bărbatului (8 aprilie) - Sărbători nelipsite în Institut

68 / • A 10-a Aniversare a IBPC - Mesajele Profesorilor Americani cu ocazia Simpozionului România - SUA, Septembrie 1989
72 / • 1989 Comemorarea în IBPC a 100 de ani de la dispariţia lui Mihai Eminescu

1990- 1995

74 / • IBPC şi Academia Română
76 / • 1995 Acad. Nicolae Simionescu părăsește această lume - mesaje
81 / • 1995 Acad. Maya Simionescu devine Director al IBPC-NS

1996- 2008

81 / • Acad. Maya Simionescu aleasă Vice-preşedinte al Academiei Române (1998-2006)
87 / • 1999 Simpozion la cea de-a 20-a aniversare a IBPC-NS - mesaje
96 / • 2000 IBPC "Nicolae Simionescu" selectat prin competiţie Centrul de Excelenţă al Comunităţii Europene
97/ • Cursuri Postuniversitare de Perfectionare (2000-2008)
104 / • 2004 Simpozionul aniversar 25 de ani de IBPC-NS - mesaje
127 / • 2005 IBPC-NS câştigă prin competiţie un grant important de la Comunitatea Europeană: Proiectul SERA (2005 – 2008)

2009 - 2019

132 / • 2009 Simpozion aniversar IBPC-NS "30 de ani pe drumul de la biologia celulară la medicina moleculară"
136 / • 2009 - 2012 Grant CARDIOPRO câştigat prin competiţie din Fonduri Structurale Europene
147 / • 2014 Aniversare IBPC-NS la 35 de ani de activitate
152 / • 2015 In Memoriam Prof. Nicolae Simionescu
156 / • 2017 Simpozion Aniversar "Universul din Celulă" – cu ocazia zilei de naştere a Acad. Maya Simionescu
176 / • 2018 A 12-a Conferinţă de Proteomică a Europei Centrale şi de Est
179 / • 2016- 2020 Granturi câştigate prin competiţie din Fonduri Structurale Europene şi UEFISCDI
185 / • 2019 IBPC-NS Amintiri la 40 de ani

O scurtă incursiune neromanțată în „Istoria și Memoria”
Institutului nostru dedicată iluștrilor mei mentori,
Prof. Nicolae Simionescu și Prof. George Palade

Geneza și evoluția Institutului de Biologie și Patologie Celulară « Nicolae Simionescu »

Celula este o Taină. Dintotdeauna și mereu, Omul a încercat să dezlege tainele vieții. Cu mijloace simple la început, cu tehnologie complexă azi, a fost acceptată ideea că Celula ascunde în ea secretul vieții, al bolii, al morții. Să o înțelegi, să o cunoști este visul Omului de sute de ani.

Îndrăzneții, vizionarii și experimentaliștii ne-au dezvăluit portretul unei celule: o mică creatură independentă capabilă să trăiască, să funcționeze, să se înmulțească. Ea îndeplinește funcții multiple. Dar, funcția aduce cu ea și disfuncția. De ce? Cum? În ce fel?

În această căutare, alături de mulți cercetători din lume, ne-am îmbarcat și noi, aici acasă; la început am fost doi, ni s-au alăturat alți căutători ca apoi să ajungem azi, la o echipa – o mică armată care încearcă să deslușească „tainele Celulei".

Cred în puterea Instituției. Mica noastră armată de căutători s-a adunat în ceea ce este azi Institutul de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu" (IBPC-NS).
Incercand să periodizez geneza și dezvoltarea Institutului nostru observ că:

- între anii 1970 – 1979 a fost perioada americană, în care a apărut ideea, care părea un vis frumos, aproape imposibil, perioada în care visul a căpătat încet contur ca apoi să se materializeze într-o clădire cu 5 etaje , împodobită cu aparate și mai ales tineri. O mare speranță;
- între 1979-1989 a fost perioadă în care ne-am început activitatea și am trecut de la Vis la Realitatea de acasă pentru ca
- după 1989 – să trecem la ...o nouă Realitate.

Iată o scurtă istorisire a unei povești pe care George Palade a denumit-o **"experimentul Simionescu".**

1970 – 1979
Rădăcinile institutului: Universitatea Rockefeller
- apare o idee îndrăzneață -

23 iulie 1970. Una din cele mai fericite zile din viața mea. După 6 luni de așteptare, după un răspuns negativ, după nenumărate insistențe ale Prof. Palade, în 23 Iulie mi se aprobă pașaportul pentru plecarea în SUA.

Am plecat în 25 iulie. În avion revedeam acea zi din 1969 când Profesorul Palade într-o vizită la diferite Institute din România, poposește și la noi, la Institutul de Endocrinologie unde făceam cercetare sub îndrumarea atentă a unui foarte exigent mentor, Prof. Nicolae Simionescu. Îi arătăm proiectele noastre, ce și cum lucram și ce am obținut. El vorbește puțin, ne întreabă câți oameni lucrează cu noi, ii spunem noi doi și două tehniciene bune și apoi, pleacă. După mai puțin de un an primim o invitație care ni se părea că a venit de la Tutankamon. Profesorul George Palade invită pe Nicolae Simionescu și pe mine să lucrăm cu el la Rockefeller“ un an, poate doi”. Cu unele dificultăți Nicolae Simionescu pleacă pe 1 februarie 1970. Mie nu mi se dă drumul. Soț-soție plecați ....era periculos...
Nu îmi amintesc multe despre drumul către New York. Știu doar că am aterizat pe aeroportul Kennedy și a doua zi lucram deja în laborator.

Profesorii mei mi-au explicat proiectul la care lucram. Aveam un entuziasm nemărginit. Lucram ușor 14 ore pe zi. Am început bine, primele imagini pe care le-am făcut la microscopul electronic – au fost exact ce căutam și au devenit dovezile de care ipoteza noastră avea nevoie. »Norocul începătorului ».

Universitatea Rockefeller e un spațiu intelectual deosebit, ca cercetător nu îți poți dori altceva. Contactul cu viața științifică și cultura americană, marcați de personalitatea prof. Palade, de atmosfera de știință adevărată a fost pentri noi un șoc și o provocare. A apărut un gând; hai să încercăm (1) să creăm acasă o oază de știință adevărată în care tinerii cercetători din România si cu noi să-și desfășoare talentul, imaginația și capacitățile creatoare și (2) să aducem biologia celulară în țară, această nouă știință care simțeam că va revoluționa toate științele vieții, și nu numai, Filosofic gândind – cred că Institutul trebuia să apară. Era momentul istoric pentru această nouă știință și, ea trebuia să ajungă și în România….

1971 -1972 Începem să gândim serios la ceea ce părea aproape “imposibil”. Facem prima schiță a viitorului Institut. Începem formalitățile.
Nicolae Simionescu, într-un interviu acordat lui Nicolae Tone, își amintește acea perioadă astfel: ...."*Şi, la un moment dat, în 1972, într-o suită de împrejurări care sunt foarte amuzante, m-am aşezat, împreună cu Maya, în faţa unei hârtii de împachetat şi am spus, şi unul şi altul, în acelaşi timp: «Hai să facem (în România) un centru modern de biologie celulară, să adunăm nişte tineri în jurul nostru, să-i formăm ca un fel de familie şi să asigurăm, astfel, o oază de*

muncă, de linişte şi de seriozitate»".

În acest răstimp, studiile noastre și colaborarea cu Prof. Palade se desfășoară foarte bine. Rezultatele obținute și prezentate la diverse congrese (1979-1989) au făcut ca „de la un an poate doi" colaborarea noastră să se întindă peste 10 ani; mai mult, între timp am devenit pentru americani „the famous Romanian trio".

A fost perioada în care ziua lucram cu sârg iar seara /noaptea visam. Profesorul Palade descrie cel mai bine această perioadă:

"Printre experimente, descoperiri, selectări de microfotografii și redactări de manuscrise, Nicolae și Maya Simionescu au început să lucreze la planurile unui proiect ambițios: un nou laborator care urma să fie construit în București.

Inițiativa le-a aparținut în întregime.

Rolul meu în acest nou proiect a fost de a găsi, împreuna cu ei, căile și mecanismele care să asigure viabilitatea acestui institut în România."

Începem numeroasele pregătiri, trecem prin toate formalitățile, învingem birocrația si mai ales convingem autoritățile acelor timpuri de nevoia și importanța noului Institut.

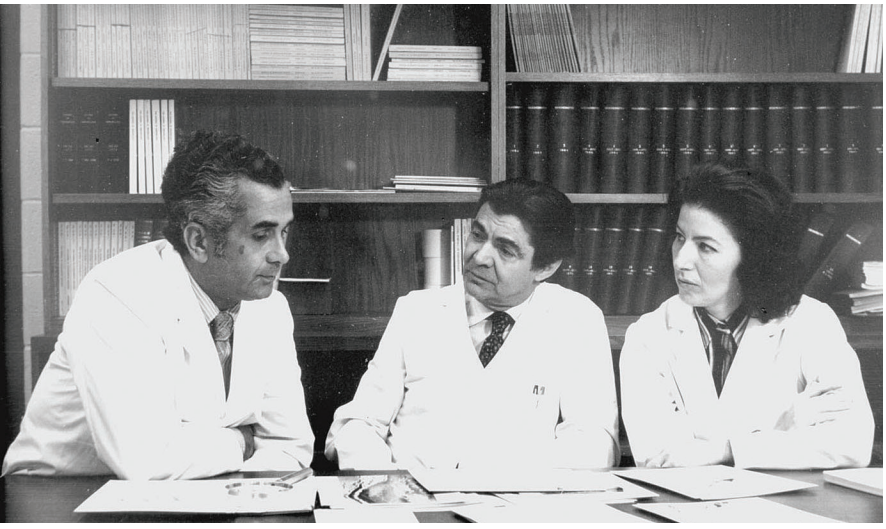

Nu cred că am fi reușit fără intervențiile și sprijinul permanent al Profesorului Palade, al ambasadorului nostru în SUA, Corneliu Bogdan și al prietenului nostru și al Prof. Palade, marele chirurg, Theodor Burghelea, Ministrul Sănătății în acel timp. Legat de hotărârea noastră, Nicolae Simionescu îi spune într-un interviu lui Nicolae Tone „Nu puteam schimba regimul – dar credeam că putem schimba ceva în viața tinerilor români inteligenți și înzestrați și puteam returna șansa pe care am avut-o de a lucra cu George Palade în SUA (la Rockefeller si la Yale).

Anul 1973. Primim aprobarea de înființare a Institutului dorit. Nicolae Simionescu pleacă rapid la București – alege ca amplasament pentru noul Institut, un teren în strada B.P.Hașdeu nr 8, pentru că era viran și pentru că era în apropierea altor centre Universitare (Facultățile de Biologie, Chimie, Medicină, Veterinară, Institutele Cantacuzino și Babeș).

Imediat am început schițarea planurilor arhitecturale ale Institutului. Aveam experiența mutării și amenajării noului departament de Biologie Celulară de la Universitatea Yale, unde prof. Palade împreună cu unii colaboratori (inclusiv noi) s-a mutat. Fiecare moment liber, în special seara, l-am folosit pentru a schița tot ce urma să se petreacă în fiecare cameră din 5 etaje ale noului Institut. Arhitecților români le-a plăcut planul și l-au preluat fără obiecții.

1974 Începe construcția. Începe construcția. Nicolae Simionescu vine la București să bată țărușii care marcau perimetrul viitorului Institut. Pune unul sau doi dolari la temelia clădirii pentru a aduce bogăție. Un lucrător i-a spus: „Domnule Profesor, nu puneți un dolar în pământ – în viitor, autoritățile s-ar putea să dărâme clădirea ca să ia dolarul"
Pentru a urmări construcția, venim la București odată sau de două ori în fiecare an.

Acuarelă de arh. Gh. Leahu

Stabilim programul de cercetare al noului Institut și considerăm că pe viitor, acasă, trebuie să trecem de la biologie celulară la patologie celulară (patologia era iubirea ascunsă a lui Nicolae Simionescu) și să ne concentrăm eforturile pe o problemă majoră a Societății moderne și cauza principală de mortalitate în țările dezvoltate, inclusiv România, Biopatologia Celulară și Farmacologia Celulară a bolilor sistemul cardiovascular (Ateroscleroză, Diabet, etc). Atunci, ca și acum, se pare că la fiecare 10 minute un om moare de boala cardiovasculară.
Era și este, o provocare științifică serioasă și socio-economic importantă. Ne propuneam să înțelegem boala cardiovasculară, să o stăpânim, pentru ca apoi a o putea tămădui. Plan ambițios, o boală ucigașă la care lucrau sute de cercetători din lume.
Și mai mult decât atât.

Istoria Europei inclusiv a noastră a pătimit enorm din cauza faptului că multe hotărâri decisive au fost luate de oameni afectați de boli cardiovasculare. La conferința de la Yalta din februarie 1945 soarta noastră a fost hotărâtă de trei oameni toți având boala coronariană avansată: Roosvelt, care moare în aprilie 1945, Stalin în 1955 și Churchill în 1965 de accident vascular.

Credo-ul cercetărilor noastre care a devenit și al Institutului a fost:
"Biologia Celulară și Moleculară în Slujba Sănătății Omului"

Devenisem destul de cunoscuți, iar relațiile cu cercetătorii din laboratoare de prestigiu din SUA ne-au ajutat să obținem locuri pentru stagii de specializare și 13 burse Fullbright de un an pentru tineri cercetători din București. Astfel în câteva dintre aceste vizite, am intervievat absolvenți de la facultățile de Chimie, Biochimie, Biologie, Biofizică, Medicină, etc) , și am ales 13 tineri pe care i-am trimis la specializare în cele mai bune laboratoare în domeniul biomedical din SUA.

Comandăm toate echipamentele necesare cercetării de biologie celulară și, ca să evităm izolarea, ne asiguram că vom avea o bibliotecă cu circa 25 de abonamente la principalele reviste internaționale de știință. Cu o întrerupere de un an, din cauza cutremurului răvășitor din 1977, clădirea este terminată în 1979.

Prof. Palade are o idee importantă (ca de obicei): pentru a se evita izolarea noastră în România. Să nu plecăm acasă până nu se semnează un Acord între Universitatea Yale și Ministerul Educației din Romania în care să se specifice obligația ca noi doi să venim 3 luni pe an la Univ. Yale pentru a participa la Cursurile de Biologie Celulară și să ne continuăm colaborarea. Acordul a fost semnat pentru 6 ani. A mers cu mici dificultăți timp de 6 ani, apoi cu mari dificultăți.

Astfel, între 1970-79 Institutul nostru, pornit de la primele planuri făcute de noi pe hârtie de împachetat, la alegerea terenului viran din București, la finalizarea construcției, ajunge împodobit cu aparatură modernă, cu tineri cercetători aleși cu grijă din România și cu doi seniori, să fie gata de lucru.

Pentru Institut am intervievat 1200 de oameni și am ales 80 sau 100 (de la portar la cercetător).

Ne pregătim de inaugurare. Semne rele au început să apăra. Trei zile înainte de inaugurare suntem anunțați oficial de Ministerul Educației că nu avem dreptul să organizăm simpozionul și nici Ministerul nu va plăti transportul cu Tarom al oaspeților. Eram disperați, unii dintre invitații noștri erau deja pe drum, prin Europa. În Institut se caută posibilități de rezolvare. Profesorul Nicolae Simionescu oferă sa dea Ministerului noua noastră mașină (Peugeot) pentru a acoperi cheltuielile. În aceeași după-amiază, tinerii din institut s-au oferit să-și doneze salariile pe o luna sau două în același scop. După 3 zile, un "înger protector" a intervenit și a făcut posibilă susținerea Simpozionului. Nici azi nu știu de unde a venit rezolvarea si cine a fost protectorul nostru.

3 septembrie 1979 - IBPC este inaugurat oficial cu un simpozion Româno-American intitulat: *"Transportul macromoleculelor în sistemele celulare". Au participat din SUA, profesorii George Palade, Christian de Duve și Gunter Blobel, laureați ai Premiului Nobel, precum și profesorii Marilyn Farquhar, David Sabatini și din Germania, profesorul Werner Franke.*

1979- 1989
Un Vis a devenit Realitate / dar... se prefațează dificultățile...
« Omului îi trebuie un vis ca să suporte realitatea » (S. Freud)

Am început cu mare entuziasm proiectele a căror succesiune în viziunea noastră arătau schematic ca mai jos.

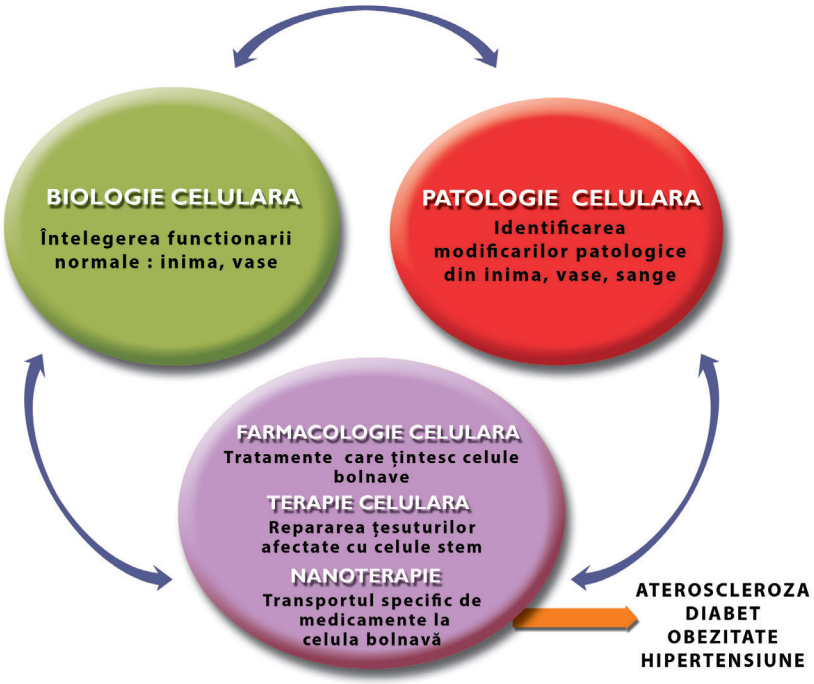

Filosofia noastră de baza a constat în parcurgerea succesivă sau concomitentă a cercetărilor privind funcționarea normală a inimii și vaselor de sânge (Biologie Celulară) urmată de identificarea alterărilor care au loc în diferitele segmente vasculare (patologie celulară) pentru a ajunge la ținta finală de încetinire sau eradicare a evoluției bolilor sistemului cardiovascular și a complicațiilor lor (Farmacologia Celulară, Terapia Celulară).

Realizăm cu toții că bolile inimii sunt un subiect capital în viața individului și că dacă le vom desluși, noi sau alții, va fi „un pas mic pentru noi dar un pas mare pentru omenire". În plus, era și ceva romantic în cercetarea noastră - ne aplecam asupra inimii, care, cum spune poetul

"Inima, prin bătăile ei, aplaudă existența noastră" (Lucian Blaga).

Curând, au început sa apară primele rezultate – promițătoare.

S-a creat o stare deosebita în Institut. Opream la poarta institutului tot ceea ce se întâmpla în afara lui și măcar în cele 10-12 ore cât stăteam la lucru să uităm de sistemul

opresiv și greutățile prin care eram nevoiți să trecem. Mai mult, in Institut se trăia ca într-o familie. La sala de mese, două minunate doamne ne pregăteau în fiecare zi o ciorba bună și chemau tinerii la masă. Tot în sala de mese, se cânta în timpul prânzului muzica simfonică și pe masa existau folii cu viața compozitorului respectiv. Am reușit să închiriem de două ori pe săptămână un teren de tenis de la BNR unde împreună cu mulți tineri din Institut jucam tenis. Am serbat în fiecare an Crăciunul și Moș Crăciun venea cu daruri pentru copii – copiilor noștri. Am făcut toate acestea deoarece aveam credința că:

Un institut este o Școală
Un institut este o Casă
Un institut este o Familie
Cercetarea este un Mod de Viață

Și astăzi cred că un institut de cercetare trebuie să fie o școală în care nu se dau lecții de la pupitru, dar se dau exemple. Într-un institut de cercetare adevărata se crează o "stare de grație" care cuprinde în ea curiozitate, onestitate, rezistență la speculații și aproximații – respect față de adevărul științific – o stare de corectă comunicare, toate având un scop comun : știință adevărată – știință care avansează Știința și Cunoașterea. Să accepți și să transmiți că ***adevărul este ceea ce trece testul experienței*** (A. Einstein).

Bucuria noastră nu a durat mult; ea prefața necazurile care urmau să vina. La începutul anului **1980** am fost înștiințați că toate fondurile noastre de cercetare au fost tăiate. Nu fonduri de chimicale, de materiale, nici un abonament la bibliotecă, nimic, nimic.
Puținele fonduri pe care le aveam erau pentru micile noastre salarii și cheltuielile de întreținere a casei.

Disperarea era mare. Trebuia să găsim o ieșire, o soluție. Sir Medawar spune ca ***Știința este arta de a găsi soluții***. Și le-am găsit.

În anii 1980, singura instituție care oferea, prin competiție, fonduri de cercetare în afara granițelor țării era Institutul Național de Sănătate (NIH) din SUA. Facem imediat o primă aplicație de grant, competiționăm cu toți aplicanții americani și câștigăm in 1981, primul grant pentru 3 ani. Chiar înainte de terminarea acestuia, facem o aplicație pentru un nou Grant competitiv și datorită rezultatelor obținute anterior, am câștigat al 2-lea Grant și apoi bazat tot pe rezultate am obținut al 3-lea Grant. În 1990, au apărut alt sistem de granturi americane, FIRCA (Fogarty International Research Collaborative Award) la NIH. Am aplicat și am câștigat două grant-uri în colaborare cu Prof. Samuel Silverstein și Prof. David Stern de la Universitatea Columbia din New York (unde eram și „visiting profesori"). În felul acesta toată cercetarea institutului între 1979-1995 a fost subvenționată de Granturile NIH - SUA.

Între anii 1979-1989, viabilitatea, evitarea izolării și supraviețuirea Institutului în condițiile vitrege ale comunismului a fost posibilă , în principal prin voința comună a grupului nostru de „a bate sistemul" . În plus, la inițiativa înțeleaptă a Profesorului Palade, împreună cu Nicolae Simionescu am fost numiți profesori vizitatori la Universitatea Yale,

New Haven, fiind implicați anual timp de 3 luni în activități de predare și cercetare. Această asociere ne-a facilitat continuarea legăturilor privilegiate cu universități din SUA și specialiști remarcabili în domeniu, noi schimburi științifice și evitarea izolării, precum și obținerea de burse pentru cercetătorii IBPC. În acești ani, 15 tineri cercetători din institut au fost instruiți în prestigioase universități americane. In plus, in Institut au avut loc 5 simpozioane româno-americane subvenționate de NIH-SUA care au fost vitale pentru evitarea izolarii si menținerea cercetărilor moderne.

În acea istorie rea, cercetarea a fost salvarea noastră. Am dovedit că regimul nu poate cotropi Țara Științei – acolo mintea noastră era liberă și gândirea fără limite.... singurele limite erau propriile noastre limite.

Am câștigat "pariul" cu istoria! Nu am avut niciodată vocația de a ne resemna ...Greșesc rău cei care spun că în perioada comunismului Romania a fost o "Siberie a spiritului". Scriitorii au scris, cercetatorii au cercetat…Pentru că nici un regim, nu iți poate cotropi spiritul. În acea perioadă dramatică, istoric și social – tocmai pentru că era greu și aproape imposibil după unii – am reușit ca în oaza noastră să ne desfășurăm – cât am putut – ideile – dorințele – și să menținem aprinsă palida luminiță a cercetării românești. Eram ca în povestea « fetiței cu chibrituri », țineam permanent chibritul aprins (la noi în Institut, veioza) și făceam cercetare cât puteam noi mai bine. De aceea , după doar 10 ani de la apariție, Institutul nostru și-a căpătat un loc bun între Institutele Europene.

Așa cum am spus mai sus, în institut eram uniți de o dorință comună : "să batem sistemul" făcând cercetare bună. Era modul nostru de a rezista într-o perioadă infernală. A fost modul nostru de a trece cu capul sus – printr-o perioadă care te putea ușor încovoia. Abia acum îmi dau seama ce noroc am avut cu profesiunea noastră.

În septembrie 1989 a venit la noi un prieten care lucra la Ministerul Educației și Cercetării, care confidențial, în curtea institutului, ne-a spus ca suntem pe „lista neagra" și să ne pregătim să răspundem la 3 acuzații grave care erau pe masa "tovarășei": 1. Vindem secretele noastre americanilor; 2. publicăm doar în reviste străine, nu românești si 3. planul nostru de cercetare nu a fost aprobat de Cabinetul 2 (asta era adevărat, nici nu consideram că trebuie). Restul inepții!!!!!

Spre șansa noastră a venit anul "1989". În acel moment am știut că am învins scepticii care nu credeau în reușita si rezistența noastră și am știut că:

am câștigat "pariul" cu istoria!

A venit Libertatea ! Am înțeles repede că la început democrația este timidă și libertatea fragilă: un cal liber e frumos, un tigru liber este periculos.

Acum ne puteam desfășura deplin pentru că știm bine că **cercetarea înseamna deopotrivă libertate și responsabilitate**

1989 - 1990 - Căderea comunismului a adus unele schimbări în structura institutului.

- IBPC a fost afiliat la Academia Română.
- Doar după 10 ani de activitate, de la un grup necunoscut IBPC a devenit instituție membră a rețelei globale UNESCO - MCBN (Rețeaua de Biologie Moleculară și Celulară).
- Un număr din cercetătorii noștri au dorit să experimenteze viața științifică din Europa și Statele Unite. Șansa echipei noastre a fost ca în locul lor ni s-au alăturat tineri cu talent si dorința pentru cercetare, astfel că schimbarea nu a afectat performanța noastră în cercetare.

1992 - Pe baza rezultatelor am câștigat două granturi de colaborare FIRCA-NIH-SUA (3 ani fiecare) cu Prof. Samuel Silverstein și Prof. David Stern de la Universitatea Columbia, New York, SUA. În plus am mai avut fonduri pentru colaborări în cadrul Comunității Europene și am câștigat un Grant de la Swiss National Science Foundation pentru un proiect de colaborare. (1997) Acesta a fost semnul că lucrăm la ceva important și că rezultatele noastre sunt valabile, acceptate și apreciate.

Institutul și învățământul de Biologie Celulară Pregătirea viitoarelor generații

Încă de la început, ne-am propus patru obiective mari: 1. Cercetare biomedicală, 2. răspândirea Biologiei Celulare în toate centrele universitare din țară; 3 pregătirea noilor generații de cercetători, și 4. facilitarea schimburilor internaționale.

De la înființare, din 1979, **laboratoarele Institutului au fost deschise** (ca și bibliotecă) pentru oricine dorea să învețe tehnici sau metode de cercetare. Foarte mulți cercetători din țară au trecut pragul Institutului să învețe tainele biologiei celulare.

După nici 3 ani de la înființare, în 1982 la inițiativa Prof. Nicolae Simionescu și împreună cu profesori din toate orașele universitare ale țării am fondat **Societatea Română de Biologie Celulară.** Ea a devenit in timp, o societate trofică, foarte activă, azi compusă din aproximativ 450 de membri din întreaga țară. De la înființare, societatea organizează un congres anual în care noutățile din cercetarea de biologie celulară, schimbul de idei și rezultate, problemele învățământului și educația tinerilor cercetători sunt probleme prioritare de discuții. Societatea a devenit o platformă unde se practică știință și prietenie. Colegii din țară, unii chiar profesori, mărturiseau la întâlnirile noastre că "Societatea noastră este o Școală". Era exact ce ne-am dorit.

Curând dupa înființare am început și **programul de Doctorat**. Prof. Nicolae Simionescu și cu mine căpătasem dreptul de a conduce doctorate și în România. Astfel toți tinerii noștri au intrat în acest program care era dificil, exigent și ambițios. Dar văzând pregătirea excelentă

a generațiilor de tineri care au trecut prin program, cred că el a fost (și încă este) util și corect. Am avut și doi studenți la medicină din SUA care au venit să-și înceapă doctoratul cu noi.

În perioada 2000-2008, urmărind aceeași idee de a dezvolta cercetările de Biologie Celulară în toată țara, împreună cu Dr. Anca Sima (director executiv), am organizat în Institut **cursuri post-universitare (8 ediții)** la care au participat cursanți români și conferențiari din institut, din țară și din străinătate. Tinerii cursanți români (cercetători, medici rezidenți) au fost entuziasmați de curs. Și noi, la fel.

Imediat după revoluție, în anul 1990, au venit la noi studenții Facultății de Chimie și ne-au rugat să le ținem **cursuri de Biologie Celulară**. Cine putea să reziste la cererea studenților? Le-am ținut.

Tot în anul 2000, doi profesori din Constanța (Prof. Adrian Bavaru și Prof. Vasile Sârbu) ne-au solicitat călduros să acceptăm să ținem **Cursul de Biologie Celulară la Facultățile de Medicină și Biologie din nou înființată Universitatea din Constanța**. Era destul de complicat pentru noi dar nu am rezistat entuziasmului acestor doi tineri profesori care doreau "să facă ceva important pentru orașul lor, Constanța. Tocmai refuzasem o solicitare asemănătoare de la o importantă universitate privată din București, dar pe ei nu îi puteam refuza. Astfel, timp de 5 ani, noi și colaboratorii noștri din Institut am predat biologia celulară la Universitatea din Constanța, timp în care ei și-au pregătit proprii profesori.

Institutul și Academia Română

Am avut totdeauna conștiința ca un Om trebuie, are obligația, să servească Societatea din care face parte. Noi trebuia să servim cercetarea și cercetătorii.
Nicolae Simionescu și cu mine am fost aleși în 1990 membri corespondenți și în 1991 membri titulari ai Academiei Române. Am privit aceasta ca o oportunitate de a servi comunitatea științifică din țara noastră. În 1991 am scris împreuna un articol în Academica intitulat "Academia- Maxima Scientia et Maxima Moralia". În 1992, Nicolae Simionescu a introdus pentru prima oară în țară, în Academia Română , sistemul de grant-uri competitive care revoluționau sistemul: subvenționarea unui proiect de cercetare urma să se facă după evaluarea serioasa a valorii lui științifice. Greu de înțeles la început, sistemul de grant-uri a fost apoi acceptat de toate forurile care ofereau fonduri de cercetare din România. În 1994, Nicolae Simionescu este ales Vice-președinte al Academiei Române. Își dedica mult din timpel a ul său pentru a re-organiza cercetarea din Academie. Nu a mai avut mult timp pentru asta....

1995 - Nicolae Simionescu a părăsit lumea noastră dar spiritul său a ramas în Institut, pretutindeni în memoria lui, Institutul a fost numit IBPC "Nicolae Simionescu".

Mereu, și în special de Sf. Nicolae sau aniversări anuale, gândul nostru se îndreaptă către Profesorul și Mentorul nostru. Ne întâlnim, vorbim, ne uităm la imagini de demult sau ținem Sesiuni științifice „In Memoriam Acad. Nicolae Simionescu (1926-1995)".

Spun colaboratorii din IBPC: *„Pentru noi, Profesorul Nicolae Simionescu a fost o briză de aer proaspăt în timpurile grele ale regimului comunist. Era o personalitate completă și complexă, în care savantul scrupulos, omul de știință adevărat, educatorul, profesorul autentic și adevăratul patriot se adunau într-o personalitate cu adevărat remarcabilă.*

Am învățat de la Magistrul nostru minunile cercetării, dedicația pentru știință, cum să privești succesul și eșecul, simțul responsabilității, rigoarea, etica și măreția harului intelectual și a valorilor morale care trebuie să completeze un om de știință autentic".

Recunoștință infinită Profesorului nostru.

Colaboratorii din IBPC

În același an, am devenit directorul Institutului. Povestea noastră - "experimentul Simionescu" nu avea voie să se sfârșească aici, trebuia să meargă mai departe... În 1996, am fost aleasă Vice-președinte al Academiei Române pe care am servit-o in doua legislaturi.. Am continuat să conduc sistemul de Grant-uri ale Academiei Române care chiar dacă însemnau sume modeste de bani, aveau un prestigiu mare deoarece evaluarea lor implica un proces foarte strict. Am încercat în cele 14-15 ore pe zi să slujesc mai departe Cercetarea Academică și să nu neglijez Institutul.

Din păcate, sistemul de Grant-uri ale Academiei a fost desființat după mine – în 2004. Nu știu nici acum cine se temea de acest sistem. Încă sper că va fi re-înființat. Era un atu al Academiei noastre...

Conduc secția de Științe Biologice a Academiei Române. Am adus în secția noastră cercetători cu talent, cu opera și cu etică . În plus, mulți dintre ei, erau ...doamne. Și Academia are nevoie de mai multe Doamne!

Fac parte dintre aceia care sprijină și încearcă să protejeze Academia Română și cercetarea fundamentală (cercetarea de bază) care se face preponderent în Academia Română - de cei care din neștiință nu-i dau importanță și nu înțeleg faptul că ea stă la baza tuturor cercetărilor. Orice cercetare care nu are la bază un studiu fundamental serios – nu rezistă în timp. Este ca o casă fară fundament.

Institutul câștigă prin competiție titlul de Centru de Excelență al Comunității Europene

2000. An deosebit de important care a marcat toata viața științifică a institutului

a adus cu el o recunoaștere internațională a rezultatelor cercetărilor noastre, IBPC "Nicolae Simionescu" a fost selectat prin concurs " Centru de Excelență al Comunității Europene." Aplicația pentru această competiție am facut-o împreună cu doctoranda mea, Anca Gafencu și a inclus, pe langă descrierea rezultatelor anterioare, o prezentare clară și concisă a ceea ce ne propunem pentru viitor. Titulatura obținută a permis înzestrarea noastră cu un microscop electronic modern și organizarea unor Simpozioane Internaționale precum "Disfuncția cardiovasculară în hiperlipidemie și diabet" (2002) sau "Biologia celulară și moleculară -cheia pentru a învinge bolile cu risc global" (2004) organizat cu prilejul celei de a 25-a aniversări a institutului nostru.

2005 -A marcat un alt mare succes. Prin competiție am obținut un Grant acordat de către Comunitatea Europeană prin acțiunea specifică de susținere PC6: "Consolidarea Spațiului European de Cercetare prin Consolidarea Competenței Cercetării din România în genomica și proteomica principalelor boli de risc global: Ateroscleroza, diabetul și complicațiile sale" (SERA). Am scris proiectul într-o bună colaborare din nou cu tinerele cercetătoare Anca Gafencu (director executiv) si Madalina Fenyo, doctorandele mele.

2009 – Proiectul "CARDIOPRO" Re-întinerirea Institutului în formă și fond / introducerea de noi tehnologii / modernizarea proiectelor de cercetare

Un mare câștig pentru insitutul nostru. Prin competiție am câștigat un grant valoros (11 milioane Euro) din fonduri structurale pentru proiectul de investiții "CARDIOPRO": "Extinderea și modernizarea infrastructurii de cercetare pentru creșterea competitivității în domeniul bolilor cardiovasculare, diabetului și obezității".Cofinanțare: Fondul European de Dezvoltare Regională - POS, Axa Prioritară 2. Proiectul l-am câștigat în urma unei aplicații complexe și convingătoare , arătând direcțiile pe care vrem să le urmăm în viitor.,

Prin acest proiect intre **2009 -2012** am reîntinerit întreaga structură a institutului, aceasta însemnând laboratoare noi și echipamente de ultimă generație și, în mod implicit, reconsiderarea și modernizarea programului de cercetare cu noi proiecte permise de noile echipamente. Am început astfel studii novatoare în domeniul Proteomicei, Nanomedicinei/ Nanoterapiilor și al Celulelor Stem/Medicină Regenerativă. Rezultatele bune nu s-au lăsat mult așteptate și au fost prezentate de către tinerii din Institut la numeroase manifestări științifice din țară și din străinătate din perioada 2010 - 2014.

În **2013** am primit unul dintre cele mai deosebite onoruri: Cavaler al Legiunii de Onoare (Chevalier de la Legion d'Honneur), al Franței. Îl consider o onoare pentru mine, pentru mentorii mei și pentru echipa mea care mi-a fost alături de-a lungul celor 40 de ani.

Cercetarea în institut continuă într-un ritm alert dar necesitățile sunt din ce în ce mai mari. Competiționam și în anul 2014 cu Dr. Horia Maniu (director de proiect) câștigăm

un Grant cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională: "Constituirea unui nou compartiment de sortare și crioprezervare a celulelor pentru cercetare și în scop terapeutic"(SORTIS). Acest Grant a permis înființarea unui laborator performant de Biologie Moleculară și a unui compartiment modern de crioprezervare a celulelor.

Dar cercetarea cere fonduri continuu. Este o preocupare permanenta a intregii echipe obținerea de fonduri care să ne permită continuarea proiectelor pe următorii 3-4 ani. Competiționam și în 2016 câștigam granturi valoroase acordate prin Programul Operațional pentru Competitivitate 2016-2020. În plus, suntem colaboratori la importante granturi europene.

Datorită rezultatelor proiectelor realizate în noul Departament de Proteomică, cea de a 12- a Conferință de Proteomică din Europa Centrală și de Est (CEEPC) a avut loc în IBPC în 2018.

2019 - După 40 de ani de la înființare

Arata bine! Activitatea din acest an are același ritm ca întotdeauna: cercetare, lupta pentru fonduri, Simpozioane și Școli de vară ținute în cadrul proiectului INTERA" etc. În plus constatam cu bucurie că media de vârstă a personalului din institut a rămas aceeași ca în urmă cu 40 de ani datorită tinerilor care ni s-au alăturat . Pentru ei și pentru noi am organizat împreună cu Fundația Națională de Știință și Artă sesiunea științifică intitulată: "Viitorul cercetării, dezvoltării și inovării în domeniul sănătății. Oportunități pentru România - Horizon Europe ". Au participat importante personalități din Europa de Vest si de Est.

Ce am invățat ? Ce am descoperit?

Am invățat că lumea Celulelor este o lume specială cu reguli și protocoale instaurate și respectate de mii și mii de ani. Fiecare tip de celulă are o funcție, un rol în viață organismului. Unele ne ajută să respirăm, altele să gândim, să scăpăm de colesterolul din sânge, altele ne apară de instruși. Când organismul este atacat de un inamic sau un terorist, apare imediat o armată de celule care au rolul să le apere pe toate celelate.

Celula își chivernisește bine viața și interesele. Ea ține în biblioteca ei (în nucleu), toată informația de care are nevoie ca să traiască, să se înmulțească și să-și îndeplinească funcțiile (codul genetic). Are o sursă care îi dă energie (mitocondriile) are o fabricuță care produce proteine (descoperită de Palade) și are un sistem de control ferm a tot ceea ce intră și iese din celulă (membrana). Nu trăiește singură. Celulele s-au adunat într-o lume a lor formând țesuturi, organe, și organisme. Noi toți suntem formați dintr-o aglomerare de celule și suntem rude cu prima celulă aparută pe pământ.

Am învățat că ***Celula – este sediul vieții și al bolii, este – în fapt, pacientul elementar***

Uneori, când agresorul este puternic, celulele se îmbolnăvesc şi pot muri şi odată cu ele, murim şi noi.

Ce trebuie făcut pentru a caştiga lupta cu agresorii? Pentru ai reda celulei sănătatea, astfel încât să işi urmeze netulburată destinul şi rostul ce i s-a hărăzit. Aceasta este întrebarea la care încearcă să răspundă toţi cercetătorii din domeniul biomedical. De aici a apărut şi termenul de "cell doctor" – doctor de celule. Nu este glumă. Tratamentul pentru restaurarea sănătăţii celulelor a început şi cu asta începe tratamentul "inteligent" al bolilor, medicina personalizată, medicina de precizie.

Ce am descoperit? Este o întrebare legitimă pe care ne-o pun mulţi oameni din afara cercetării biomedicale. Am descoperit că celulele care căptuşesc toate vasele de sânge şi inima (întreg sistemul cardiovascular), considerate iniţial o nesemnificativă foiţă de celofan, sunt în fapt sofisticate, inteligente, iscusite şi foarte agere. Vorbim despre celula endotelială, şi numeroasele sale surori, care veghează şi controlează schimbul de substanţe între diferitele medii interne şi astfel, au un rol fundamental în bunăstarea şi funcţionarea organismului.

Între altele, am identificat că aceste celule au pe lângă vezicule (descoperite de G. Palade) şi canale transendoteliale (descoperite de noi) cu care controlează tot ceea ce trebuie – sau nu trebuie - să treacă din sânge la ţesuturi. Suprafaţa acestor celule este diferenţiată în microdomenii distincte ca structură şi chimie şi astfel pot asigura multiple funcţiuni necesare homeostaziei, adică „armoniei„ din organism.

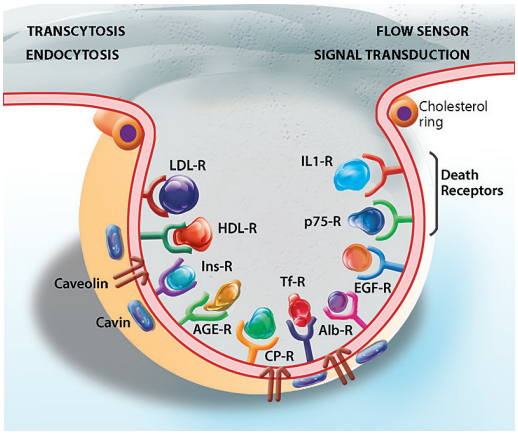

Împreună cu colaboratorii din Institut, am urmărit procesul de trecere a moleculelor prin celule pe care Nicolae Simionescu l-a numit inspirat „transcitoză". I-am descoperit mecanismele cu care asigura selecţia controlată a ceea ce fiziologic trece din sânge la organe (medicamente, proteine cărăuşi, hormoni, etc). Transcitoza s-a dovedit a fi un proces celular universal.

Grupul nostru a identificat (pentru prima oară) receptorii de pe suprafaţă celulelor (ex. receptori pentru albumină, histamină) care sunt implicaţi în procese fiziologice şi patologice majore. Şi multe altele...

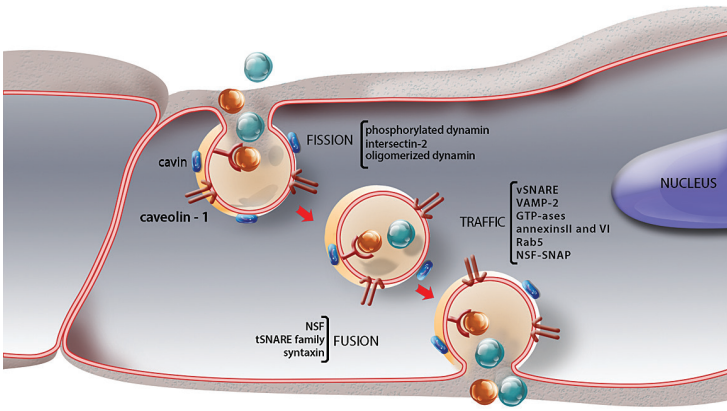

Toate datele de biologie celulară obţinute au format fundamentul pentru întelegerea modificărilor patologice care au loc în boala cardiovasculară, diabet şi a complicaţiilor lor.

În patologia celulară, echipa noastră a urmărit şi descoperit evenimentele incipiente (din artere şi valve) care duc la formarea plăcii aterosclerotice, rolul lipoproteinelor, modificarea şi alterarea lor în ateroscleroza şi diabet. Împreună, am descifrat patobiochimia diabetului şi efectul nociv al diversilor factori (ex. hiperglicemia) care duc la cauza principală de mortalitate în această maladie, ateroscleroza accelerată.

Recent, grupul nostru a introdus în proiectele Institutului cercetări preclinice moderne prin care urmărim terapia bolilor cardiovasculare, a diabetului, hipertensiunii, obezităţii.

Nanoterapia și utilizarea nanotehnologiilor moderne, ne-au permis țintirea medicamentelor specific doar către celulele/țesuturile modificate patologic. În medicina regenerativă, echipa noastră a demonstrat că terapia cu celule stem în infarctul de miocard are efecte favorabile, directe și în special indirecte.

Toate aceste rezultate (și altele nemenționate aici) au fost preluate de comunitatea științifică internațională, așa cum ne arată numarul mare de citări ale lucrărilor din Institut în literatura de specialitate. Împreună ele evidențiază împlinirea filozofiei și viziunii inițiale: trecerea proiectelor succesiv de la biologia celulară, la patologia celulară, la terapia celulară.

Nu am descoperit leacul pentru eradicarea bolilor cardiovasculare sau a diabetului (ținta noastră) , care nu au fost descoperite încă, nicăieri în lume și nici leacul contra multor altor boli ale societății moderne. De zeci de ani, mii de cercetători în laboratoare performante și cu fonduri pe măsură, se străduie să atingă primii acest deziderat. Nu suntem încă acolo.

Și noi, ca și alti cercetători știm către ce ne îndreptăm dar nu știm ce vom găsi. Din tot ce am agonisit până acum, știm că suntem pe drumul care duce la deslușirea răspunsului celulei la agresori, înțelegerea mecanismelor dereglate și a capacității lor de reparare - ținta noastră. Acest drum nu e ușor, el trece prin vasta și complexa câmpie a (ne)cunoașterii, care trebuie defrișată încet, cu grijă și cu pași mici.

Suntem optimiști. Știm că drumul este corect și ca bogăția pe care am adunat-o în 40 de ani de cercetare va duce sigur la un final fericit pentru tratamentul bolilor cardiovasculare, a diabetului, și a altor maladii. Mă uit cu mari speranțe la tinerii din Institut. Ei au în traista lor adunate tot ce am agonisit noi și cercetătorii din lume în domeniu.

Nu știm dacă noi vom fi primii care să atingem acest țel, dar știm sigur că, prin rezultatele noastre, vom contribui la găsirea soluțiilor și, poate, la tămăduirea bolilor.

Acesta este farmecul cercetării...

Este ca atunci când temerarii au încercat să cucerească Everestul. Au fost multe încercări, unele s-au oprit la 4000 de metri, alții la 6000, alții au mers mai sus - s-a acumulat experiența. În final Neozeelandezul Edmund Hillary și Tenzing Norgay din Nepal au ajuns pe vârf la 8848 metrii. Dar l-au cucerit! Amândoi au afirmat că reușita a fost rezultatul unei munci de echipă a întregii expediții. La fel este si in cercetare...care este tot un fel special de expeditie.

Nu pot să termin acest arc peste 40 de ani, fără să mă gândesc la cei care au făcut posibilă înființarea, viețuirea și supraviețuirea Institutului în decursul timpului: mentorii mei, Instituțiile care ne-au susținut financiar și elevii noștrii, echipa Institutului cu care am străbătut acești ani.

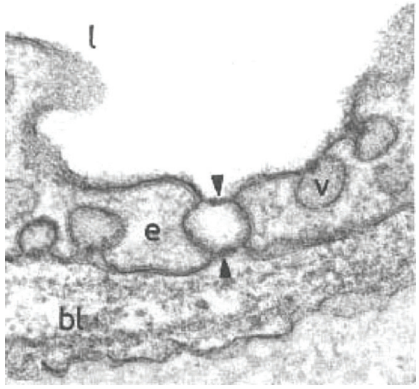

Mentorii mei – Nicolae Simionescu și George Palade. Influența lor asupra mea este inestimabilă

Nu știu cum s-a întâmplat, dacă i-am ales eu sau m-au ales ei pe mine? Cert este că Nicolae Simionescu și George Palade au fost și au rămas pentru totdeauna modelele mele de existență. Interesant, mentorii mei au multe caracteristici comune. Amândoi sunt ceea ce eu numesc „oameni frumoși". Doi antrenori de spirite, două personalități seducătoare, profunde, lângă care ți-ai dori să fii mereu. A fost o șansă să am asemenea modele. Sau, poate, un destin. Sau poate cineva acolo Sus a vrut așa…

Nu i-am imitat, nu am copiat nimic, dar cred că-i observam continuu, și ceea ce îmi plăcea, am adaptat ființei mele. Și mi-au plăcut multe…

Este clar, nu poți să copiezi un model, chiar dacă ai vrea. Devine artificial, nu mai ești tu. Din ceea ce am învățat și preluat de la maeștrii mei, mi-am format, cu bune și mai puțin bune, modul meu de a fi și de a exista în știință și în viață... Influența lor în viața mea științifică este inestimabilă.

Am lucrat bine împreună, poate pentru că eram complementari, fiecare aducea altceva în echipă: experiență, entuziasm, profunzime, optimism și talent experimental. Vă las să ghiciți cine aducea ce în proiectele noastre. The "famous Romanian trio", gândea știința și viața în știință, la fel.

Tribut Instituțiilor care ne-au susținut financiar în acești 40 de ani

În primul rând, IBPC nu ar fi supraviețuit timpurilor grele din perioada comunismului fără granturile câștigate de la Institutul Național de Sănătate (NIH) din SUA. Faptul că NIH dădea acces liber să competiționezi pentru fonduri a fost salvarea noastră pentru 13 ani (1981-

1995). Este de admirat și atitudinea evaluatorilor americani care nu au ținut seama ca este o cerere de grant din afara SUA, dintr-o țară comunistă ...și chiar competitorii noștri au evaluat proiectele noastre doar prin valoarea lor.
După 1993 am început să obținem grant-uri competitive din România de la Academia Română, apoi de la Ministerul Educației și Cercetării și de la Comunitatea Europeană.
Fără aceste fonduri – ideile și proiectele noastre adormeau în așteptare....

Au crescut în Institut patru generații de cercetători; Prețioasa noastră echipă

Aleși cu mare grijă, prima generație de cercetători (1979) au fost cei care au stat la temelia proiectelor de început. În 1989, unii dintre elevii noștii au plecat să guste știința și viața occidentului. Interesant că majoritatea au continuat pe proiecte apropiate de cele din Institut. Oricum, ei tot „ai noștri" au rămas. Tristețea plecării lor din Institut a fost curând înlocuită de speranța venită odată cu intrarea noilor tineri în Institut. Ei s-au dovedit egal de buni cu cei plecați și au intrat repede în „starea de grație" creiată în Institut. În plus, cei care prin alegere au rămas să ducem mai departe Institutul au devenit – șefi de departament sau „lideri" de grup. Împreuna cu ei, am format o noua generație care ni s-a alăturat iar acum suntem la a patra generație – foarte promițătoare - de tineri, absolvenți, masteranzi sau doctoranzi.

Îi admir pe toți. Pot spune că îi iubesc pentru devoțiunea lor pentru cercetare – în condițiile în care în țara noastră – cercetarea este departe de a fi o prioritate.

Să crezi că imposibilul nu există.

Nicolae Simionescu și cu mine am dorit să facem ceva care să dăinuie în timp și, am vrut să facem asta tocmai pentru că erau timpuri foarte grele... Am considerat greutăţile, o provocare și provocarea, o ștachetă pe care trebuie să o trecem. Am tratat eşecul şi succesul – acești doi mari impostori (cum spune R. Kipling) la fel, și ne-am ascuns necazurile în nisip și ne-am săpat bucuriile în Stâncă (Sfântul Augustin) .
Am făcut știință cu conștiința. Am învăţat să privim cu umilinţă lumea Viului şi să intrăm cu smerenie în Ţara Ştiinţei şi Lumea Celulelor.

Și mai ales…am învățat că trebuie să încerci până reușești. Și dacă nu reușești ... să încerci din nou ...Dar pentru asta trebuie să crezi că imposibilul nu există.

Ce am pus în traistă pe care o port cu mine pretutindeni? Speră –visează–iubește - iartă–zâmbește–ajută - fii generos și mai ales acționează!!!

Am avut șansa ca în toți acești ani, băieții noștri, Vlad și Dan Simionescu deși tineri, să înțeleagă ceea ce vrem să facem, să fie alături de noi în tote momentele importante și, în același timp să-și construiască destinul și profesiunea pe care o doreau: Vlad - arhitectura și Dan - cercetare biomedicală.

Le mulțumesc!

Datoria memoriei. Așa, cu încercări reușite si ne-reușite (dar de care nu vorbim) am ajuns azi la marea noastră sărbătoare pe care o considerăm o sărbătoare a științei românești : a 40-a aniversare a IBPC-NS.

Împreună cu colaboratoarele mele, Dr. Anca Sima si Dr. Ileana Mânduțeanu, ajutate de de tineri entuziaști, Dr. Mirel Popa și Dr. Loredan Niculescu am gândit că poate cei veniți recent în Institut sau alți prieteni vor să cunoască povestea noastră, pe care nu avem dreptul să o dăm uitării. Este „datoria memoriei" cum se spune – o datorie pe care o vrem împlinită prin această carte. Ea adună în ea imagini și texte care ne-au însoțit în călătoria noastră, care ne-au menținut "rațiunea de a exista" în perioadele grele, tulburi prin care am trecut sau atunci când, ca în orice proces de cercetare, treceam prin eșec/succes sau eșec/eșec/succes.

Vă invităm să parcurgeți acest volum de „Istorie si Memorie" cu imagini și evocări adunate dintr-o: ***"călătorie incredibilă de 40 de ani – pentru descoperirea secretelor celulei în beneficiul sănătății Omului".***

Maya Simionescu
Co-fondator împreună cu Nicolae Simionescu și
Director al IBPC-NS

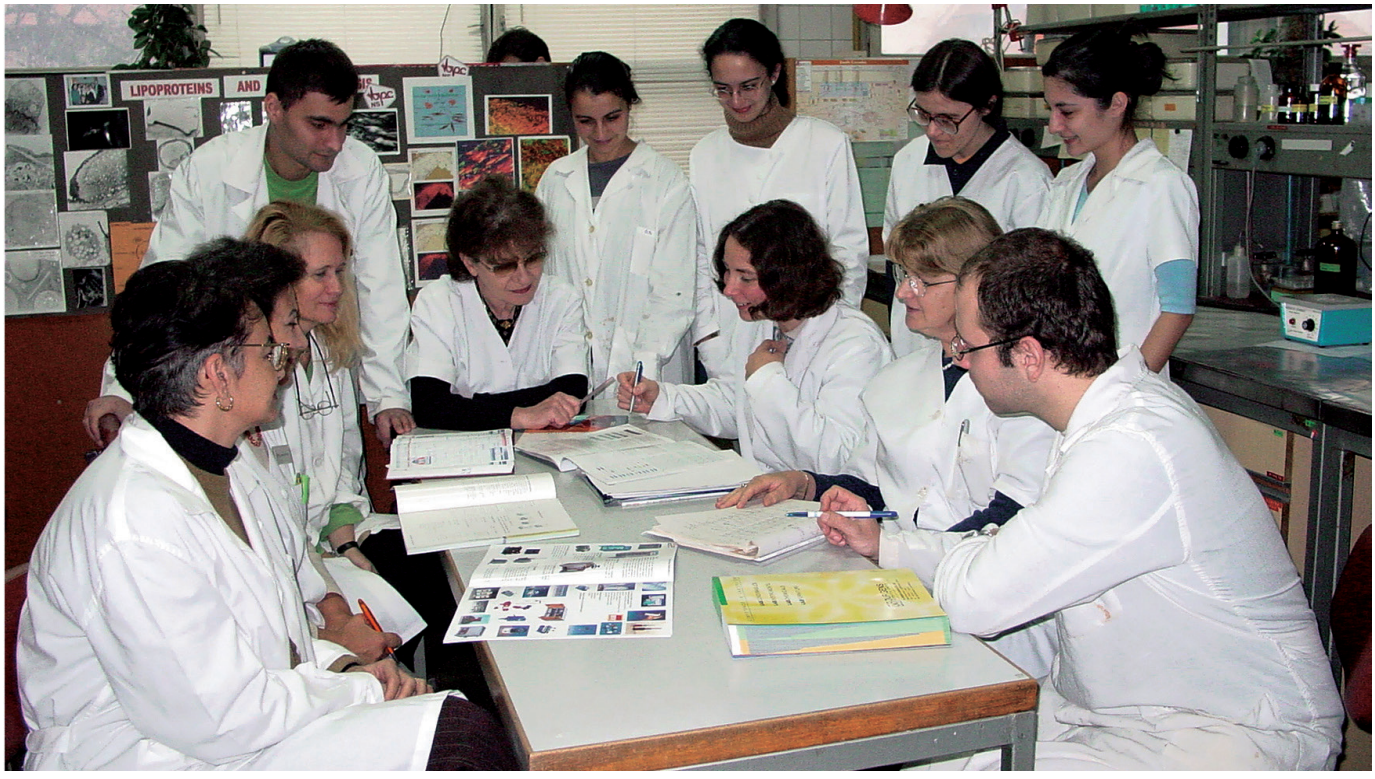

Genesis and Evolution of the Institute of Cellular Biology and Pathology “Nicolae Simionescu”

A short non-romantic incursion into the “History and Memory” of the Institute, dedicated to my illustrious mentors Prof. Nicolae Simionescu and Prof. George Palade

The cell is a mystery. Since the beginning of times and always, Man has tried to solve the mysteries of life. With simple means at first, with complex technology today, it was acknowledged that the cell hides in itself the secret of life, disease, and death. To understand it, to be acquainted with the cell, it has been Man’s dream for hundreds of years.

The daring, the visionaries and the experimentalists have revealed the portrait of a cell: a small independent creature capable of living, functioning, multiplying. It performs numerous functions. However, the function also brings dysfunctions. Why? How? In what way?

Alongside many researchers in the world, we have also embarked in this quest, here, at home; just two at the beginning, we were later joined by other seekers and then, today, we got to be a team – a small army trying to shed light on the “Mysteries of the Cell”.

I believe in the power of an Institution. Our little army of researchers gathered in what is today the Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu" (ICBP-NS).

While trying to split in periods the genesis and development of our Institute, I notice that:

- 1970 – 1979 was the American period, in which the idea appeared, which seemed like a beautiful but almost impossible dream, then the period in which the dream slowly got a form and then materialized in a 5-storey building, equipped with machines and especially with young people. A great hope;
- 1979-1989 was the period in which we started our activity and moved from the Dream to the Reality – at home, and
- after 1989 – we passed to... a new Reality.

Here is, in brief, the story that George Palade called **“The Simionescus Experiment.”**

1970 – 1979
Roots of the Institute: Rockefeller University
- A bold idea appears -

23 July 1970. One of the happiest days of my life. After 6 months of waiting, after a negative response, after countless insistences from Prof. George Palade, my passport for the trip to the USA is approved, on July 23rd.
I left on July 25th. While on the plane, I recalled that day in 1969, when Professor Palade, who was on a visit to various institutes in Romania, also stopped at the Institute of Endocrinology, where we were doing research under the careful guidance of a very demanding mentor, Prof. Nicolae Simionescu. We show him our projects, what and how we work, and what we have achieved. He talks very little, asks how many people work with us, we tell him "just the two of us and two good technicians", and then he leaves. Less than a year later, we receive an invitation that seemed to have come from Tutankamon. Professor George Palade invites Nicolae Simionescu and myself to work with him at Rockefeller for "a year, maybe two." With some difficulties, Nicolae Simionescu leaves on 1 February 1970. I am not allowed to leave. Husband and wife leaving at the same time.... It was dangerous...

I don't remember much about the trip to New York. I just know that we landed at Kennedy Airport and the next day I was already working in the laboratory.
The professors explained me the project we were working on. My enthusiasm was unbridled. We frequently worked 14 hours a day. I started well, the first images I made at the electron microscope – were exactly what we were looking for and became the evidence that our hypothesis needed. "The beginner's luck".

The Rockefeller University is a special intellectual environment, as a researcher you can not wish for anything else. Our contact with the American scientific and cultural life, marked by Prof. Palade's personality, by the real science ambiance, it was for us astound and a challenge. All of a sound, a thought appears: Let's try (1) to create at home an oasis of true science in which the young researchers from Romania will be able deploy their talent, imagination and creative capabilities, and (2) to bring cellular biology to our country, this new science that we felt was going to revolutionize all the life sciences, and not only. Philosophically – I think the institute had to appear. It was the historic moment for this new science, and it had to reach Romania....

1971-1972 We begin to think seriously about what seemed to be almost "impossible". We were making the first sketches of the future Institute. We were starting the formalities.
Nicolae Simionescu, in an interview with Nicolae Tone, remembers that period: "
…and, at some point, in 1972, in some very amusing circumstances, I sat down with Maya in front of a wrapping paper and we said, both of us, at the same time: «*Let's make (in Romania) a modern center of cellular biology, let's gather some young people around us, let's grow them as a kind of family and thus provide an oasis of work, tranquility and seriousness*»."

Meanwhile, our research and collaboration with Prof. Palade are going very well. The results obtained and presented at various Congresses (1979-1989) made our collaboration to stretch from "a year maybe two" to over 10 years; moreover, in the meantime, we became for

the Americans "the famous Romanian trio".

It was a time when we were working enthusiastically at day, and dreaming at night. Professor Palade describes this period in the best words:

"Among experiments, discoveries, selections of micrographs and drafting of manuscripts, Nicolae and Maya Simionescu began working at the plans of an ambitious project: a new laboratory to be built in Bucharest.

The initiative belonged to them entirely.

My role in this new project was to find, together with them, the paths and mechanisms to ensure the viability of this institute in Romania."

We begin numerous preparations, we go through all formalities, we defeat the bureaucracy and especially convince the authorities of those times of the need and importance of the new Institute. I do not think we would have succeeded without the continuous interventions and support of Professor George Palade, of Corneliu Bogdan, our ambassador in the USA, and of our friend and Prof. Palade's friend, the great surgeon, Theodor Burghelea, Minister of Health at the time.

Regarding our decision, Nicolae Simionescu tells Nicolae Tone *"We could not change the regime – but we thought we could change something in the lives of intelligent and gifted young Romanians and in the same time we could return the chance that we had, to work with George Palade in the U.S. (at Rockefeller and Yale)."*

1973. We receive the approval to found the Institute we wanted. NicolaeSimionescu quickly leaves for Bucharest – he chooses as a site for the new Institute an area at no. 8, B.P. Haşdeu Str., because it was vacant and since it was near other university centres (faculties of Biology, Chemistry, Medicine, Veterinary Medicine, Institutes Cantacuzino and Babeş).

We immediately began to sketch the architectural plans of the Institute. We had the experience of moving and arranging the new Department of Cellular Biology at Yale University, where Prof. Palade and some collaborators (including us) had moved. We used every free moment, especially in the evening, to draft everything that was going to happen in every room of the fifth floors of the new Institute. The Romanian architects liked the plan and used it as such.

1974. The construction starts. Nicolae Simionescu comes to Bucharest to hammer the stakes that mark the perimeter of the future Institute. He puts one or two dollars at the foundation of the building, to ensure future wealth. A worker tells him, "Professor, do not put a dollar in the ground – in the future, the authorities may pull down the building to take the dollar." To monitor the construction, we come to Bucharest once or twice each year.

We establish the research programme of the new Institute and think that for the future, at home, we should shift from cellular biology to cellular pathology (pathology was the secret love of NicolaeSimionescu) and focus our efforts on a major problem of modern society and the main cause of mortality in developed countries, including Romania: ***Cellular Biopathology and Cellular Pharmacology of the diseases of the Cardiovascular System*** (atherosclerosis, diabetes, etc.). At that time, like now, it seems that every 10 minutes a man dies of cardiovascular disease. It was and it is a serious scientific challenge and important from the socio-economic point of view. We wanted to understand the cardiovascular disease, to control it, and heal it afterwards. Ambitious plan, a killing disease studied by hundreds of scientists all around the world.

And even more than that.

The history of Europe, including ours, has suffered enormously because many decisive judgments have been taken by people affected by cardiovascular diseases. At the Yalta conference in February 1945, our fate was decided by three people all having advanced coronary artery disease: Roosevelt, who dies in April 1945, Stalin in 1955 and Churchill in 1965, of stroke.

The credo of our research, that became the Credo of the Institute, was:
"Cellular and Molecular Biology for the benefit of Human Health"

We had become quite known, and the relationships with researchers from prestigious laboratories in the USA helped us to get places for stages of specialization and 13 one-year-Fullbright fellowships for young researchers from Bucharest. Thus, during some of the visits, we interviewed graduate students from the faculties of Chemistry, Biochemistry, Biology, Biophysics, Medicine, etc., and we chose 13 young people that were sent for specialization in the best biomedical laboratories in the US.

We order all the equipment necessary for the research in cellular biology and, to avoid isolation, we make sure we have a library with about 25 subscriptions to the main international scientific journals. With a one-year interruption due to the shattering earthquake of 1977, the building is finished in 1979.

To avoid our isolation in Romania, Prof. Palade has an important idea (as usual). Let's not go home until an agreement is signed between Yale University and the Romanian Ministry of Education, in which to specify the obligation for the two of us to come three months a year to Yale, to participate in cell biology courses and to continue our collaboration. The agreement was signed for six years. It functioned with minor problems for 6 years, then it was more and more difficult.

Thus, between 1970-79, our Institute, which started from our first plans made on wrapping paper, and continuing with the choice of the land in Bucharest, and with the finalization of the construction, decorated with modern equipments, with carefully chosen young researchers from Romania and two seniors, and is ready for work.

For the Institute we interviewed about 1200 people and we chose 80 or 100 (from the doorman to researcher).

We were preparing for the inauguration. Bad signs began to show. Three days before the inauguration we are officially announced by the Ministry of Education that we do not have the right to organize the symposium and the Ministry will not cover the plane tickets for the guests. We were desperate; some of our invited scientists were already travelling and were in Europe. The Institute is looking for solutions. Professor Nicolae Simionescu offers our new car (Peugeot) to the Ministry, to cover the expenses. In the same afternoon, the young staff in the Institute volunteer to donate their wages for a month or two, for the same purpose. After 3 days, a "guardian angel" intervened and made it possible to support the Symposium. Even today I do not know where the solution came from and who our protector was.

September 3, 1979 - ICBP is officially inaugurated with a Romanian-American symposium: *"Transport of macromolecules in the cellular systems". Participants from the USA: professors George Palade, Christian de Duve and Gunter Blobel, Nobel Prize laureates, as well as*

professors Marilyn Farquhar, David Sabatini and, from Germany,professor Werner Franke.

1979-1989
A Dream became Reality/but... difficulties start to show...
"Man needs a dream to face reality." (S. Freud)

We began with great enthusiasm the projects whose succession looked, in our vision, as below.

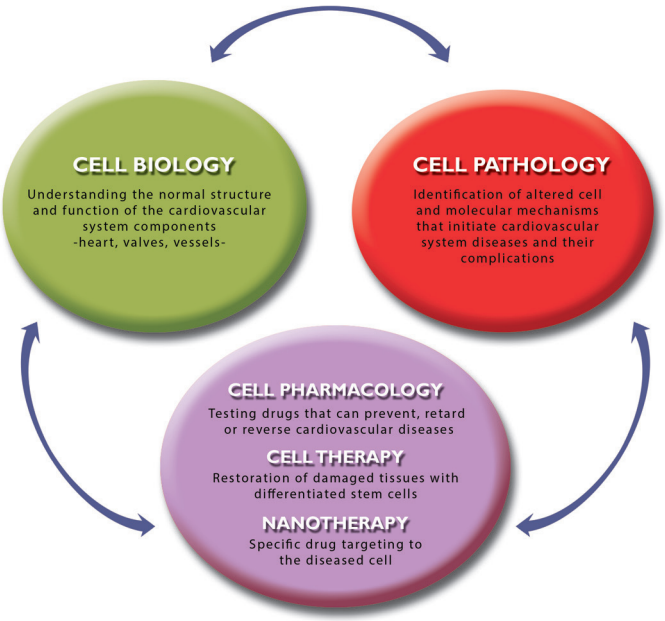

Our basic philosophy consisted of successive or concomitant research into the normal functioning of the heart and blood vessels (Cellular Biology), followed by the identification of the alterations occurring in the various vascular segments (Cellular Pathology), to reach the final target of slowing down or eradicating the evolution of diseases of the cardiovascular system and of their complications (Cellular Pharmacology, Cellular Therapy).

We all realized that heart diseases are a focal point subject in the life of the individual, and that if we are to understand them, ourselves or others, this will be "a small step for us but a giant leap for mankind." In addition, there was something romantic in our research - we studied the heart, which, as the poet says

"The heart, by its beatings, applauses our existence" *(Lucian Blaga).*

Soon, the first results began to appear – and they were promising.

A special state was created in the Institute. We stopped at the Institute's gate everything that was going on outside and, at least in the 10-12 hours while we were working, we tried to forget about the oppressive system and the hardships we had to live through. Moreover, the life in the Institute was like life in a family. We had a cafeteria, where two wonderful ladies prepared good soup every day and called the youngsters to lunch. In the same cafeteria, we listened to symphonic music during lunch and, on the tables, there were placed leaflets about the

composer. We managed to rent twice a week a tennis court from the National Bank, where we played tennis with many young people from the Institute. We celebrated Christmas every year and Santa Claus came with gifts for children – our children. We did all this because we had the faith that:

An institute is a School
An institute is a Home
An institute is a Family
Research is a Way of Life.

And today I still think a research institute must be a school where one must not give speeches from the desk, but examples. In a real research institute there is a "state of grace" that includes curiosity, honesty, resistance to speculations and approximations – respect for scientific truth – a state of correct communication, all having a common purpose: true science – science that makes Science and Knowledge advance. To accept and transmit that ***"truth is what stands the test of experience"*** (A. Einstein).

Our joy did not last long; it was the foreword for the troubles to come. At the beginning of 1980 we were notified that all our research funds were cut off. No money for chemical products or materials, no library subscriptions, nothing, nothing. The few funds we had were for our little wages and administrative expenses of the building.

We were totally desperate. We had to find a way out, a solution. Sir Medawar says ***"Science is the art of finding solutions"***. And we found them.

In the **1980**s, the only institution that offered, by competition, research funding outside its country's borders was the National Institute for Health (NIH) in the USA. We immediately made a first grant application, we competed with all the American applicants and we won, in 1981, the first grant for 3 years.

Just before finishing it, we make an application for a new competitive grant and, thanks to the results already achieved, we won the 2nd grant and then, with the same system, we got the 3rd grant. In 1990, another American grant system, FIRCA (Fogarty International Research Collaborative Award), was launched at NIH. We applied and won two grants in collaboration with Prof. Samuel Silverstein and a second with Prof. David Stern of Columbia University in New York (where we were also "visiting professors").
Therefore, all the research of the Institute between 1979-1995 was subsidized by the NIH-US grants.

Between 1979-1989, the viability, the avoidance of isolation and the survival of the Institute in the very difficult conditions of the communism was possible mainly through the common will of our group "to beat the system". In addition, at the wise initiative of Professor Palade, together with NicolaeSimionescu, we were appointed visiting professors at Yale University, New Haven, being involved annually for 3 months in teaching and research activities. This association facilitated the continuation of privileged links with USA universities and outstanding specialists in the field, new scientific exchanges and avoiding isolation, as well as obtaining scholarships for ICBP researchers. During these years, 15 young researchers from the Institute were trained in prestigious American universities. In addition, the Institute organised 5 Romanian-American symposiums, funded by NIH-USA, that were vital for avoiding isolation and maintaining modern research.

During that bad history, research was our salvation. We proved that the regime cannot

overturn the Land of Science – because there, our minds were free and our thinking had no limits.... The only boundaries were our own boundaries.

We won the "bet" with history! We have never had the vocation to resign... It is a big mistake to say that, during the communism regime, Romania was a "Siberia of the spirit". Writers wrote, researchers researched...Because no regime can overrun your spirit. During that dramatic historical and social period – precisely because it was hard and almost impossible according to some people – we succeeded in our sanctuary to deploy – as we could – our ideas – our wishes – and to maintain the pale light of Romanian research. We were like in the story of the "Little Match Girl": we permanently kept the match lit (in our institute, the lamp) and we were researching the best that we could. That is why, after just 10 years of existence, our institute gained a good place among the European institutes.

As I mentioned, in the Institute we were united by a common desire: "To beat the system" by good research. It was our way of resisting in an infernal time. It was our way of living with our heads held high – during a period that could easily bend our backs. Only now I do realize how lucky we were to have our profession.

In September 1989, we had the visit of a friend working in the Ministry of Education and Research: he confidentially told us, in the yard of the Institute, that we are on the "blacklist" and we better prepare to answer 3 serious accusations that were on the table of "Comrade" Elena Ceaușescu: 1. we sell our secrets to the Americans; 2. we publish only in foreign journals, not in Romanian ones and 3. our research plan was not approved by the "Cabinet 2" (that was true, nor did we consider it necessary). The rest of it, just rubbish!!!!!

Lucky us, the moment "1989" came. That was when we knew that we defeated the skepticals who did not believe in our success and endurance and we knew that **we had won the "bet" with history!**

Freedom had come! We quickly understood that, at first, democracy is shy and the freedom is fragile: a free horse is beautiful, a free tiger is dangerous. Now, we could fully develop; we know well **that research means both freedom and responsibility.**

1989-1990-The fall of communism brought only few changes in the structure of the Institute.

- ICBP was affiliated with the Romanian Academy.
- Only after 10 years of activity, from an unknown site, ICBP became a Member Institution of the UNESCO-MCBN Global Network (Molecular and Cellular Biology Network).
- A number of our researchers wanted to experience scientific life in Europe and the United States. Our team's chance was that they were replaced by young people with talent and desire for research, so that the change did not affect our performance.

1992 - Based on our results, we won two FIRCA-NIH-US Collaboration grants (3 years each) with Prof. Samuel Silverstein and Prof. David Stern of Columbia University, New York, USA. In addition, we had some funds for collaborations from European Community and won a Grant from the Swiss National Science Foundation for a collaborative project. (1997). These were the signs that we are working on something important and that our results are valid, accepted and appreciated.

Our Institute and the Teaching of Cell Biology
Preparing future generations

From the very beginning, we set four important goals for the Institute: 1. biomedical research, 2. spreading cellular Biology in all university centers in the country; 3 preparing new generations of researchers, and 4. facilitating international exchanges.

Since its foundation, in 1979, **the laboratories of the Institute have been opened** (as well as the library) for anyone who wanted to learn techniques or methods of research. Very many researchers from the country have crossed the institute's stepdoor to learn the mysteries of cellular biology.

Less than 3 years after its foundation, in 1982, at the initiative of Prof. Nicolae Simionescu and together with professors from all the university entres around the country, we founded the **Romanian Society of Cellular Biology**. Ever since, it has become a very active, enthusiastic society, today composed of approximately 450 members from across the country. Since its foundation, the Society organizes an annual congress in which the main priorities are: news from the research in cellular biology, the exchange of ideas and exposure of data, the problems of education and the training of young researchers. The Society has become a platform where science and friendship are practiced. Colleagues in the country, some of them, professors, confessed in our meetings that "our Society is a school". It was exactly what we wanted.

Soon after the founding, we also started **the doctoral program**. Prof. Nicolae and I had the right to lead doctorates in Romania. Thus, all our youth entered this program that was difficult, demanding and ambitious. But seeing the excellent level of the generations of young people who went through the program, I think it was (and still is) useful and correct. We had two US medical students who came to start their PhD with us.

Between 2000-2008, following the same idea of developing cellular biology research throughout the country, together with Dr. AncaSima (Executive director), we organized in the Institute **post-graduate courses (8 editions)** attended by Romanian trainees and lecturers from the Institute, from Romania and abroad. Young Romanian trainees (researchers, resident physicians) were enthusiastic about the course. So were we.

Right after the revolution, in 1990, students from the Faculty of Chemistry came to us and asked to offer them a course in **Cellular Biology**. Who could resist the student's request? We organized the courses.

Also in the year 2000, two young professors from Constanta (Prof. Adrian Bavaru and Prof. Vasile Sârbu) gently asked us to accept to provide the course of **Cell Biology at the Faculties of Medicine and Biology at the newly - opened University of Constanta.** It was quite complicated for us, but we did not resist the enthusiasm of these two professors, who wanted "to do something important for their city, Constanţa". It was the moment when we had just declined a similar request from a private university in Bucharest, but we could not refuse them. Thus, for 5 years, we and our collaborators from the institute taught cellular biology at the University of Constanta, while they prepared their own professors.

The Institute and the Romanian Academy

We have always had the conscience that an individual must, and has the obligation to

serve the Society it belongs to. We had to serve the science and the researchers.

Nicolae Simionescu and I were elected in 1990 correspondent members and in 1991 full members of the Romanian Academy. We took this as an opportunity to serve the scientific community in our country. In 1991, we wrote together an article in Academica titled "Academia-Maxim Scientia et Maxima Moralia". In 1992, Nicolae Simionescu introduced for the first time in the country, in the Romanian Academy, the competitive grant system that revolutionized the system: a research project should be funded after a thorough evaluation of its scientific value. Hard to understand at first, the grant system was then accepted by all the forums that offers research funds in Romania. In 1994, Nicolae Simionescu is elected Vice-President of the Romanian Academy. He dedicates much of his time to re-organize the research in the Academy. He did not have too much time for this....

1995-Nicolae Simionescu left our world but his spirit remained in the Institute, everywhere.
In his memory, the institute was named ICBP "Nicolae Simionescu".

Always, and especially on St. Nicholas or annual anniversaries, we think about our professor and mentor. We meet, we talk, we look at images of long ago or we organize scientific Sessions "In Memoriam Acad. Nicolae Simionescu (1926-1995)".

The collaborators in ICBP wrote: *"For us, Professor Nicolae Simionescu was a breeze of fresh air in the hard times of the communist regime. He was a complete and complex personality, in which the scrupulous scientist, the true researcher, the educator, the authentic teacher and the true patriot gathered in a truly remarkable personality.*
We have learned from our Magister the wonders of research, dedication to science, how to look at the success and failure, the sense of responsibility, rigor, ethics and greatness of intellectual grace and moral values that must complement an authentic scientist".

Infinite gratitude to our Professor.
ICBP collaborators

That same year, I became the director of the Institute. Our story-"The Simionescu Experiment" could not be allowed to end here, it had to go on...
In 1996, I was elected Vice-President of the Romanian Academy, and I served for two terms. I continued to run the Grant system of the Romanian Academy, which, even though it meant modest amounts of funds, had a high prestige because their evaluation involved a very strict process. I tried in the 14-15 hours a day to continue to serve the academic research and not to neglect the institute.

Unfortunately, the Academy's grant system was interrupted after I left –in 2004. I don't know who was afraid of this system. I still hope it will be continued. It was an asset of our academy...
I run the Section of Biological Sciences of the Romanian Academy. We brought in our Section researchers with talent, good scientific work and ethics. In addition, many of them were... ladies. And the Academy needs more ladies!
I am among those who support and try to protect the Romanian Academy and the fundamental research (basic research) which is mainly made in the Romanian Academy - from those who, by ignorance, do not give its importance and do not understand that it is the basis of all research.

Any research that is not based on a fundamental and serious study – does not resist in time. It's like a house without a foundation.

The Institute wins by competition the title of Centre of Excellence of the European Community

2000 - A particularly important year that marked the entire scientific life of the Institute brought an international recognition of the results of our research: ICBP "Nicolae Simionescu" was selected by competition "Centre of Excellence of the European Community." I prepared the application together with my PhD student, Anca Gafencu, and we included, besides the description of the previous results, a clear and concise presentation of what we are proposing for the future.

The title we received allowed our Institute to be equipped with a modern electron microscope and to organize different international symposia such as "Cardiovascular dysfunction in hyperlipidemia and diabetes" (2002) or "Cellular and molecular biology - the key to defeat global risk diseases " (2004) organized on the occasion of the 25th anniversary of our Institute.

2005 - Marked another great success. By competition, we obtained a grant from the European Community, through the specific support action PC6: "Strengthening the European research area by strengthening the competence of research in Romania in genomics and proteomics of the main Global risk Diseases: atherosclerosis, diabetes and its complications "(SERA). I wrote the project in a good collaboration with the young researchers, Anca Gafencu (executive director) and Madalina Fenyo, my PhD students.

The Institute wins by competition the project "CARDIOPRO" Rejuvenation of the institute in form and content /introduction of new technologies/modernization of the research projects

2009 A key success for our institute. By competition, we won a valuable grant (11 million Euro) from the Structural Funds for the "CARDIOPRO" investment project: "Expanding and modernizing the research infrastructure to increase competitiveness in the field of cardiovascular diseases, diabetes and obesity ".

Co-funding: European Regional Development Fund-POS, priority axis 2.

The project got funded following a complex and compelling application, showing the directions we want to follow in the future,

Through this project,between **2009-2012**, we rejuvenated the entire structure of the Institute, meaning new laboratories and equipment of the latest generation and, by default, reconsideration and modernization of the research program with new projects allowed by the new equipment.

As such, we started innovative studies in the field of Proteomics, Nanomedicine/ nanotherapies and stem cells/Regenerative medicine.

The good results appeared quickly and were presented by the young researchers of the Institute in numerous scientific manifestations either in the country or abroad, between

2010 and 2014.

In **2013** I received one of the most distinguished honors: "Chevalier de la Légiond'Honneur, from France. I consider it an honor for myself, for my mentors and for my team that has been with me during the last 40 years.

Research in the institute continues at a fast pace, but the needs are getting bigger. Together with Dr. HoriaManiu (Project director), we competed in 2014 and won a Grant financed from the European Fund for Regional Development: "Setting up a new sorting and cryopreservation compartment of cells for research and therapeutic purposes" (SORTIS). This Grant allowed for the establishment of a high-performance laboratory of molecular biology and a modern cell cryopreservation department.

But research demands continuous funding. It is a permanent concern for the whole team to get funds that allow us to continue the projects for the next 3-4 years.

We competed in 2016 and won valuable grants awarded through the Operational Programme for competitiveness 2016-2020. In addition, we are collaborators to important European grants: EXPERT, (ERA-CVD), MULTIBUBBLE (FRIPRO programme, Norway), ExploreCAD (ERA-CVD).

Due to the results of the projects carried out in the new Proteomic department, the 12th Conference of Proteomics of Central and Eastern Europe (CEEPC) took place in ICBP in 2018.

2019 – The Institute 40 years after its foundation

It looks good! This year's activity has the same rhythm as ever: research, struggle for funds, symposia and summer schools held within the INTERA project, etc.

In addition, we were pleased to note that the average age of the staff in the Institute remained the same as 40 years ago, due to the young people who joined us. For them and for us we organized, together with the National Science and Art Foundation a scientific session titled: "The Future of research, development and innovation in the field of health. Opportunities for Romania- Horizon Europe". Important personalities from Western and Eastern Europe participated.

What have we learned? What have we discovered?

We have learned that the world of cells is a particular world with rules and protocols established and respected for thousands and thousands of years. Each type of cell has a function, a role in the body's life. Some help us breathe, others to think, others help us to get rid of the cholesterol from the blood, and others defend us from intruders. When the body is attacked by an enemy or a terrorist, an army of cells immediately emerge to defend all the others.

The cell takes good care of its own life and interests. She keeps in its library (in the nucleus) all the information it needs to exist, multiply and to do its function (genetic code). It has an inner source of energy (mitochondrias), a small factory that produces proteins (discovered by Palade), and a firm system to control everything that enters and exits the cell (membrane). It doesn't live alone. The cells gathered in a world of their own, forming tissues, organs, and organisms. We all are made up of cells and are related to the first cell on Earth.

We have learned that ***the cell – is the site of life and disease, it is the elementary patient.***

Sometimes, when the attacker is too strong, the cells get sick and they can die and with them, we die too.

What must be done to win the fight with the aggressors? To restore the cell's health, so that it follows undisturbed its destiny and the purpose for which it exist? This is the question that all researchers in the biomedical field are trying to answer. That's why, recently, the term "cell doctor" was launched - the doctor who treats cells. It's not a joke. The treatment for restoring the health of the cells has already started and with this also begins the "intelligent" treatment of diseases, the personalized medicine, the precision medicine.

What have we discovered? It's a legitimate question that many people from outside biomedical research are asking us. We discovered that the cells that upholster all the blood vessels and the heart (the entire cardiovascular system), initially considered as an insignificant foil of cellophane, are in fact sophisticated, intelligent, skillful and very agile cells. This endothelial cell, and its many sisters, watch and control the exchange of substances between different environments and thus have a fundamental role in the welfare and functioning of the organism.

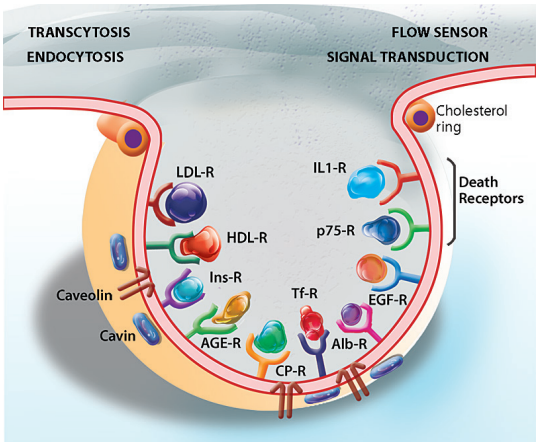

Among other things, we have identified that, besides vesicles (discovered by G. Palade), these cells also have trans-cellular channels (discovered by us), with which they control everything that must– and must not pass from the blood to the tissues. The surface of these cells is differentiated in microdomains distinct as structure and chemistry and thus can provide various functions necessary for body homeostasis, i.e. the "harmony" within the body.

Together with our collaborators in the Institute, we followed the process by which molecules cross directly through cells, that Nicolae Simionescu called "Transcytosis". We discovered the mechanisms that ensured the controlled selection of what physiologically passes from the bloodstream to the organs (drugs, transport proteins, hormones, etc.). Transcytosis turned out to be a universal cellular process.

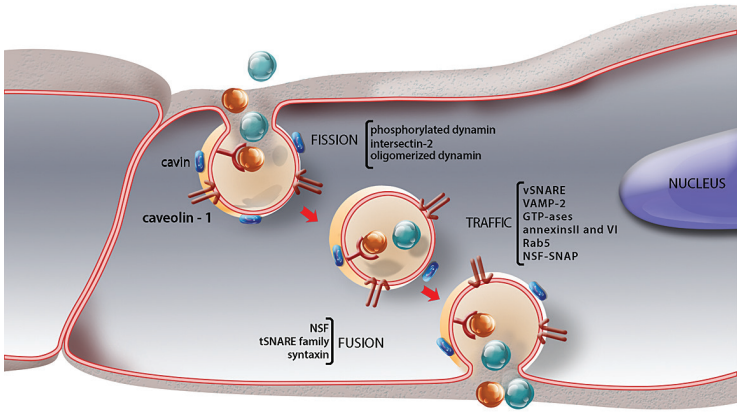

Our group identified (for the first time) receptors on the surface of cells (e.g. receptors for albumin, histamine) that are involved in major physiological and pathological processes. And many more...

All these cellular biology data formed the foundation for understanding the pathological changes occurring in the cardiovascular disease, diabetes and in their complications.

In cellular pathology, our team pursued and discovered (in arteries and valves) the early events that lead to the formation of the atherosclerotic plaque, the role of lipoproteins,

their modification and alteration in atherosclerosis and diabetes. Together, we analyzed the pathobiochemistry of diabetes and the harmful effect of the various factors (e.g. hyperglycemia) leading to the main cause of mortality in this disease, namely accelerated atherosclerosis.

Recently, our group introduced among the projects of the Institute, modern preclinical research, through which we pursue the therapy of cardiovascular diseases, diabetes, hypertension, obesity. Nanotherapy and the use of modern nanotechnologies have allowed us to target specific drugs only to pathologically altered cells/tissues. In regenerative medicine, our team has shown that in myocardial infarction, stem cell therapy has direct, and especially indirect favorable effects.

All these results (and others, not mentioned here) have been accepted by the international scientific community, as shown by the large number of quotations of the works done in the Institute. Together, they highlight the fulfillment of the initial philosophy and vision: **the evolution of projects from cellular biology, to cellular pathology, to cellular therapy.**

We have not discovered the cure for the eradication of cardiovascular diseases or diabetes (our targets), as nobody has discovered yet, anywhere in the world, and neither the cure against many other diseases of modern society. For decades, thousands of researchers in high-performing laboratories and with honorable funds, strive to be the first to reach this objective. We're not there yet.

We, like other researchers, know what we are heading for, but we don't know what we are going to find. From what we have managed to collect thus far, we know we are on the road that leads to uncovering the answer of the cell to aggressors, to understanding the altered mechanisms and their capability to be repaired -our target. This road is not easy, it passes through the vast and complex plain of ignorance/ knowledge, which must be slowly, carefully and with small steps deforested,

We're optimistic. We know that the road is correct and that the wealth of data that we have gathered in 40 years of research will surely lead to a happy ending for the treatment of cardiovascular diseases, diabetes, and other diseases. I look with great hopes at the young people of the Institute. They have in their pockets everything we have earned, ourselves and all the researchers in the world.

We do not know if we will be the first to touch this goal, but we know for sure that, through our results, we will be of help to find solutions and perhaps to heal diseases.

That is the beauty of research...

It's like when the risk takers tried to conquer Everest. There were many attempts, some stopped at 4000 meters, others at 6000, others went higher and the experience accumulated. Finally, it was Edmund Hillary, from Newzealand, and Tenzing Norgay, fromNepal, that reached the peak, at 8848 meters. But they conquered it! They both said that the success was the result of a team work of the entire expedition. As in research... which is also a kind of expedition.

I cannot end this arch over 40 years without thinking of those who have made it possible for the Institute to be founded, to stay alive and to survive over time: my mentors, the institutions that have financially supported us and our collaborators, the Institute's team, from yesterday and today, with whom we have traveled these 40 years.

My mentors – NicolaeSimionescu and George Palade. They had an ivaluable influence on me.

I don't know how it happened, if I chose them or if they chose me? The fact is that Nicolae Simionescu and George Palade were and have forever remained my models of existence. Interestingly, my mentors have many common features. They're both what I call "beautiful people." Two trainers of the spirit, two deep, seductive personalities, next to whom you would always want to be. It was a chance to have such models. Or maybe a destiny. Or maybe someone up there wanted it so...
I didn't imitate them, I didn't copy anything, but I think I observed them continuously, and I adapted to myself what I liked in them. And I liked so many things...
Clearly, you can't copy a model even if you want to. It's getting artificial, it's not you anymore. From what I learned and took from my masters, I have shaped, with good and less good, my way of being and existing in science and in life... Their influence in my scientific life is invaluable.

We worked well together, maybe because we were complementary, each of us brought something else into the team: experience, enthusiasm, profundity, optimism and experimental talent. I let you guess who brought what into our projects. The "Famous Romanian trio" thought science and life in science in the same manner.

Tribute to the institutions that have financially supported us in these 40 years

Firstly, ICBP would not have survived the hard times during communism without grants earned from the US National Health Institute (NIH). The fact that NIH gave free access to compete for funds was our salvation for 13 years (1981-1995). The attitude of the American evaluators was extraordinary: they did not take into account that our request came from outside the US, from a communist country... And even our competitors appreciated our projects only based on their value.
After 1993 we began to obtain competitive grants from Romania, from the Romanian Academy, then from the Ministry of Education and Research and from the European Community.
Without these funds – our ideas and projects were asleep, waiting....

Four generations of researchers have grown up in the Institute - our precious team

Very carefully selected, the first generation of researchers (1979) were at the basis of the starting projects. In 1989, some of our students went to try the science and the life of the West. Interestingly, most of them continued in projects close to those in the Institute. Anyway, they all remained ours". The sadness when they left was soon replaced by the hope that came with the new young people entering the Institute. They proved equally good as the former ones and they quickly entered the "state of grace" created here. In addition, those

who chose to stay in the institute became – heads of departments or group leaders. Together with them, we shaped a new generation of scientists that joined us and now we are at the fourth generation – very promising - of young people, graduates, MS or PhD students.

I admire all of them. I can say that I love them for their devotion to research – especially that in our country, research is far from being a priority.

To believe that the impossible doesn't exist.

Nicolae Simionescu and myself, we wanted to do something that would endure in time and, we wanted to do this just because they were very difficult times... We took the hard times as challenges and the challenges as a lath we had to cross. We treated equally the failure and the success - these two great impostors (as R. Kipling says), and *"buried the sorrows in the sand and the joys in the rock* (St. Augustine).

We have done science with consciousness. We learned to look humbly at the world of the the living and enter with humility in the Land of Science and the world of cells.
And in particular... we learned that you have to try until you succeed. And if you fail... Try again... But for that you must believe that the impossible does not exist.

What did I put in the bag I carry with me everywhere? Hope – dream – love - forgive – smile– help - be generous and especially Act!!

We had the chance that all over this period, our sons, Vlad and Dan Simionescu, although very young, understood what we want to do, and were next to us all through the important moments and in the same time they build their destiny and profession they wanted, Vlad - as an architect and Dan, in the biomedical research. I am thankful

The Responsibility of the Memory. So, with successful and unsuccessful attempts (of which we do not speak) we are today at our great celebration which we consider a celebration of the Romanian science: the 40th anniversary of ICBP-NS.

Together with my collaborators, Dr. Anca Sima and Dr. Ileana Mânduţeanu and helped by the enthusiastic Dr. Mirel Popa and Dr. Loredan Niculescu, we thought that those recently arrived in the Institute or other friends would like to know our story, the story that we do not have the right to forget. It is the "responsability of the memory" as they say – a duty we want to be fulfilled through this book. It gathers in it images and texts that have accompanied us on our journey, which have maintained our "raison d'être" in the difficult, troubled times that we lived through, or when, as in any research process, we were passing through failure/success or failure/failure/success.

We invite you to browse through this volume of "History and memory" with images and evocations gathered from an: ***"Incredible 40 year journey– discovering the secrets of the cell for the benefit of human health".***

Maya Simionescu
Co-fondator împreună cu Nicolae Simionescu și
Director al IBPC-NS

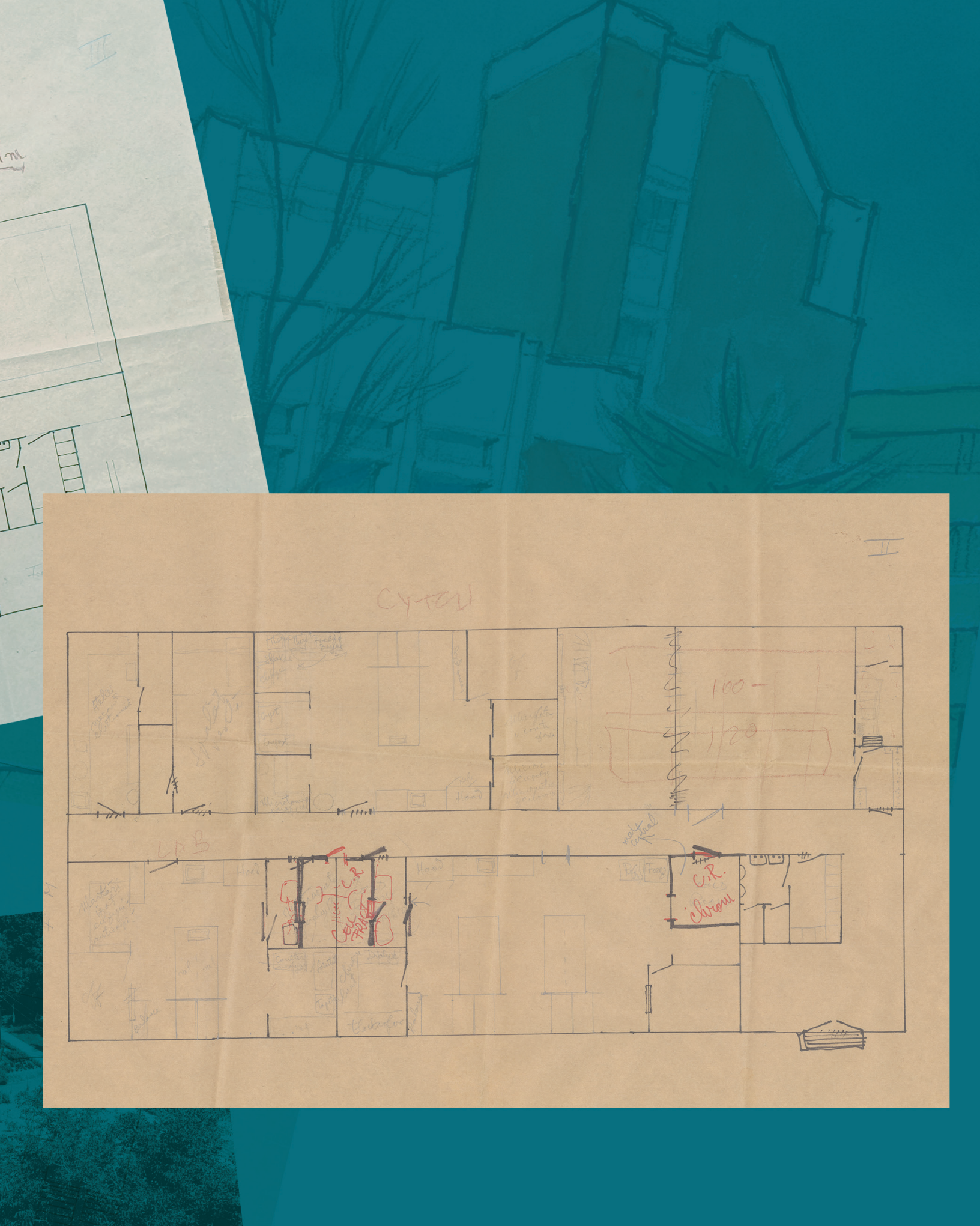

DEVENIREA IBPC IN IMAGINI SI CUVINTE

1970 -1979
Vis / Viziune

1979 – 1989
de la Vis la Realitate

1989 – prezent
o nouă Realitate

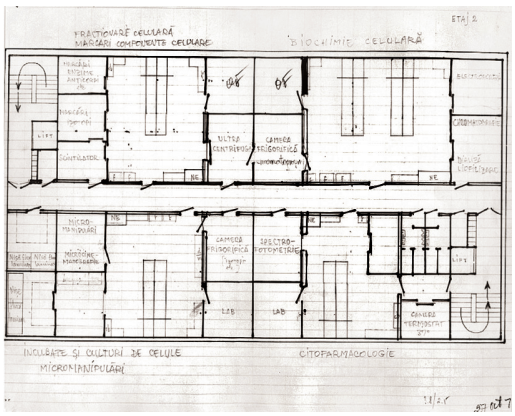

Rădăcinile IBPC:
Universitatea Rockefeller și Universitatea Yale, SUA

George E. Palade ,

"Printre experimente, descoperiri, selectări de microfotografii și redactări de manuscrise, Nicolae și Maya Simionescu au început să lucreze la planurile unui proiect ambițios: un nou laborator care urma să fie construit în București.
Inițiativa le-a aparținut în întregime.
Rolul meu în acest nou proiect a fost de a găsi împreună cu ei căile și mecanismele care să asigure viabilitatea acestui institut în România."

…." So, in between experiments, finding new tracers, sorting micrographs and writing manuscripts, Nicolae Simionescu and Maya Simionescu started working on the plans for a new laboratory to be built in Bucharest.
The initiative was entirely theirs.
My role in this new venture was to devise, together with them,
ways and mechanisms that could ensure the viability of this Romanian Institute".

la Universitatea Rockefeller în SUA

Pregătiri:	formalități, birocrație, convingerea autorităților
Sprijin :	George Palade, Corneliu Bogdan, Theodor Burghelea
Alegerea	locului, schițarea planurilor arhitecturale
Selecționarea :	13 cercetători tineri – burse Fulbright
Stabilirea	programului de cercetare
Construirea	casei noastre științifice - **IBPC**
1979:	Clădire, echipament modern, 13 cercetători specializați, Nicolae și Maya Simionescu se întorc definitiv acasă

1979 - 1989

[1979 - 1989]

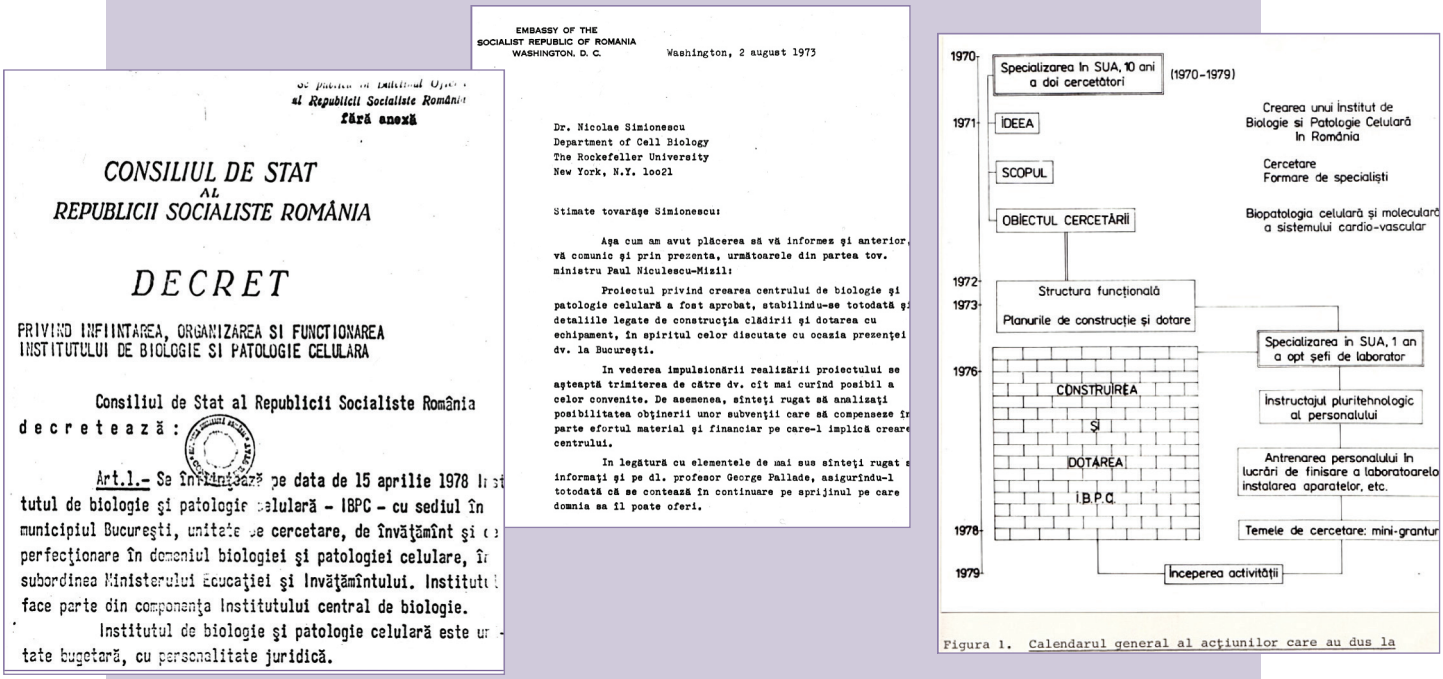

CONSILIUL DE STAT
AL
REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

DECRET

PRIVIND INFIINTAREA, ORGANIZAREA SI FUNCTIONAREA INSTITUTULUI DE BIOLOGIE SI PATOLOGIE CELULARA

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România
decretează:

Art.1.- Se înființează pe data de 15 aprilie 1978 Institutul de biologie și patologie celulară - IBPC - cu sediul în municipiul București, unitate de cercetare, de învățământ și de perfecționare în domeniul biologiei și patologiei celulare, în subordinea Ministerului Educației și Invățământului. Institutul face parte din componența Institutului central de biologie.
Institutul de biologie și patologie celulară este unitate bugetară, cu personalitate juridică.

EMBASSY OF THE
SOCIALIST REPUBLIC OF ROMANIA
WASHINGTON, D. C.

Washington, 2 august 1973

Dr. Nicolae Simionescu
Department of Cell Biology
The Rockefeller University
New York, N.Y. 10021

Stimate tovarăşe Simionescu:

Aşa cum am avut plăcerea să vă informez şi anterior, vă comunic şi prin prezenta, următoarele din partea tov. ministru Paul Niculescu-Mizil:

Proiectul privind crearea centrului de biologie şi patologie celulară a fost aprobat, stabilindu-se totodată şi detaliile legate de construcţia clădirii şi dotarea cu echipament, în spiritul celor discutate cu ocazia prezenţei dv. la Bucureşti.

In vederea impulsionării realizării proiectului se aşteaptă trimiterea de către dv. cît mai curînd posibil a celor convenite. De asemenea, sînteţi rugat să analizaţi posibilitatea obţinerii unor subvenţii care să compenseze în parte efortul material şi financiar pe care-l implică crearea centrului.

In legătură cu elementele de mai sus sînteţi rugat să informaţi şi pe dl. profesor George Pallade, asigurîndu-l totodată că se contează în continuare pe sprijinul pe care domnia sa îl poate oferi.

Figura 1. Calendarul general al acţiunilor care au dus la

1979 - 1989

■ Deschiderea oficială a IBPC: Simpozion inaugural - Septembrie 1979: ”Transportul macromoleculelor în sistemele celulare”

■ Primul Grant Competitiv- NIH – 1981

■ Înființarea Societății Romane de Biologie Celulară - 1982

■ Al doilea Simpozion România-SUA: ”Biologia celulara a peretelui vascular” -1983

■ Al patrulea Simpozion România-SUA: ”Evenimente celulare şi moleculare în aterogeneză” -1985

■ Al cincilea Simpozion România-SUA: ”Patobiochimia peretelui vascular” -1989

■ Trei Granturi Competitive castigate de la NIH (1981 - 1989) obținute succesiv

Deschiderea oficială a IBPC: Simpozionul inaugural, Septembrie 1979

INSTITUTUL
DE
BIOLOGIE ŞI PATOLOGIE CELULARĂ
Bucureşti

COLOCVIUL INAUGURAL

pe tema
„Transportul macromoleculelor în sistemele celulare"
3-5 Septembrie, 1979

PROGRAM

Luni 3 Septembrie

9,00 Deschiderea colocviului
10,00 Pauză
10,20 *George E. Palade:* Biogeneza membranelor celulare
Discuţii
11,20 *Günter Blobel:* Transportul proteinelor în interiorul şi prin membranele celulare
Discuţii

Marţi 4 Septembrie

9,00 *Marylin G. Farquhar:* Reciclarea membranelor celulare
Discuţii
10,00 Pauză
10,20 *David Sabatini:* Sinteza şi mecanismele distribuţiei proteinelor organelelor şi membranelor
Discuţii

Miercuri 5 Septembrie

9,00 *Christian de Duve:* Terapia lisosomotropică
Discuţii
10,00 Pauză
10,20 *Werner W. Franke:* Structurile citoscheletice fibrilare şi nefibrilare
Discuţii
Încheierea colocviului

Conferinţele vor avea loc în Amfiteatrul Institutului şi vor fi susţinute în limba engleză.

Accesul în amfiteatru se face pe bază de invitaţii.

Prof. George Palade si Prof. Christian de Duve, Laureați ai Premiului Nobel, la inaugurare...

A început ca un vis -
au trecut ani,
dar - cu trecerea anilor - visul a
prins încet, dar sigur, viață.
Și a deschis într-adevăr
o fereastră spre viitor.
Prin sprijin de sus,
prin eforturile fiecăruia în
colțul laboratorului lui - sau ei.
Visul tradus în viață o să se
transforme sigur în fapte, în
împliniri ce vor încălzi inima
Futuror.

Sept 8. 79 G. E. Palade

Cred că acest nou institut se alătură unui domeniu extraordinar de interesant de cercetare, poate cel mai important, cel mai avansat domeniu științific în momentul de față și poate domeniul cel mai important pe care l-a atins vreodată omenirea.

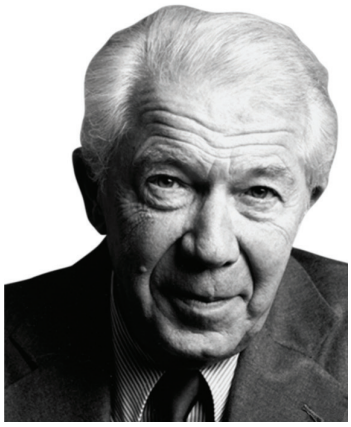

Eu ca biolog îl consider mai important decât domeniul cercetării în fizica nucleară, mai important decât cercetarea spațială. Este vorba de cercetarea asupra vieții, cercetarea asupra celulei vii, deci asupra mecanismelor și naturii vieții, și o cercetare a noastră înșine ca oameni, o cercetare asupra naturii umane. Și cred în această situație că este extrem de important pentru țara dumneavoastră să participe în mod foarte activ la această cercetare deosebit de importantă prin noul său institut.

Dar, mai mult decât atât, acest institut se va ocupa și de alte lucruri, anume de aplicații posibile ale acestor noi cercetări și a acestor noi cunoștințe. Și nu trebuie să vă spun că în ultimii 30 de ani cunoașterea noastră în ceea ce privește celula vie, materia vie, a progresat foarte mult.

Acest institut va încerca să găsească aplicații pozitive ale acestor noi cunoștințe, aplicații în sănătatea umană, în medicina umană, în bunăstarea umană în general. Astfel că îmi permit să consider aceasta un lucru deosebit de important.

Profesor Christian de Duve

București 3 septembrie 1979

Profesor
Ion Juvara

Îl cunosc pe Dr. Nicolae Simionescu din 1953 când, în dorinţa mea de a avea colaboratori tineri şi dornici de a se instrui, a fost numit în Clinica Chirurgicală pe care o conduceam. Am lucrat împreună 4 ani, tânărul Dr. Simionescu distingându-se prin întreaga sa activitate ca un element ieşit din comun, poate prea bun pentru a rămâne doar un "simplu chirurg". Aşa se face, probabil că a trecut în cercetarea ştiinţifică fundamentală în care i-am urmărit activitatea şi care a culminat prin specializarea sa în Biologia Celulară.

Institutul pe care îl conduce, conceput personal atât din punct de vedere organizatoric cât şi funcţional precum şi calitatea cercetărilor sale deosebite pe care le face marchează din plin calităţile sale deosebite pe care le-am constatat cu ocazia colaborării noastre. A ştiut să-şi aleagă colaboratorii, a ştiut să-i dirijeze creând o unitate de cercetare care reprezintă o şcoală şi un unicat în ţara noastră. Vreau să subliniez de asemenea simţul său patriotic în sensul creerii în ţara noastră a unei unităţi şi a unei activităţi cu răsunet internaţional.

Soţia sa Maya Simionescu a fost şi este o colaboratoare excepţională care l-a secondat permanent în întreaga sa activitate.

Îi felicit pe soţii Simionescu şi le doresc mari succese în activitatea lor.

Cu veche şi constantă prietenie

Profesor
Stefan Milcu

Institutul de Biologie şi Patologie Celulară este asemănător unei opere de artă prin concepţia ce a stat la baza construcţiei sale prin distribuţia spaţiilor şi prin armonia legăturilor funcţionale.

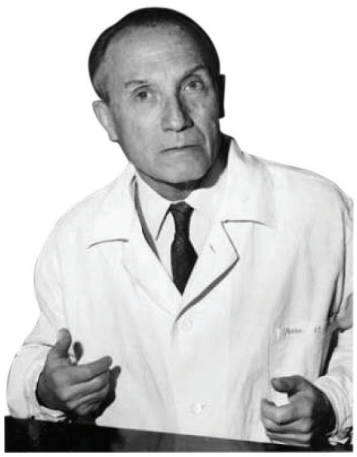

Nu este surprinzător că a fost realizat astfel de doi iluştri elevi ai şcolii româneşti de biologie şi medicină, care au reuşit să se impună prin opera lor în lumea ştiinţifică contemporană şi să ajungă la poziţii de prestigiu.

Elevilor şi prietenilor Dr. Nicolae şi Maya Simionescu le datorăm admiraţia şi recunoştiinţa pentru tot ce au făcut şi pentru tot ce vor dărui ştiinţei în anii viitori, ce-i dorim să fie îndelungaţi şi rodnici.

Vă urez deplină realizare în tot ceace întreprindeţi.

THE THRILL OF SCIENCE

Prof. Christian de Duve
Nobel Prize Laureate

Farewell Dinner 7 September 1979

Yesterday, one of you asked me a question: "How do you get a Nobel Prize?" Of course, I know it was asked in jest. But if you don't mind, I would like to give a serious answer to it: "Don't work for it."

It may happen in the life of a scientist that he or she earns some sort of visible reward, such as a prize, an invitation to deliver a lecture at a major congress, election to an academy, an honorary degree, or some other similar token of appreciation. The trouble about such rewards is that they come very infrequently, if at all, and usually very late. Anybody who would enter the field of science with the aim of earning them would be a fool. No, the rewards of science are different.

The thrill of science is when you stay awake at night thinking about your problem, turning it over in your mind, struggling with it, worrying about it, until suddenly an idea comes to you, a possible explanation, a new experimental approach that may lead to a solution.

The thrill of science is when you can't wait to get up in the morning and to get to your laboratory in order to test your idea and do the experiment you thought of.

The thrill of science is in the actual performance of the experiment, the almost sensuous pleasure of handling pipettes, test tubes, measuring instruments – and, I presume, microscopes – the physical joy that

EMOTIA ŞTIINTEI

Prof. Christian de Duve
Laureat al Premiului Nobel

Cuvântare la dineul final,
7 Septembrie 1979

Unul dintre dumneavoastră m-a întrebat ieri: "Cum se poate câștiga un Premiu Nobel?" Am știut că este o glumă. Aș vrea însă să dau un răspuns serios la întrebarea aceasta: "Nu lucrați cu scopul Premiului Nobel".

În viață se întâmplă ca un cercetător/o cercetătoare să dobândească o apreciere, ca un premiu, o invitație de a susține o conferință la un congres important, să fie ales/aleasă ca membru al unei academii, să obțină un grad onorific, sau alte semne de apreciere. Problema este însă că astfel de aprecieri au loc foarte rar, și de obicei foarte târziu în viață. Un om care intră în domeniul științei cu scopul de a obține o apreciere este absolut nebun. Recompensele și aprecierile din știință sunt cu totul altele.

Emoția științei este atunci când nu poți dormi noaptea gândindu-te la problema care te frământă, întorcând-o pe toate fețele în mintea ta, luptându-te cu ea până când îti vine in minte o idee, o explicație posibilă, o nouă cale experimentală care ar putea conduce la o soluție.

Emoția științei este atunci când nu ai răbdare să ajungi dimineață la laborator și să-ți experimentezi ideea făcând experimentul la care te-ai gândit.

Emoția științei este rezultatul experimentului, plăcerea aproape senzuală a atingerii pipetelor, eprubetelor, a instrumentelor de masură, și a

comes with using your hands skillfully and accurately.

The thrill of science is when you start seeing your results coming out….., and come to realize, as is often the case, that something went wrong with the experiment and that it has to be done over again, or that there is something wrong with your idea and that you must give your problem more thought.

The thrill of science is when you finally have gathered enough results, and start writing them up for publication, throwing one version after the other into the waste-paper basket, until you finally arrive at something you think is worthy to be submitted for publication ….., only to receive your manuscript back a few weeks later with a number of more or less unkind comments.

The thrill of science is to see your paper for the first time in print, to receive your first reprint request, and to learn that somewhere, on the other side of the world, there is somebody who is actually interested in what you have been doing.

The thrill of science is to feel part of a team, to interact with your friends and colleagues, whether in heated discussions or in the exhilaration of shared satisfactions, and on a wider scale, to find yourself part of a world-wide network, of a truly international community with common goals, common interests, common standards.

Those are your daily rewards, irreplaceable, immensely valuable. If, however, being human – aren't we all? – you want some reassurance from the outside, in addition to your own inner satisfactions, then my advice to you is: Aim at earning the respect of those you respect.

microscoapelor, bucuria fizică a folosirii mâinilor tale cu iscusință și cu acuratețe.

Emoția științei este atunci când începi să vezi primele rezultate… și îți dai seama, cum se întamplă adesea, că a fost ceva greșit în experiment și el trebuie refăcut, sau că este ceva greșit în ideea ta și trebuie să o regândesti.

Emoția științei este atunci când ai adunat destule rezultate și începi să le scri pentru publicare, aruncând la coș versiune după versiune, până când final ajungi la ceva care crezi că merită a fi publicat….., pentru ca dupa câteva săptămâni să primești înapoi manuscrisul văzut de referenți cu observațiile acestora mai mult sau mai puțin amabile. Emoția științei este de a-ți vedea lucrarea apărută, de a primi primele cereri de extrase, și de a realiza că undeva, la celălalt capăt al pamântului se află cineva chiar interesat în ceea ce ai făcut.

Emoția științei este aceea de a te simți parte a unei echipe, de a interacționa cu prietenii și colegii tăi indiferent dacă în discuții aprinse sau în împărtășirea satisfacțiilor, și, la o scară mai largă de a te simți parte a unei rețele mondiale, a comunității internaționale cu aceleași scopuri, interese și standarde.

Acestea sunt recompensele zilnice, de neînlocuit și cu o valoare imensă. Dacă totuși – oameni suntem – doriți și o asigurare dinafară, pe lângă satisfacțiile personale, atunci sfatul meu este: încearcă să câștigi respectul celor pe care tu însuti îi respecți.

FINANTAREA IBPC INTRE 1980 – 1995

1980
- imediat după deschiderea oficială a IBPC guvernul comunist ne-a tăiat toate fondurile de cercetare, cu excepţia salariilor

National Institute of Health –USA

1981 -1983 ; 1984-1986; 1987-1989
- trei granturi competitive -

Fogarty International Research Collaborative Award (FIRCA-NIH) -1992 – 1995
in colaborare cu Prof. S. Silverstein, Columbia University, NY

Fogarty International Research Collaborative Award (FIRCA-NIH) -1992 – 1995
in colaborare cu Prof. D. Stern, Columbia University, NY

Welcome Trust Grant, Anglia

Universitatea Yale - de la prieteni "cu dragoste"
Bunuri - cărţi şi substanţe chimice aduse în fiecare an
1980 - 1994
~14 000 kg

Astfel,timp de 14 ani cercetarea în Institut afostbsusţinută, în principal, din granturi competitive câştigate de la Institutul Național de Cercetare, SUA.

Înființarea și Primul Congres al Societății Române de Biologie Celulară, București, Iulie 1982

Conferința de constituire a Societății Naționale de Biologie celulară / 2 iulie1982

Cercetători din IBPC la Primul Congres European de Biologie Celulară Paris, Septembrie 1982

A doua Sesiune a Societății Române de Biologie Celulară, București, Iunie 1984

Vlad Voiculescu | Nicolae Cajal | Nicolae Simionescu | Cecilia Motaş | Stefan Milcu | Maya Simionescu

SOCIETATEA NATIONALĂ
DE
BIOLOGIE CELULARĂ

Între 1979 – 1989 au avut loc în IBPC cinci Simpozioane Româno -Americane, subvenționate de NIH

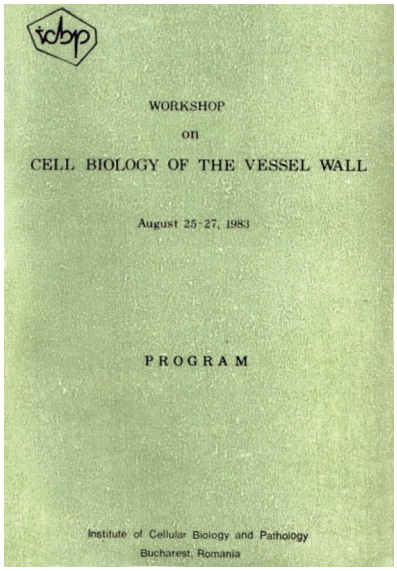

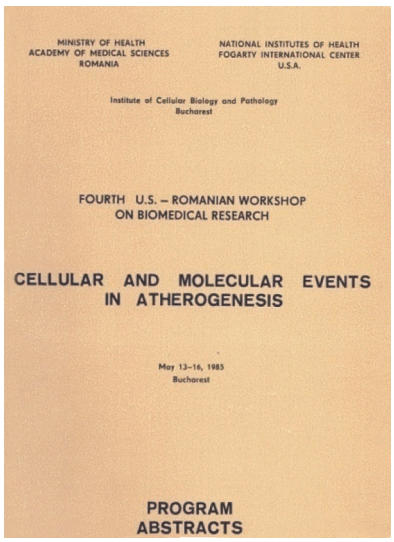

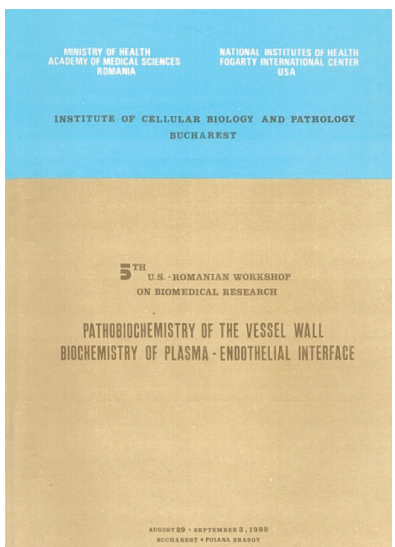

Între profesorii participanți din SUA s-au regăsit:

George E. Palade, Yale University Medical School, New Haven, CT,
Ramzi S.Cotran, Harvard Medical School and Brigham, Boston ,
Alan M. Fogelman, UCLA, School of Medicine, Los Angeles CA ,
Michael A. Gimbrone, Jr., Brigham and Women` s Hospital, Boston
Samuel C. Silverstein, Columbia University , New York, NY
Nicholas Kefalides, University of Pennsylvania, Philadelphia PA
Russel Ross, Washington University, Seattle WA
Marilyn G.Farquhar –Yale University School of Medicine, New Haven, CT,
Dontscho Kerjaschki, Universitat Wien, Wien, Austria
David M. Stern, Columbia University New York, NY
Maurice J.Karnovschi –Harvard Medical School, Boston, MA, USA
Daniel Steinberg –University of California, San Diego, La Jolla, CA,
Robert W.Wissler –University of Chicago, Chicago, IL, USA
Anthony E. Milici, Yale University Medical School, New Haven, CT ,
Richard G.W.Anderson –Universitatea din Texas, Dallas, Texas
Stanley D.Fowler –Univrsitatea Carolina de Sud, Columbia, USA
Ross G. Gerrity– Clinica Cleveland, Cleveland, Ohio
Henry F. Hoff – Fundația Clinică din Cleveland, Cleveland, Ohio
James D.Jamieson – Yale University, New Haven, Connecticut
Isabelle Joris –Universitatea Massachusetts, Worcester, Massachusetts
Howard S. Kruth – NIH, Bethesda, Maryland
Guido Majno –Universitatea Massachusetts, Worcester, Massachusetts
Sampath Parthasarathy –Universitatea din California San Diego, La Jolla, CA
Judah Folkman –Harvard Medical School, Boston MA, USA

1985- WORKSHOP ROMANO- AMERICAN

INSTITUTUL
DE
BIOLOGIE ȘI PATOLOGIE CELULARĂ
SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE BIOLOGIE CELULARĂ
B

Crăciunul, Ziua Femeii (8 martie), Ziua Bărbatului (8 aprilie) erau Sărbători nelipsite în Institut

PLUGUSOR

Aho, aho, colidători
Cei cu toți cercetători,
Mic sau mare,
Slab sau tare
Am venit ca fiecare
Tot cu clasica urare:
Un an Nou cu bucurie
Sănătate şi frăție
Si în ăst lăcaş să fie!
Si să fie tema, temă,
Fără umbre de dilemă,
Si-n cuprins ea să tot fie
Clară ca lumina vie
Si cu iz de biologie
Celulară,
Peste tot prioritară.
Tehnici multe, dar alese,
Cu determinări culese
In lumina, cum se ştie,
Gospodari şi-n energie.
Rezultate multe şi cu spor
Pentru ştiința tuturor
Si acestea să tot vină
Să se bată la maşină
Rând pe rând, nu toate-odat'
După ce bine s-au verificat.
Si să iasă experimentu'
Tot în focus şi pe centru.
Dar de fotografiat să fie
Câte una, nu o mie,
Că şi filmele-s, cum spun
De lucrat, cu mic consum.
Si să fie casa - casă
Si să fie masa - masă
Iar Viorica tot voioasă,
De la cozi să nu mai vie
Mai mult moartă decât vie.
Si-ntreținerea să meargă
Ca şi trenurile-n gară;
Să-nțeleagă tot românu'
Ca Viziru-i numai unu'.
Dragomir ce aripi are
De la Hermes apucate
Si le poartă-n patru vânturi
Să aducă unicate;
Ba maşini, ba şurubele,
Chiar şi-un Hercule-n ulcele!
Iară partea de nord-vest
Ce cuprinde-ntregul test
Al mişcării de rotare
Personal -
Aprovizionare
Să le fie şi-aci casa
Dar pe drumurile băncii
Dorim mai puține cozi
Numa' bune să le-nozi!
Muncă multă anu' are
Si omătul nu apare,
Dar când o veni puhoiu'
Să-l tot vezi pe Lixăndroiu
Cum înoată prin nămeți
Doar ca să ne dea lopeți.
Si de mergi cu gândul dus
Si-ntorci fața spre apus
Intri-n fine-n cercetare
Tot de cardio-vasculare
Că-i Farmaco-
Că e Cito
Deşi e fiziologie
Tot ce mişcă-n astă parte
Sunt cuprinşi de veselie ...
Aho, aho, colidători
Cei cu toți cercetători,
Mic sau mare,
Slab sau tare
Am venit ca fiecare
Tot cu clasica urare:
Un an Nou cu bucurie
Sănătate şi frăție
Si în ăst lăcaş să fie!
Si să fie tema, temă,
Fără umbre de dilemă,
Si-n cuprins ea să tot fie
Clară ca lumina vie
Si cu iz de biologie
Celulară,
Peste tot prioritară.
Tehnici multe, dar alese,
Cu determinări culese
In lumina, cum se ştie,
Gospodari şi-n energie.
Rezultate multe şi cu spor
Pentru ştiința tuturor
Si acestea să tot vină
Să se bată la maşină
Rând pe rând, nu toate-odat'
După ce bine s-au verificat.
Si să iasă experimentu'
Tot în focus şi pe centru.
Dar de fotografiat să fie
Câte una, nu o mie,
Că şi filmele-s, cum spun
De lucrat, cu mic consum.
Si să fie casa - casă
Si să fie masa - masă
Iar Viorica tot voioasă,
De la cozi să nu mai vie
Mai mult moartă decât vie.
Si-ntreținerea să meargă

Ca şi trenurile-n gară;
Să-nțeleagă tot românu'
Ca Viziru-i numai unu'.
Dragomir ce aripi are
De la Hermes apucate
Si le poartă-n patru vânturi
Să aducă unicate;
Ba maşini, ba şurubele,
Chiar şi-un Hercule-n ulcele!
Iară partea de nord-vest
Ce cuprinde-ntregul test
Al mişcării de rotare
Personal -
Aprovizionare
Să le fie şi-aci casa
Dar pe drumurile băncii
Dorim mai puține cozi
Numa' bune să le-nozi!
Muncă multă anu' are
Si omătul nu apare,
Dar când o veni puhoiu'
Să-l tot vezi pe Lixăndroiu
Cum înoată prin nămeți
Doar ca să ne dea lopeți.
Si de mergi cu gândul dus
Si-ntorci fața spre apus
Intri-n fine-n cercetare
Tot de cardio-vasculare
Că-i Farmaco-
Că e Cito
Deşi e fiziologie
Tot ce mişcă-n astă parte
Sunt cuprinşi de veselie ...
Iar frontonul la parter
Pe lângă beton şi fier
Să-nceapă şi-n ăst an
Tot cu bunul Lugojan.
Care are-n colagen
Bun prieten, sprijin ferm
Un suport mai omogen
Iară ca într-o tetină
Tine tot fibronectină.
Insă Relu - Nicanor
Tot în cuplu dau cu spor
Să-nțepe-ntr-o chindie
O celulă-n pălărie
Si atât' se tot agită
Că celula obosită
Se tot lasă înțepată
Să se termine odată!
Si de mergi cu gândul dus
Numai cu-un etaj în plus
Dai de foto, unde cei
Ce fac mândre poze-n trei
Si mai mari şi tot mai mici
Ba-i aici, ba nu-i aici
De când sunt se tot agită
Deşi fac, dar mult mai strică!
De la microscopul mic
Salutări de tip voinic
Dar de-ar fi de povestit
Ce-a avut de pătimit
Mai că ne-ar da de gândit.
Aho, aho, cei noi şi vechi
Fiți cu toți numai urechi
Când la seminar se spune
Mereu despre lucruri bune.
Ce e-n lumea cercetării
D-aci până-n fundul zării.
Când din lume adunate
Profesorul din sac le scoate
Si le scrie în direct
Si te-aşează la obiect
Când raportezi la proiect.
Că pământul e rotund
Cei plecați, foarte curând
Din America cea mare
Se întorc în cercetare;
Si să zicem mai cuminți
Mai de viață îmbrăcați
Si de lucru mai legați.
Si aşa în pas cu anu'
Vine rându' tot la anu'
Să se ducă şi să vină
Plin de ştiință şi lumină.
Aho, aho, iubiți confrați
Dacă timpul trece iute
Si de spui vrute - nevrute
Si nu ții vată-n urechi
Ne ajunge Noul An
Ce-i frumos şi cuelan
La anul şi la mulți ani!

ZIUA BARBATULUI

8 Aprilie 1981

Mult onorați bărbați, distins auditor!
La festival când vine, tot omul e dator
S-asculte, înainte de partea amuzantă
O conferință lungă şi foarte importantă.
Si ca să nu planeze asupră-mi toată vina
C-am neglijat programul -
Sunt gata să vă țin, un ceas şi jumătate,
O conferință gravă de specialitate.
Cum, nu vă pare bine? De ce v-ați întristat?
Mai aşteptați o clipă, că nu am terminat.
Pe de-altă parte însă, găsind că-i anormal
Cu voia dumneavoastră ne-abatem de la modă
Si-n loc de conferință, veți asculta…
o odă!
Odă bărbaților: Inchinare!
Mărire vouă! Glasuri şi imnuri de urare
Străbate-vor văzduhul gătit de sărbătoare!
Si firea picura-va din larg de zări albastre
Belşugul de orgoliu pe sufletele Voastre!
Prea onorați bărbați, distins auditor!
Subiectul conferinței e-atât de-ngrozitor
Că biata-mi Muză, albă de spaimă şi uimire
Când i-am cerut concursul, în loc să mă inspire
S-a dat pe lângă uşă, a pretextat ceva
Si-a dispărut... adio! M-a părăsit aşa
Cu călimara plină de noapte şi de proză -
E vorba deci, aice şi…. de-ateroscleroză!
Iar dacă vă plac viața şi soarele, atunci
E bine să respectați aceste vechi porunci
Pe care medicii de-un veac vi le prescriu-
Iar dumnealor se fac mereu că nu le ştiu:
Să nu stai toată ziua vârât cu nasu-n scripte.
Iar laptele şi carnea să fie bine fripte.
In orice alimente şi-n orice băutură
Să puneți acid fenic nu mult: o picătură ...
Si cel puțin o dată la două săptămâni
Tot omul să se spele pe față şi pe mâini!
Răreşte-o cu tutunul, mai lasă băutura! ...
Evită surmenajul şi orice fel de-abuz
De nu vrei ca la urmă să te trezeşti mofluz!
Si-acum spre îndestulare
Vom servi la fiecare
O scurtă…. caracterizare!
Pentru toți bărbații
De când au apărut bărbații
De-atunci există-n lume atâtea lucruri bune:
Otrava, dinamita, revolverul şi tutunul -
De-atunci există-n lume alcoolul şi tutunul!
Profesorului Nicolae Simionescu
De dimineață până seara
Acelaşi om neobosit,
Adună-n file şi-n imagini
Treptat, tot ce-a descoperit.
Si stăruind în cercetarea
Acestui tainic univers,
Descoperi şi sărbătoarea
Acelor de-acelaşi sex!
Dr.C.Neacşu - cercetător şi filozof
Două muze ai matale
Strălucite şi egale!
Jos-un colț de "cugetare"
Sus refugiu-n cercetare!
Lui Anton Hillebrand
Intinde brațul ... şi, din cuşcă
Incet să iasă ca din pălărie
Si iepuraşi, şi hamsteri care muşcă
Si şoricei ... Curat menajerie!
Celor de la Culturi celulare
Pe "cultură" preț se pune
Iar voi doi vă străduiți
Ca în lume să se ştie
Că celule înmulțiți!
Lui Aurelian Radu
Afară-i vânt şi e-nnorat
Si noaptea e târzie
Cercetătorii au plecat ...
Doar tu, cu insomnie,
Stai tot la microscop lucrând ...
Iar zorile te prind curând
Tot la celule cugetând!
Lui Florin Lupu
Avem şi-un lup la sindicat
A-nghețat, a fracturat,
Nici o oaie n-a mâncat
Si pe toți i-a ajutat!
Lui Dan Predescu
Păzea! Păzea că trece-n goană
Aleargă,
Vâjâie ca vântul
Iar dacă nu te dai deoparte
Te face una cu pamântul!
Păzea că e iresponsabil!
El are flăcări în artere
Si te păleşte fără veste
Cu 40 de cai putere!
Lui Serban Taşcă
Cobori în jos, Serbane, blând,
Tu şaua părăseşte,
Si prinde şoarecii pe rând
De coadă-i învârteşte!
Lui Mircea Leabu
Fă-mă mamă bun şi tare
Si m-aruncă-n cercetare!

Fă-mă mamă snop de tei
Si m-aruncă-ntre femei!
Lui Mugurel Badea
Talentul nostru-n adevăr
Se mărgineşte doar la păr
Dar toată strălucirea ta
Nu stă-n chelie, ci sub ea!
Ing.Petrescu
Iar când a fost de s-a'mplinit
Si, ZEM-ul nostru a murit
Ne-ai spus: Salvarea tuturor
Va fi un aparat de zbor.
Scot pompa de la avion
Si o montez în ZEM-ul mort
Salvez astfel un milion
Si-l folosesc şi la transport.
N.Ghinea
In grădina cu multe flori
Mici şi mari în cinci culori
Apare un hrean distrugător.
Pe locul florilor se aşează
Pentru o biată peroxidază
Iată-l pe Ghinea cum creează.
Electricienilor
Avem noi în dotare
Si doi electricieni
Băieți buni fiecare
Buni matematicieni.
In timp ce unul încă
Mai umblă pe la şcoli
Celălalt şi-adună pruncii
Că-i tată de trei ori ...
Soferului
In mână ține un covrig
Si-aleargă unde-i cerem,
De e caniculă sau frig
El merge cu plăcere!
Lui Nicolae Manea
Te-ai ivit acum pe uşă
Spaima-intârziaților.

Fiindcă iei întâi de toate
Condica fârtaților!
Apoi te duci mai departe,
Străbătând culoarele,
Rugându-i pe toți în parte
Să respecte orarele!
Gabi Popescu
Un Moş Gerilă tinerel
Si blând la chip şi subțirel
Si vesel ca un cintezoi
E-aicea, printre noi!
Eugen Preoteasa
Un orologiu sună 9 jumătate ...
La poarta-mi cea mare oare cine bate?
Tu eşti Eugene? - fiul meu iubit,
Tu, ce-n microvase te-ai împotmolit!
Ai idei mărețe, practica-i mai grea,
Dar cu muncă multă, o faci şi pe ea.
Lucian Ghițescu
Ai plecat în exploatarea unor semne de-ntrebare
Cu vezicule şi pituri; dar, vai! şoricelul mort
L-ai lăsat să zacă bietul, ca să scoți de prin sertare
Hârtii şi comenzi şi prețuri, prăfuite-n aşteptare
Aparate din dotare, aruncate la-ntâmplare
De onor. TEHNOIMPORT.
Lui Virgil Mureşan
De-ai fi făcut armata la marină
Ai fi fost de-acum un dezertor;
Ai fi zburat pe apa cristalină
Cu nava deturnată, spre depărtat decor
Să urmăreşti feroce micuța ta jivină
Cu nume de potcoavă; şi ca un toreador
Să-nfigi tridentul vajnic; cu glasul tău sonor
S-o obligi să-ți dăruiască dorita ta lectină.
Si-acum, poftiți cu toți la masă,
Putea fi mai copioasă.
Consumați cu cumpătare
Nu vă-nfigeți la mâncare!
Tine-ți minte:
Colesterolul e-o otravă
Nu cumva să-l consumați.
Zahărul, şi el te-atacă,
Cu grăsimi vă terminați,
Legumele au vitamine
Dar în oală când le pui
Se transformă-celuloză
Si ți-ai mai bătut un cui!
Si acum, luați aminte deci
Mai bine muriți de foame
Dar cu arterele întregi!

Al doilea Simpozion România - SUA, August 1983

You should always remember how much depends on the quality of your work.
For what you have already done you have my full admiration; for the future you have my very best wishes,
George E. Palade

Prof. Marilyn Farquhar

Universitatea Yale,
New Haven, SUA
1983

Pentru toţi membrii institutului – ulţumiri pline de recunoştinţă pentru splendida voastră ospitalitate. Am fost foarte impresionată de progresele voastre ştiinţifice remarcabile înregistrate de la prima mea vizită, acum patru ani. Perseveraţi în muncă, nu vă pierdeţi entuziasmul pentru că în mod cert dă rezultate. Incă odată, mulţumirile şi admiraţia mea.

8/27/83
To All the Members of the Institute –
Grateful thanks for your splendid hospitality. I was truly impressed with your remarkable progress since we first met four years ago. Just keep up your hard work and enthusiasm because it is certainly working.
Again, my appreciation and admiration –
Marilyn Farquhar

Prof. George E. Palade

Laureat al Premiului Nobel
Universitatea Yale, New Haven, SUA
1983

Totdeauna trebuie să vă amintiţi cât de mult depinde totul de calitatea muncii voastre. Pentru ceea ce aţi făcut deja aveţi admiraţia mea deplină; pentru viitor aveţi urările mele cele mai bune.

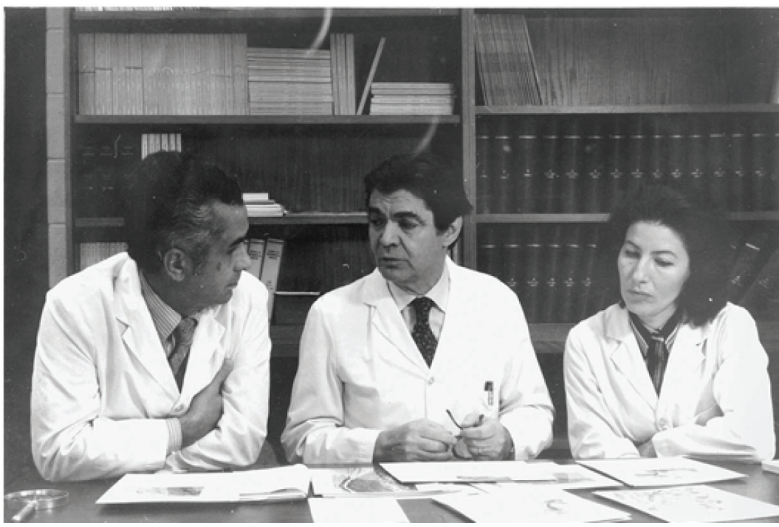

Roger Kirck,
Ambasador al
Statelor Unite ale Americii
17 iunie 1987

Cu mare admirație pentru munca profesorilor Simionescu, pentru semnificația ei în medicină, pentru înțelegerea între oameni, pentru prestigiul țării lor, pentru pregătirea studenților şi bunăstarea tuturor acelora care au o inimă în piept. Le doresc succes continuu în tot ceea ce întreprind.

With great admiration for the work the Simionescus are doing, and for its significance for medicine, for good understanding between peoples, for the prestige of his country, the training of his students, and the welfare of all of us with a heart. I wish them continued success in every endeavor.

Roger Kirk
Ambassador of the USA
June 17, 1987

Poem scris de Prof. Moris Karnovsky cu ocazia celui de al doilea Simpozion România - SUA, August 1983

A poem for Maya and Nicolai on the occasion of
the Workshop on the Biology of the Vessel Wall
Banquet 8/25/83
Many miles we did fly
To visit Maya and Nicolai,
We came from places far away
As Australia & the USA.
And at this unique Institute
With admiration were struck mute.
If Harvard my labs ever renovate
in effect,
Nicolai will be my consulting
architect.
Of talks we had nothing but the best,
And by the posters were most impressed.
First I learnt that if I
mispronounce Simionescu
Guido Majno would come rushing to my rescue.
So I will not try, & in
affection call them Maya and Nicolai.
We also heard that a violin string,
Was a basement membrane, or some such thing.
Majno showed novel observations
On smooth muscle herniations,
Maya's elegant microdomains
A lot of physiology explains,
Folkman may have the answer
To a future cure for cancer.
Of my own work I'll not speak
But I'm pleased junctions may have sprung a leak!
Haulica's renin, extra-renal
To even in the pineal,
Curry's talk most efficient
Made easy reflection on reflection coefficient.
The b.m. architecture glomerular
Was beautifully expounded by Farquhar,

Grotendorst in his talk,
And when they really get into the act
They can even chemotact.
Nicolai had lots to tell
Of new pathways for LDL,
This news he did boldly assert
Even though he wore no shirt!
Steinberg gave a witty catechism
On lipoprotein catabolism,
Joris showed that athero in the rat
Told something new, & not old hat.
Velican did on us impress
How athero in man doth progress.
Now it's hard to know how to follow,
Since Bob, Nick & George speak tomorrow!
However I will try
And will end – by – and – by.
Wissler will make a novel synthesis
To give our thinking new impetus.
Kefalides'virus will take a bite
And give endothelium a fright,
Palade will show us where we are
And what should be our guiding star.
Gabbi's music at lunch & dinner
Didn't help to keep us thinner.
I'm sure we'd all like to come back,

But Pepe & Nicolai must get the knack
Of learning how to drive,
So their guests will survive!
You will say I'm no poet,
I must admit that I know it,
And I can tell from your faces,
That I should stop & be in stasis.
But before I do, let me say
We have seen such kindness at play
And it is absolutely unique
To provide such hospitality for a week!
So let us give a standing toast
To our lovely hostess & host,
And say with heartfelt tumult
"Multumesc forte mult!"

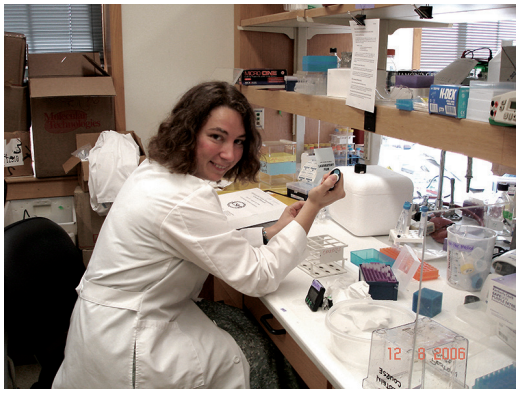

Mesajul Prof. George Palade cu ocazia Simpozionului România - SUA, Septembrie 1989

Prof. George E. Palade
Laureat al Premiului Nobel
Universitatea Yale, New Haven, SUA

Către toţi prietenii mei, foarte vechi, nu atât de vechi şi foarte tineri din IBPC:

Puteţi fi încântaţi şi mândri de ce aţi realizat în zece ani în condiţii foarte dificile. Climatul din jurul nostru se schimbă. Există bune motive să credem într-un viitor – foarte apropiat – mai deschis şi care să aprecieze mai mult ceea ce oamenii oneşti pot face în domeniul promiţător în care lucraţi voi. Asta înseamnă că următorii zece ani vor putea fi de asemenea memorabili. E timpul să păstraţi încrederea şi să mergeţi înainte.
3 septembrie 1989

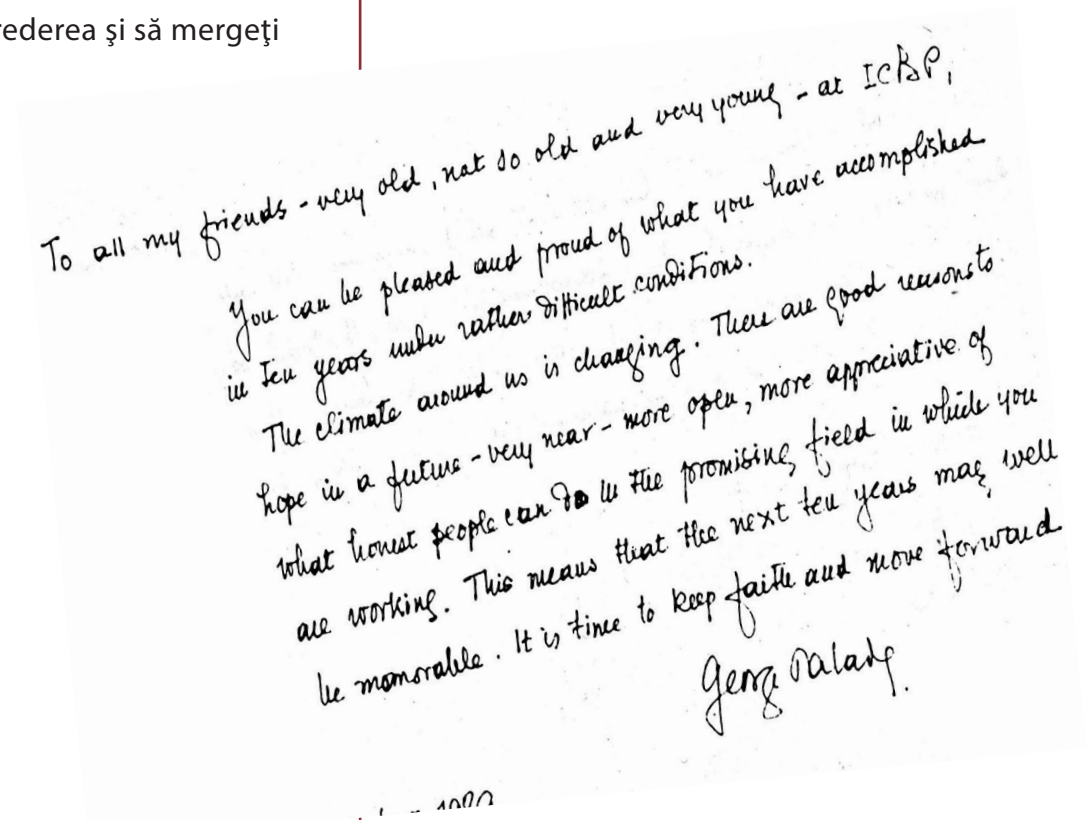
To all my friends - very old, not so old and very young - at ICBP,

You can be pleased and proud of what you have accomplished in ten years under rather difficult conditions.

The climate around us is changing. There are good reasons to hope in a future - very near - more open, more appreciative of what honest people can do in the promising field in which you are working. This means that the next ten years may well be memorable. It is time to keep faith and move forward

George Palade.

Mesajele Profesorilor Americani cu ocazia Simpozionului România - SUA, Septembrie 1989

Prof. Ramzi Cotran

Profesor şi Chairman , Universitatea Harvard, Boston, SUA şi Preşedintele Societăţii Americane de Patologie

Cu admiraţia mea pentru incredibila voastră ospitalitate şi pentru sejour-ul minunat pe care ni l-aţi oferit aici în Bucureşti. Dar mai mult decât orice, pentru influenţă evidentă pe care voi aţi avut-o şi continuaţi s-o aveţi asupra ştiinţei din România şi pentru contribuţiile voastre consistente la cercetările asupra endoteliului. Nu voi uita această călătorie. Vă mulţumesc şi vă doresc mult succes
Cu afecţiune,

With my admiration for your unbelievable hospitality, and for the wonderful time you gave us here in Bucharest – but most of all for the most significant influence you have had and continue to have on science in Romania and for your consistent contributions to endothelial research. I will not forget this trip! Thanks and best of luck.

With affection – Ramzi Cotran

Prof. Bryan Brewer, Jr.

Profesor, Directorul Diviziei de Boli Moleculare a NIH Bethesda, SUA

Nicolae şi Maya,

Vă mulţumesc pentru minunata ospitalitate în această săptămână. Va rămâne o foarte memorabilă săptămână în cariera mea ştiinţifică.

Felicitări pentru a zecea aniversare a institutului. In aceşti zece ani voi aţi câştigat o recunoscută reputaţie mondială pentru excelenţă în ştiinţă şi reprezentaţi un model renumit pentru viitorii oameni de ştiinţă români.

Urările mele cele mai bune pentru viitor,

Nicolae + Maya.

Thank you for the wonderful hospitality during the week. It will remain a very memorable week in my scientific career.

Congratulations on the 10th anniversary of the Institute. During the last 10 years you have achieved a world renown reputation for excellence in science and represent an outstanding model for future Romanian Scientist.

All my best in the future

J. Bryan Brewer

September 1, 1989

Prof. Nick Kefalides

Profesor la Institutul pentru Studiul Țesutului Conjunctiv, Philadelphia, SUA

Dragă Nicolae şi Maya,

La cea de a treia vizită a mea în institutul vostru daţi-mi voie să-mi exprim sentimentele de admiraţie şi minunare pentru ce aţi realizat cu colegii voştri mai tineri. Entuziasmul şi dăruirea voastră pentru munca ştiinţifică sunt o forţă conducătoare pentru colegii voştri mai tineri. La această a X-a aniversare vă urez un continuu succes.
Cu toată dragostea şi respectul meu,

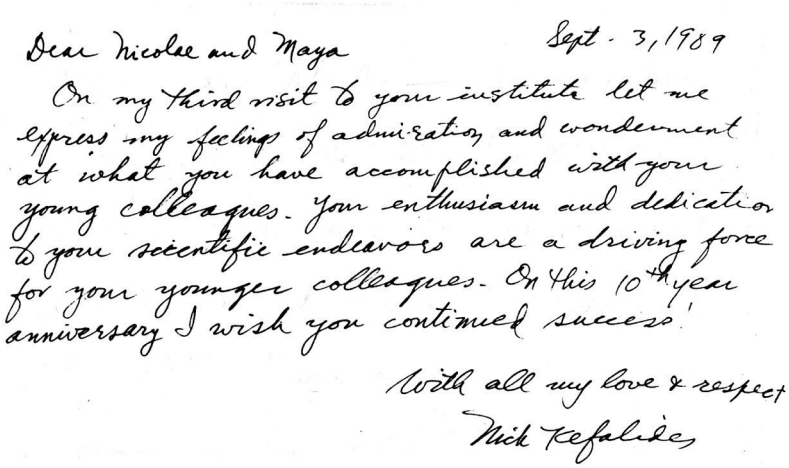

Dear Nicolae and Maya Sept. 3, 1989

On my third visit to your institute let me express my feelings of admiration and wonderment at what you have accomplished with your young colleagues. Your enthusiasm and dedication to your scientific endeavors are a driving force for your younger colleagues. On this 10th year anniversary I wish you continued success!

With all my love & respect

Nick Kefalides

Prof. Alan M. Fogelman

Profesor şi Director al Diviziei de Cardiologie a Universităţii California din Los Angeles, SUA

Vă mulţumesc pentru această săptămână minunată. Ştiinţa a fost superbă, iar ospitalitatea depăşeşte pe oricare am întâlnit-o până acum. Tu şi cu Maya aţi creat un centru durabil de excelenţă în ştiinţă care va servi drept model pentru întreaga lume. Imi voi aminti şi voi preţui pentru totdeauna vizita mea la institutul vostru.

În mod special îmi voi aminti stimularea şi dăruirea pe care aţi inspirat-o tinerilor voştri cercetători.

1 septembrie 1989

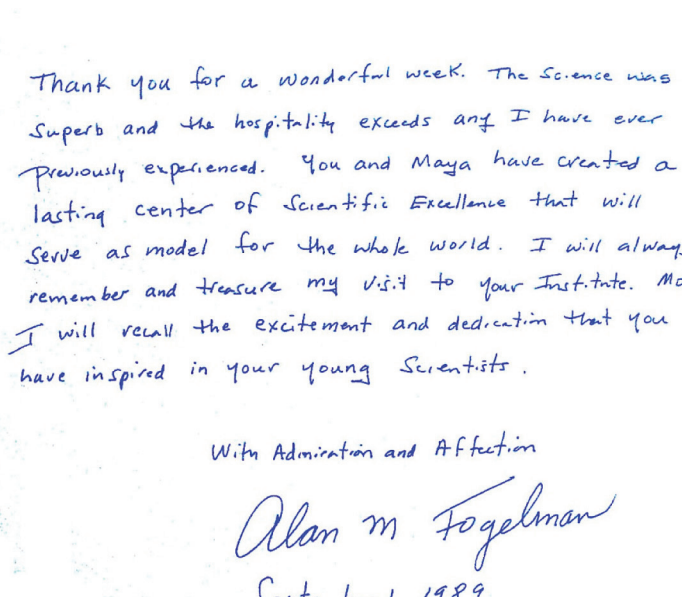

Thank you for a wonderful week. The Science was Superb and the hospitality exceeds any I have ever previously experienced. You and Maya have created a lasting center of Scientific Excellence that will serve as model for the whole world. I will always remember and treasure my visit to your Institute. And I will recall the excitement and dedication that you have inspired in your young Scientists.

With Admiration and Affection

Alan M Fogelman

Mesaje cu ocazia Simpozionului România - SUA, Septembrie 1989

Prof. Dontscho Kerjaschki
Profesor, Departamentul de Patologie,
Universitatea din Viena, Austria

Dragă Maya,
Dragă Nicolae,

Au fost zile de neuitat: admir eforturile voastre herculeene de a construi nu numai un mare institut, ci şi un centru de cercetare pentru întreaga ţară.
Fie ca anii care vin să fie la fel de rodnici ca cei care au trecut.
Per aspera ad astra!

În numele unei vechi prietenii,
Cu mult respect,

Prof. Maya.
Dear Nicolae

These were unforgettable days. I admire your Herculean work t
build not just one great Institute, but rather a center for an
entire country.
May the next coming years be as fruitful as these passed.
Per aspera ad astra!

In old friendship
Yours respectfully
Dontscho Kerjaschki.

Comemorarea în IBPC a 100 de ani de la dispariția lui Mihai Eminescu, 1989

1989

INSTITUTUL
DE
BIOLOGIE ȘI PATOLOGIE CELULARĂ

MIHAI EMINESCU
UN SECOL DIN NEMURIRE

ÎN MEMORIAM:
Zoe Dumitrescu-Bușulenga
Mihai Drăgănescu
Ovidiu Maitec
Nicolae Simionescu

LECTURI:
Romulus Dinu, Liana Ionită,
Elena Constantinescu, Felicia Antohe,
Leni Moldovan, Magda State, Flori Chiriţescu

RĂSFRÎNGERI DIN LUMINA LUI:
desene de Nicanor Moldovan

Data: 25 iulie 1989

Ora: 15^{00}

Str. B.P. Hașdeu 8, sectorul 5 București—70646 tel. 160228

EMINESCU

Prof. Nicolae Simionescu:

Pentru orice societate, inclusiv a noastră, progresul depinde de capacitatea de a crea "masa critică" de oameni demni, fermi şi capabili să orânduiască natural scara valorilor, împotriva poluantei non-valori.

O comunitate ştiinţifică care priveşte spre viitor, inclusiv acest mic şi modest institut, este vital interesată nu atât în a redefini "lumea ca ne-lumea" şi nici de a-i separa (aşa cum spune Eminescu) pe "smintiţi şi pe mişei", ci în primul rând în a identifica, promova şi ocroti aceste realităţi care poartă în ele permanenţa spiritului şi geniului creator al poporului nostru.

Asta implică să urâm apatia şi această comemorare este o luptă împotriva apatiei, pentru că aşa cum spunea un celebru gânditor "nepăsarea este treapta cea mai de jos a libertăţii".

N. Simionescu

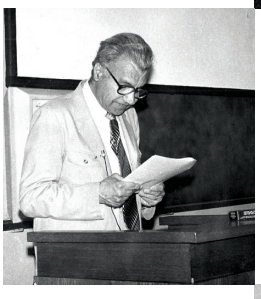

Mihai Drăgănescu

Zoe Dumitrescu-Buşulenga

IBPC este afiliat Academiei Române - 1990

IBPC – este ales instituție membră a rețelei UNESCO-MCBN

Nicolae Simionescu inițiază pentru prima dată în România - sistemul de granturi la Academia Română -1992

IBPC este câștigătorul și a două granturi FIRCA (NIH) - 1992-1995

1990 / IBPC SI ACADEMIA ROMANA

Primirea Profesorilor Maya Simionescu și Nicolae Simionescu în Academia Română

1994 / ACADEMICIANUL NICOLAE SIMIONESCU ESTE ALES VICE-PREŞEDINTE AL ACADEMIEI ROMÂNE (1994-1995).

Iniţierea **Planului de Acţiuni pentru Îmbunătăţirea Cercetării Ştiinţifice** în Academia Română.

Academicianul Nicolae Simionescu inaugurează în revista "Academica" rubrica intitulată **"Quo Vadis Academia?"**

Alocuţiunea privind **"Contribuţia Academiei Române la protejarea integrităţii mediului"**, cu ocazia adunării festive consacrată "Zilei Mondiale a Mediului", Bucureşti.

1994

Academicianul Nicolae Simionescu inițiază Granturile Academiei Române, finanțare competitivă a cercetării științifice.

Nicolae Simionescu a părăsit această lume, trecând din plină activitate direct în legendă - 1995

IN MEMORIAM
NICOLAE SIMIONESCU
1926 – 1995

Prof. George E. Palade
6 februarie 1995

O exigentă, dar luminoasă viziune asupra viitorului științelor biomedicale în România

Nicolae Simionescu a avut o carieră meteorică.
În zece ani, pornind cu o inteligență sclipitoare şi o educație generală valoroasă a devenit o autoritate deplină şi unanim recunoscută în biologia celulară a endoteliului vascular. În decada următoare şi în continuare, în condiții sociale şi politice nesigure şi dificile, a organizat un institut de cercetare şi a pregătit o întreaga echipă de cercetători capabili, iar în următorii cinci ani şi-a asumat o poziție de conducere în Academia Română, cea mai înaltă instituție care ghidează activitatea de creație a țării. În fiecare etapă în această rapidă evoluție, a lăsat în urmă o moștenire durabilă: - realizările cercetărilor lui științifice, - Institutul de Biologie şi Patologie Celulară - două generații de cercetători bine pregătiți - şi o exigentă dar luminoasă viziune asupra viitorului științelor biologice şi biomedicale în România.

Nicolae Simionescu s-a născut cu darurile necesare unui cercetător în științele biomedicale. Curios și întreprinzător dar, în același timp ordonat și metodic, a investit ani de-a rândul călătorind de la chirurgie la patologia experimentală și la endocrinologie până și-a găsit domeniul potrivit firii și vederilor lui.

L-a găsit la început în biologia celulară a endoteliului vascular pe care a început s-o studieze la Universitatea Rockefeller din New York. Ce i se potrivea în acest domeniu era cercetarea morfologică care trecea, dincolo de forme și documente micrografice de conținut informativ și calitate estetică, la lucru experimental metodic și mereu avansat până la limita posibilului tehnic. ținta lucrului era înțelegerea rostului funcțional al structurilor supra-moleculare recent descoperite în celulele endoteliale. Din această primă parte a activității lui de cercetător la Universitatea Rockefeller și la Universitatea Yale trebuie amintit rolul veziculelor plasmalemale în transcitoză, adică în transportul de proteine și lipoproteine sanguine. Termenul de transcitoză a fost introdus de el în literatura biomedicală. Din aceeași perioadă datează descoperirea canalelor transendoteliale și o serie de alte structuri caracteristice endoteliului vascular.

Cercetător prin vocație dar, medic prin educație și afecțiune, Nicolae Simionescu nu s-a limitat la studiul morfologiei funcționale a endoteliului vascular, ci - mânat de dorința exploratorului medic - a trecut la studiul modificărilor endoteliului și a altor elemente a vaselor sanguine în maladiile cardiovasculare, mai cu seamă în arterioscleroză, cauza dominantă de morbiditate și mortalitate în țările cu economie dezvoltată sau pe cale de dezvoltare. Echipa organizată de el și de Maya Simionescu la București a devenit în scurtă vreme una din sursele de informație avansată, bine cunoscută și respectată în întreaga lume pentru morfologia și biochimia patologică a arteriosclerozei experimentale.

Nicolae Simionescu a fost mereu animat de dorința de a organiza un centru de cercetare în România pentru a menține în viață interesul pentru cercetarea științifică printre studenții și doctoranzii din țară. A investit nebănuit de mult timp ca să pună la punct planurile de construcție și de dotare a unui nou Institut de biologie și patologie celulară la București, ca să organizeze activitatea Institutului și ca să asigure un program de colaborare continuă cu laboratoarele de cercetare din Statele Unite. Era începutul unei aventuri îndrăznețe și aproape improbabile care merita totuși să fie întreprinsă ca să contracareze efectele izolării impuse de condițiile politice din acei ani și ca să arate românilor că nu sunt uitați.

Nicolae Simionescu a fost un maestru constructor talentat și clar-văzător. A construit un institut de cercetare și o echipă de lucru de mare calitate. A fondat Societatea Română de Biologie Celulară; a devenit vicepreședinte al Academiei Române și a contribuit din plin la organizarea unui sistem competitiv de subvenții de cercetare. S-a stins, din nefericire, înainte de vreme când viziunea lui optimistă și forța lui de lucru erau pe punctul să marcheze începutul unei noi ere pentru cercetarea științifică din România.

Memoria lui poate fi onorată numai prin continuarea operei lui la Academie, la Societatea Română de Biologie Celulară ca și la Institutul de Biologie și Patologie Celulară din București.

Prof. Guido Majno
Professor University of Massachusetts

The American Journal of Pathology
Iulie 1995

Dispariția lui Nicolae Simionescu, care ne-a părăsit la 6 februarie 1995, este o mare lovitură nu numai pentru România, dar și pentru biologia și patologia celulară, precum și pentru luptătorii pentru libertate din lumea întreagă. Nicolae Simionescu a fost unic în multe privințe, inclusiv prin faptul că numele de familie era folosit la plural deoarece și-a împărtășit cariera științifică cu neprețuita sa soție, Maya. Printre distincțiile care le-au fost conferite se numără și Medalia Rokitansky, acordată de Academia Internațională de Patologie în anul 1986.

"Simioneștii" au devenit specialiștii de frunte ai lumii în domeniul endoteliului, preluând făclia de la eminentul român laureat al Premiului Nobel, George Palade. După 10 ani de activitate alături de Palade, ei au hotărât să revină în România, în ciuda incredibilelor dificultăți care trebuiau înfruntate în țară sub dictatura unui paranoic, pentru a da o speranța tinerilor cercetători români. Institutul de Biologie și Patologie Celulară (IBPC) a fost pentru un timp singurul institut de după Cortina de Fier care a primit subvenții de la NIH, guvernul român neasigurând decât fondurile pentru salarizarea a 150 de angajați, nu și pentru cercetare.

Activitatea în IBPC s-a concentrat în întregime asupra biologiei și patologiei endoteliului, institutul devenind o adevărată insulă nu numai în ceea ce privește cercetarea științifică avansată, dar și a libertății și culturii. Semnificativ este faptul că, de-a lungul a 10 ani, nici unul dintre tinerii români trimiși la specializare în laboratoare de prestigiu din lume nu a rămas în străinătate, așa după cum s-a arătat într-un recent articol din revista Nature (362:605,1994). Nicolae Simionescu a hotărât să nu se încline în fața dictatorului, riscându-și în permanența propria existență. În IBPC, limba engleză reprezenta limba de lucru în activitatea științifică și se sărbătorea Crăciunul, ca să menționăm doar două dintre aspectele care ar fi putut determina guvernul român să-l acuze pe Nicolae Simionescu de spionaj în favoarea Statelor Unite. Revoluția a venit la momentul potrivit.

Testamentul științific al lui Nicolae Simionescu, cuprinde printre altele, adoptarea conceptului de transport transendotelial propus de Palade, pe care l-a generalizat și pentru care a introdus termenul de transcitoză, devenit astăzi un termen biologic clasic. Printre celelalte realizări științifice ale colectivului condus de Simionescu se pot număra: 1) identificarea leziunilor primare aterosclerotice ca acumulări subendoteliale de lipozomi proveniți din lipoproteinele transcitate, observație publicată în această revistă în 1986; 2) evidențierea faptului că endoteliu prezintă receptori specifici pentru albumină, care este apoi transcitată în subendoteliu, o descoperire care a fost salutată că fiind cea mai importantă în fiziologia microvasculară de la emiterea ipotezei lui Starling, și 3) descoperirea existenței unor diferențe majore la nivelul celulelor endoteliale, inclusiv faptul că există o mare concentrare a receptorilor pentru histamină în venule (un domeniu de mare interes pentru fiziologi). Și ca expresie a celei mai mari considerații, IBPC poartă astăzi numele lui Nicolae Simionescu.

Dr. Anca V. Sima
IBPC-NS

În Februarie 1995, domnul nostru Profesor a plecat din plină activitate direct în legendă.

Grijuliu cu educarea tinerilor săi colaboratori, Domnul Profesor ne-a adus încă de la inaugurarea IBPC zâne bune, care să insufle harul ştiinţific: laureaţii Premiului Nobel pentru medicină George Emil Palade şi Christian de Duve, precum şi un viitor laureat Nobel al anului 1999, Gunther Blobel.
În anii grei prin care a trecut echipa IBPC, alături de întreaga ţară, Domnul Profesor ne-a fost călăuză şi pavăză: ne-a învăţat să muncim cu pasiune şi dăruire, să ne bucurăm din tot sufletul, fără opreliști şi ne-a învăluit pe toţi în dragostea sa. Cuvintele spuse la aniversarea a 10 ani de la înfiinţarea IBPC ne-au rămas în inimă la toţi:

Vă mulţumim şi noi, Domnule Profesor!

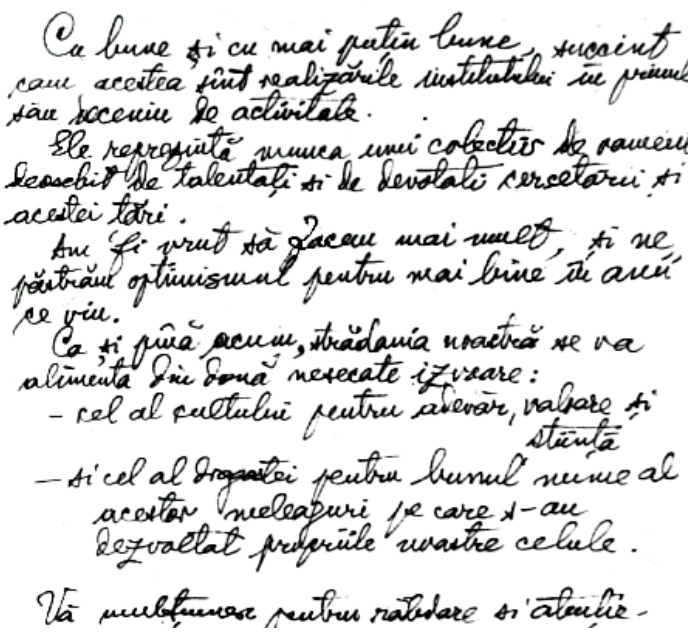
Ca bune și cu mai puțin bune, succesul care acestea sînt realizările institutului în primul său deceniu de activitate.
Ele reprezintă munca unui colectiv de oameni deosebit de talentați și de devotați cercetării și acestei țări.
Am fi vrut să facem mai mult, și ne păstrăm optimismul pentru mai bine în anii ce vin.
Ca și pînă acum, străduința noastră se va alimenta din două nesecate izvoare:
- cel al cultului pentru adevăr, valoare și știință
- și cel al dragostei pentru bunul nume al acestor meleaguri pe care s-au dezvoltat prefețile noastre celule.
Vă mulțumesc pentru răbdare și atenție.

Profesor Günter Blobel,
Nobel Prize Laureat
Rockefeller University, USA

Nicolae a menţinut ştiinţa Românească pe harta lumii în anii întunecaţi ai dictaturii comuniste şi a fost cea mai mare speranţă a Ştiinţei Româneşti în era postcomunistă. Optimismul şi curajul lui în faţa adversităţilor era însufleţitor. Realizările sale ştiinţifice sunt remarcabile. A fost un profesor minunat şi o sursă de inspiraţie pentru generaţii de tineri cercetători din România şi din alte părţi ale lumii.

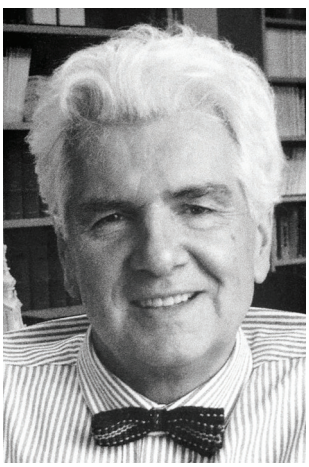

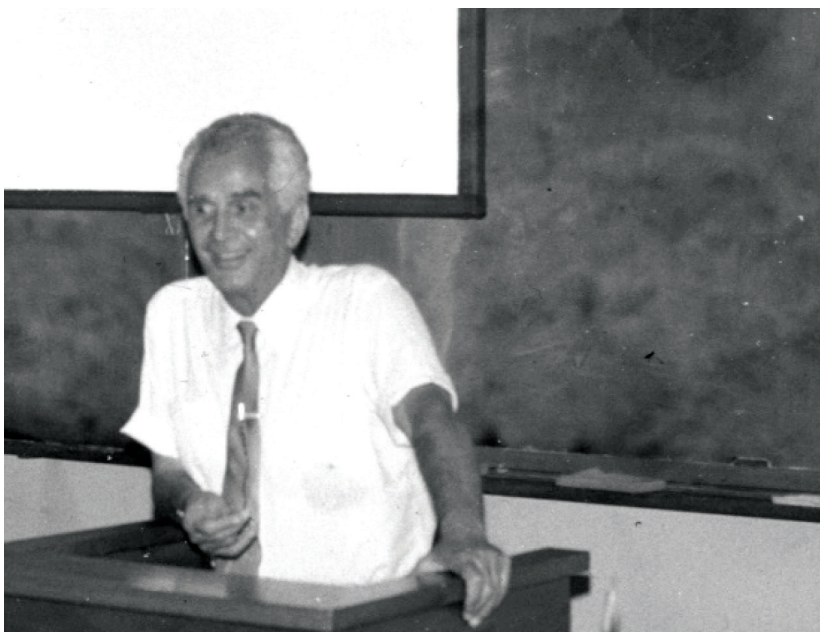

Prof. RADU DEAC

De ce simțim așa de acut dispariția profesorului Nicolae Simionescu? În primul rând pentru modelul de om profesionist, de intelectual. Să nu mai amintim de profesionalitatea și farmecul profesorului Simionescu. Pentru, așa cum spunea profesorul Guido Majno, pentru eroismul de a se întoarce pe aceste meleaguri dintr-o țară în care avea aproape tot ce și-ar fi dorit cineva și care i-a recunoscut din plin valoarea. Simțim profund această dipariție pentru faptul că instituția pe care a creat-o, școala, reprezintă într-adevăr ca cea mai durabilă instituție dintr-o societate cu un etalon și un standard nemaiîntâlnit la noi. Resimțim această dispariție pentru verticalitatea omului care a îndrăznit, în vremuri în care niciunul dintre noi nu îndrăznea să spună acele adevăruri. De asemenea, resimțim acut această dispariție pentru faptul că profesorul Simionescu ne-a învățat să prețuim valoarea în știință, în artă sau în literatură și nu în ultimul rând, pentru faptul că ne-a deschis calea către un nou tip de cercetare, nou pentru această țară dar mai ales nou prin ea însăși pentru că distila o viață de om, de morfolog, de fiziolog, de chirurg chiar, și ce școală de viață și de muncă este această chirurgie și iarăși nu în ultimul rînd faptul că a dedicat o viață cercetării fundamentale pentru a elucida probleme încă neabordate și cu tehnici neabordate.

Iată deci un model, un om, o instituție, o școală și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, un singur nume, i s-a spus "Nicolae Simionescu", Institutul de Biologie și Patologie Celulară "Nicolae Simionescu". Această instituție va dăinui peste veacuri amintind de ctitorul ei, de acea lumină care a fost la începutul acestei mărețe întreprinderi. Dacă există o ironie în știință atunci cu siguranță aceasta este faptul că endoteliul acela pe care profesorul l-a studiat mai bine decât oricine este și acela care l-a răpus, probabil datorită faptului că a smuls în acest domeniu naturii mai mult decât ar fi trebuit să o facă. De la dispariția profesorului Simionescu avem totuși mângâierea că Dna profesor Maya Simionescu, cea cu care s-au împletit idealurile, visurile și împlinirile sale, este alături de noi și avem certitudinea că va continua toate aceste visuri și idealuri făcându-le să se împlinească și mai mult. Vom fi cu siguranță alături de dânsa pentru a cinsti memoria profesorului Nicolae Simionescu. Eu personal am un motiv în plus de mângâiere, acela că este alături de mine sau sunt alături de mine Dan și Agneta Simionescu care fără îndoială poartă ceva din filonul de aur al profesorului Nicolae Simionescu. De asemenea trebuie să mărturisesc că port povara, ca exponent al chirurgiei cardiovasculare, că tot ce știm și am învățat n-am putut să oferim profesorului Simionescu pentru a fi și astăzi sau poate mulți ani de acum împreună cu noi. În ce măsură această remarcabilă instituție, pe care profesorul Simionescu a creat-o, a smuls naturii acele secrete foarte bine protejate în patologia cardiovasculară vom vedea în partea a doua a acestei sesiuni în care vor fi prezentate concepția institutului și a profesorului Nicolae Simionescu despre aterogeneză.

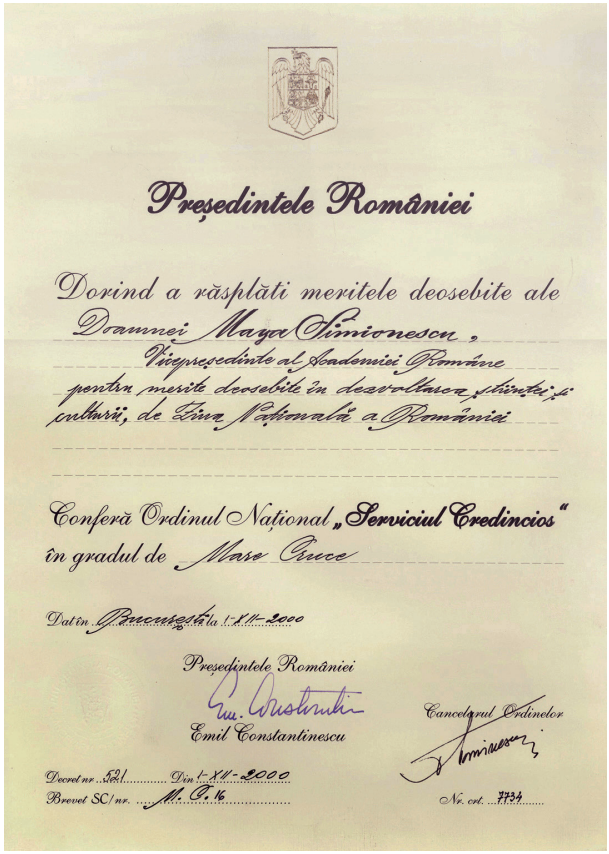

Președintele României

Dorind a răsplăti meritele deosebite ale
Doamnei Maya Simionescu,
Vicepreședinte al Academiei Române
pentru merite deosebite în dezvoltarea științei și
culturii, de Ziua Națională a României

Conferă Ordinul Național „Serviciul Credincios"
în gradul de Mare Cruce

Dat în București la 1-XII-2000

Președintele României
Emil Constantinescu

Cancelarul Ordinelor

Decret nr. 521 Din 1-XII-2000
Brevet SC/nr. M. O. 16
Nr. crt. 7734

ACAD. MAYA SIMIONESCU
IN 1995 DEVINE DIRECTOR AL IBPC-NS,
VICEPREȘEDINTE AL ACADEMIEI ROMANE
(1998-2006)

Din IBPC-NS au fost aleși trei noi membri ai Academiei Române
(acad. Doina Popov, acad. Anca V. Sima, dr. Ileana Mânduțeanu,m.c.)

Academia Română la140 de ani;
Sesiune comună Academia Română - Institutul Franței

Bootstrapping a new institute

Alison Abbott

The jewel in the crown of the Romanian Academy is the Institute of Cellular Biology and Pathology, run by the husband-and-wife team, Nicolae and Maya Simionescu .....

A thriving centre, with 130 staff, 50 of them scientists who have mostly worked abroad. The institute is one of the very few in Romania performing world-class research. It concentrates its efforts on the molecular and cell biology of the cardiovascular system, with particular reference to atherosclerosis.

The centre did not attain this position easily. Its present status is entirely the product of the determination of its director to provide a haven for good science in his home country, despite the almost impossible political situation. Nicolae Simionescu made his escape from Romania in 1970 when, after a year-long struggle, he got a visa to visit the United States. He spent the next three years as a research fellow at the Rockefeller University and then moved to Yale, where he eventually became a professor. Despite his success across the Atlantic, Simionescu always wanted to return home to help make it possible to do good research work in Romania. In 1972, he sent the government a proposal for the building of an institute of cell biology, in which there were virtually no studies anywhere in Romania. His association with George Palade, a Nobel prizewinner and Romanian expatriate, helped his cause; the following year, the government approved the proposal in principle.

Simionescu agreed to return to run the institute under certain very strict conditions, the most important being that he would be allowed to spend a part of each year in the United States, and that he would be able to send his young scientific staff there for training. After numerous delays, during which decisions were repeatedly made and unmade, the institute, reasonably equipped, finally came into being in 1979. The Simionescus came home. But they were immediately told by the Ministry for Health and Education that funds had run out. The institute would receive funds only for salaries and maintenance costs. For the succeeding decade, the Simionescus survived on substantial grants from the United States – for a time, they were the only institute in eastern Europe to hold grants from the US National Institutes of Health, and brought vast shipments of equipment and journals back with them from their annual visits to the United States. Customs records show that, between 1979 and 1992, they transported 14,000 kg or material, worth 33,000 US$.

In addition, Simionescu managed to send 14 young scientists to work in laboratories in the United States during the 1980s. Surprisingly, none defected: all returned to form the core staff on the institute.

The Simionescus established a number of traditions in their institute during the 1908s, in defiance of the government. One was to require all scientists to give regular progress reports of their projects in English, to ensure that language did not become a scientific barrier. They also held US-Romanian scientific

workshops, bringing in US scientists, using US money. The Simionescus have sought to nurture a broader appreciation of culture. They play taped classical music concerts in the common-room with information sheets about the composer taped to the tables, and have used their auditorium to hold cultural, and well scientific, events. They celebrate Christmas, complete with Christmas tree and Santa Claus for the staff and their children.

These actions were regarded by the old regime as provocative, but they were tolerated. But as time went out, the institute began to be regarded with more and more suspicion by Ceausescu, culminating in his declaration in September 1989, at the height of his paranoia, that Simionescu was a US spy, selling Romania's scientific secrets. His Visa, needed to allow him to complete his autumn lectures at Yale, where he was still a visiting professor, was withdrawn. After pressure from US scientists and the US embassy, he was belated allowed to go. "It was a very scary time", he remembers, thinking it would be his last trip. But when he returned in January 1989, the revolution had changed everything.

There can be no comparison between conditions now and then, says Simionescu, even though the present is very far from ideal. Funds are now decreasing, not increasing. And although there is now complete freedom to travel, as often as not the young scientists who continue to be sent abroad for training no longer return. Indeed, some of those who resisted the temptation to defect during their periods abroad in the 1980s, now want to leave. "They do not complain that they cannot do good research here", says Simionescu. "It is mostly because the salaries are too low."

The Simionescus remain undaunted. Their strategy is to keep training new people, even if the returns are now likely to be lower.

Dedicația Prof. Samuel Silverstein pe cartea "Elis Island"

Samuel Silverstein
Profesor, Columbia University, New York
12 December 1992

To Nicolae and Maya,

We visited Ellis Island shortly after you arrived in New York this fall. As we walked the halls of the Immigration Museum, viewed the photographs, and thought of the aspirations of the people who had left Eastern Europe to escape totalitarian regimes, I could not help but think of the two of you and of your courage in maintaining liberal thought, personal dignity, freedom of inquiry, and the spirit of creativity at your Institute in Bucharest for more than a decade despite Ceausescu's totalitarian regime. You too could have left for an easier life in the United States. But you choose a much more difficult challenge. I respect your choice and admire you for it. In saying this I am reminded of Adlai Stevenson's remarks in appreciation of Eleanor Roosevelt "She would rather light a candle than curse the darkness" he said of her. You have not only lit a candle, but you continue to nourish and treasure it.

With good wishes,
Sam and Jo Ann

1996 – 2008

Centrul de Excelență al Academiei Române - 1999

Centrul de Excelență al Comunității Europene - 2000

Proiectul SERA "Consolidarea Spațiului European de Cercetare prin Consolidarea Competenței de Cercetare din România în genomică și proteomică a principalelor boli globale de risc: Ateroscleroza, diabetul și complicațiile acestuia", Director de proiect: Maya Simionescu - 2005.

În cadrul Proiectului SERA (2005-2008), IBPC-NS a organizat 14 Simpozioane naționale și internaționale, a găzduit 113 vizite ale unor cercetători din Europa și SUA, iar 83 dintre cercetătorii IBPC-NS au participat la congrese internaționale și schimburi între laboratoare.

Simpozion la cea de-a 20-a aniversare a IBPC-NS- 1999

Simpozion la cea de-a 25-a aniversare a IBPC-NS - 2004

Simpozion la cea de-a 30-a aniversare a IBPC - NS - 2009

Cursuri postuniversitare de perfecționare cu conferențiari internaționali - Opt ediții

Mesajul Prof. George Palade la a 19-a aniversare a IBPC-NS

1998

"In the late 1970's, Nicolae and Maya Simionescu, at that time Visiting Professors at Yale, conceived the idea of organizing in Romania a research institute in modern cell biology, centered primarily on the organization, function and pathology of the vascular endothelium, a problem, at that time and still today, of major concern in Medicine and public health.

The political climate was not favorable, but the basic idea was that an attempt should be made to put an end to the period of quasi-complete isolation of Romanian scientists from the rest of the world. The basic assumption was that political regimes, irrespective of what they believe, have a much shorter life span than the national community and that whenever possible that community in which they function should be brought back into the mainstream of the creative scientific activities of the rest of the world. So, I decided to help this courageous venture. The project developed slowly. It embodied an official collaboration between the University of Bucharest and the faculty of Medicine at Yale, and it involved the training of a relatively large group of young Romanian investigators abroad.

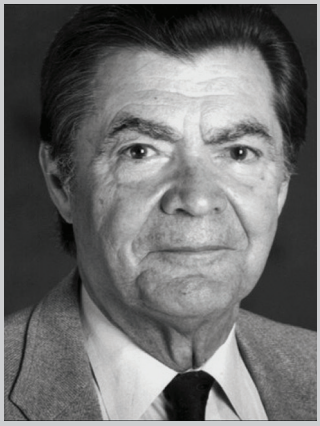

It was the vision and unrelenting dedication of Nicolae Simionescu, Maya Simionescu
who were supported by colleagues, that transformed that dream into reality, inaugurated as the Institute of Cellular Biology and Pathology, 19 years ago.

The judicious choice of the chosen field of research ensured the success of the enterprise and the Institute soon became known for the high-quality and the incisiveness of the research activities of its staff. In its short history, many adverse events, none more threatening than the untimely death of Nicolae Simionescu buffeted the ICBP. Nonetheless, the staff of the Institute has rallied to the cause and has succeeded in continuing its valid, significant research efforts.

The vision of Nicolae Simionescu has not died. It is, in fact, more alive than ever."

Cuvântul Acad. Nicolae Cajal la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

Academician Nicolae Cajal
Președinte al Academiei de Științe Medicale
Director al Institutului de Virusologie al Academiei Române

Stimate colege și stimați colegi, Doamnelor și Domnilor,
Asistăm astăzi aici, la o sărbătoare a științei, a științei biologice, mai corect, a biomedicinei românești, determinată de cei 20 de ani ce au trecut de la înființarea Institutului de Biologie și Patologie Celulară, Institut realizat prin strădaniile de admirat ale lui Nicolae Simionescu și a Mayei Simionescu. Cea de-a 20 a aniversare a Institutului permite tuturor celor care cunosc activitatea, publicațiile și, aș spune, ecoul lor în ierarhia științifică națională și internațională să mulțumească cu recunoștință creatorilor acestui minunat Institut din care din păcate, unul din creatori a trecut în eternitate, și să mulțumească tuturor celor care au trudit și trudesc în laboratoarele sale pentru evoluția ascendentă a contribuțiilor lor originale și care au permis și permit afirmarea cu tărie a existenței unei mari și prestigioase școli, aș numi-o școala "școala Simionescu". De altfel, Institutul sărbătorit poartă cu cinste de câțiva ani numele regretatului Academician Prof. Nicolae Simionescu, nu numai ctitor, dar o personalitate ce s-a impus mulți ani în domeniile fiziologiei, endocrinologiei și mai ales a biologiei celulare și moleculare românești și nu numai românești, ci mondiale.

Acad. Maya Simionescu, ca să revin, una din fondatori, actualul Director al Institutului, la rândul ei o mare personalitate, cu contribuții remarcabile în domeniu, a prezentat astăzi aici, remarcabil ca model, contribuțiile Institutului, contribuțiile de excepție ale acestei minunate școli de cercetare și a creionat programe de viitor, moderne, îndrăznețe și totuși, cred, realiste.
Iată de ce nu-mi voi permite să răpesc cu alte comentarii, din timpul dumneavoastră de lucru, atât de prețios și voi încheia cu dorința, cu privilegiul pe care îl am, ca în numele Secției de Științe Medicale din Academia Română, în numele conducerii Academiei de Științe Medicale și al Institutului de Virusologie al Academiei Române, Institut frate mai bătrân, care anul acesta sărbătorește 50 de ani de activitate, să vă transmit din inimă, felicitări deosebite, aprecieri pentru tot ce ați realizat timp de 20 de ani, o operă științifică și de educație de mare răsunet, punct de plecare, cu siguranță, pentru noi și mari succese, pe care vi le doresc din inimă și le dorim cu toții din tot sufletul. Mulți ani înainte fericiți și cu succes.

Cuvântul Acad. Radu Voinea la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

Academician Radu Voinea
Președinte al Secției de Științe Tehnice al Academiei Române

Domnule Președinte al Academiei Române,
Stimați colegi, Doamnelor și Domnilor,

Doresc, în primul rând, să vă mulțumesc pentru invitația ce mi-a fost adresată de a participa la Sesiunea Științifică Aniversară - Institutul de Biologie și Patologie Celulară "N. Simionescu" , 20 de ani - și să vă mărturisesc cât de bine mă simt astăzi și ori de câte ori mă aflu în mijlocul acestui harnic colectiv care activează în Institut și care se bucură de un bine-meritat prestigiu în țară și peste hotare. Cu 20 de ani în urmă, Profesorul Nicolae Simionescu și soția sa Maya Simionescu, care visaseră demult un asemenea Institut, s-au străduit să transforme visul în realitate. și nu le-a fost deloc ușor. Dar în cele din urmă au reușit, punând într-însul mult suflet. Suflet din sufletul lor. Din păcate soarta nemiloasă l-a răpit prematur pe distinsul Academician Nicolae Simionescu, pe atunci Vicepreședinte al Academiei Române și Director al Institutului, lăsând în urma lui un mare gol, greu de împlinit. Dar, potrivit cuvintelor lui Horațiu "Vasul păstrează multă vreme mireasma de care s-a pătruns mai întâi", sperăm ca Institutul de Biologie și Patologie Celulară "N. Simionescu" să păstreze multă vreme mireasma spiritului marelui om de știință care a fost Nicolae Simionescu și al cărui nume îl poartă.

Acum 20 de ani, un vrednic colectiv, format din oameni de știință de o înaltă competență, cu o bogată experiență și din tineri entuziaști, dornici să se afirme, porneau împreună pe un drum nou, nebătătorit încă. Cele două generații au conlucrat excelent, Într-un veritabil spirit de echipă. S-a lucrat mult. S-a lucrat cu pasiune și dăruire, de dimineața până seara, și adesea, până târziu în noapte. S-a lucrat cu plăcere și roadele n-au întârziat să se arate. În întâlniri internaționale de lucru, cercetătorii Institutului au putut constata cu satisfacție că pot purta discuții, practic, vorbind de la egal la egal, cu prestigioase personalități ale biologiei și patologiei celulare mondiale și că rezultatele obținute de ei prezentau interes pentru aceste personalități, fapt care a avut un efect tonic. Le-a dat mai multă încredere în propriile lor forțe și curajul necesar pentru a merge mai departe pe drumul atât de spinos, dar totuși atât de frumos, al cercetării științifice. Fără îndoială, meritul mare al Institutului este acela de a fi dat la iveală noi secrete ale naturii în domeniul biologiei și patologiei celulare, dar tot atât de important mi se pare și faptul că Institutul a devenit o școală în care se formează și se desăvârșesc noi specialiști în acest domeniu. Și când subliniez acest merit, îmi vine fără să vreau, în minte, un vechi proverb chinezesc, potrivit căruia "dacă oferi unui om un pește el se va hrăni o dată, dar dacă îl înveți să pescuiască el se va hrăni întreaga viață".

În încheiere, vă rog să-mi permiteți să urez Doamnei Academician Maya Simionescu, Vicepreședinte al Academiei Române și Directoarea Institutului de Biologie și Patologie Celulară "N. Simionescu", precum și tuturor celor care activează în acest institut, sănătate deplină, tinerețe spirituală, noi și remarcabile succese în descoperirea secretelor vieții, în acest dificilă, dar frumoasă confruntare cu necunoscutul. Fie ca, în spiritul celebrului vers al lui Horațiu "Exegi monumentum aere perennius", rezultatele cercetărilor Institutului să se impună și în viitor pe plan mondial, ca un impresionant monument de știință, în slujba omului, mai durabil decât bronzul.

Vivat, crescat, floreat Institutul de Biologie și Patologie Celulară "Nicolae Simionescu".

Cuvântul Prof. Leonida Gherasim la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

Profesor Dr. Leonida Gherasim
Spitalul Clinic Universitar - București

Stimată Doamnă Academician Maya Simionescu,
Domnule Președinte,
Doamnelor și domnilor,

În cei 20 de ani de când pionierii și conducătorii Institutului, Profesorul Nicolae Simionescu și Prof. Maya Simionescu, au pus bazele Institutului, ei au intrat și Institutul a intrat în istoria științei, a cardiologiei și a învățământului din țara noastră. Permiteți-mi să explic de ce Institutul a fost și este un exemplu pentru noi toți, foruri academice, științifice și universitare. În primul rând a creat pentru cercetarea medicală și pentru cercetarea biologică un standard sau standarde care au devenit de referință pentru țara noastră. Aceste standarde sunt standardele medicinei și biologiei din Europa și Statele Unite, standarde către care trebuie să tindă cercetarea științifică de pretutindeni. Metodologia lucrărilor Institutului, planificarea cercetării, modul de prezentare în reuniunile științifice, publicațiile din revistele de specialitate, modul de constituire a echipelor de cercetare, cel puțin toate acestea au plasat Institutul într-o poziție de referință pentru medicina noastră și pentru cercetarea științifică de la noi. În al doilea rând aș vrea să subliniez că de la început, conducătorii Institutului și cercetătorii din Institut s-au concentrat pe câteva probleme de biologie și patologie cardiovasculară care au devenit fundamentale și prioritare de abia după 15-20 de ani în cardiologia de astăzi..... În ultimii 5 ani, cardiologia cred că a trecut în era cardiologiei. celulare și moleculare și aceste domenii, altădată rezervate cercetătorului hiperspecializat, au devenit domenii obligatorii pentru cardiologi. Știința înseamnă sigur, nu numai cercetare, înseamnă și anticipare și Institutul a dovedit un spirit de anticipație pentru cardiologie, pentru care trebuie să-i fim recunoscători. Fiziologia și patologia endoteliului vascular care reprezenta un domeniu al inițiaților, în urmă cu 15 ani, a constituit de-a lungul a 20 de ani, domeniul prioritar de cercetare al Institutului. Astăzi, patologia endoteliului vascular, reprezintă un element central în cardiologia modernă, în ateroscleroză, în hipertensiunea arterială, în boala cardiacă ischemică. În al treilea rând, înființarea Institutului de Biologie și Patologie Celulară a aruncat sămânța învățământului universitar de biologie celulară. În toamna anului 1979, târziu, când ocupam o funcție de conducere universitară la o discuție la Ministerul Educației s-a formulat un punct de vedere imediat, pentru introducerea biologiei celulare în învățământul universitar din țara noastră. Avizul a fost imediat și pozitiv, Și este o cinste pentru Rectorii din acea perioadă, cred că în toamna anului 1979, biologia celulară a intrat în planurile de învățământ ale studenților în medicină din țara noastră. Acest început timid și șovăitor a făcut ca studenții și viitorii medici să nu rămână în afara unor domenii de învățământ care de atunci s-au dezvoltat și sunt astăzi esențiale în pregătirea în medicina fundamentală și ulterior în medicina clinică..... Dar, toate acestea nu ar fi fost posibile fără dăruirea totală, înalta responsabilitate științifică, calităților de cercetător, educator și de conducător al Profesorului Nicolae Simionescu și a Profesorului Maya Simionescu. Destinul nedrept a făcut ca Prof. Nicolae Simionescu să nu fie prezent astăzi, dar spiritul său a rămas în Institut. Închei prin a spune că oricât de grele ar fi situațiile istorice, când există speranță și când există inteligență se poate realiza ceva. Și Institutul și D-voastră ați dovedit-o cu prisosință.

Cuvântul Acad. Eugen Simion la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

Academician Eugen Simion
Președinte al Academiei Române

Domnilor Academicieni, Excelențe,
Domnilor Ambasadori, Domnilor Profesori,
Stimați colegi,

Fiind om de litere, discursul meu pare oarecum în afară de subiect, dar în calitatea pe care o am, aceea de președinte al Academiei, mă bucur ca împreună cu toată conducerea Academiei să fim de față aici, să asistăm la o sărbătoare care este a Dumneavoastră, a Institutului de Biologie și Patologie Celulară, dar este în același timp și a Academiei Române. O fac cu toată bucuria, cu toată plăcerea, cu tot respectul pentru munca Dumneavoastră și o fac în același timp, desigur și pentru faptul că Directorul acestui Institut este colega noastră Doamna Academician Maya Simionescu, care își împarte viața și inteligența între Academia Română, ca Vicepreședintă și acest Institut pe care l-a creat, în fond, împreună cu Nicolae Simionescu. Nu știu cum ați privit Dumneavoastră, fiind în specialitate, eu repet am o anumită percepție care vine din profesiunea mea și din educația sensibilității mele, dar prezentarea făcută aici a arătat cel puțin un lucru, că chiar în vremuri grele, într-o istorie imposibilă, cine a vrut să facă și cine a putut să facă sau a știut să facă ceva, a făcut ceva pentru știință. Este după părerea mea un fapt evident și îmi întărește ideea că totuși știința, în genere cultura, nu a șomat, nu a fost o Siberie a spiritului cum spun mulți dintre colegii noștri, mai ales cei care s-au stabilit în străinătate și că merită toată stima, tot respectul nostru, toată admirația noastră cei care repet, într-o istorie care părea și era opacă față de cultură, totuși au făcut lucruri splendide. Și într-adevăr, aici vreau să o confirm pe D-na Academician Maya Simionescu, că dacă există astăzi o școală de biologie celulară românească, dascălii ei și elevii ei și viitorii dascăli se găsesc în primul rând aici.

Doamnelor și domnilor, discursul meu va fi foarte scurt, totuși profit de această ocazie să vă spun că Academia Română are asemenea Institute. Are multe Institute, are 66 de Institute, are cam 4000 de oameni de cercetare și personal de cercetare. Cunoașteți bine dificultățile prin care treceți. Le trăiți, le trăim, le traversăm cu toții. E forte greu să faci cercetare într-o economie slabă și într-o lume care se schimbă foarte repede. Abia ajungi s-o prinzi din urmă și vezi că în alte locuri cercetarea în disciplina ta a luat-o cu mult înainte.În momentul de față asistăm la o regrupare, aproape dramatică, a forțelor de cercetare în câteva țări. Este vestita triadă America, Japonia și Europa Occidentală și în acest proces țările mai mici cu resurse mai mici sunt în pierdere de viteză. Mai mult își pierd și cercetătorii pentru că nu e o noutate pentru Dumneavoastră că țările bogate, care fac și cercetare fundamentală și cercetare amplă, cumpără, uneori foarte ieftin, inteligența din alte părți. Am participat de curând, împreună cu mulți dintre Dumneavoastră, aici de față, la două evenimente importante pe această temă. Este vorba de Conferința Mondială asupra științei, care a avut loc la sfârșitul lunii iunie, la Budapesta și unde au participat peste 2000 de oameni de știință și 150 de delegații naționale. Aceasta a fost tema care a revenit în discuție. Inteligențele merg acolo unde există posibilitate de cercetare și mai ales inteligențele din Estul Europei, din țările în curs de dezvoltare. Sigur că nu există nici o motivație ca noi, vorbesc acuma de Academia Română să împiedicăm circulația oamenilor, pentru că am împiedica circulația ideilor. Acest lucru s-a făcut, cum bine știți, timp de 50 de ani și n-a ieșit bine. Au ieșit atâtea drame, au ieșit atâtea proiecte care n-au mai fost duse la capăt. Problema care se pune astăzi, este după părerea mea - și a fost și tema de discuție la Budapesta și la o reuniune recentă, la mijlocul lunii august, organizată de noi la

Sinaia și unde au venit oameni foarte importanți și unde a revenit această temă -cum se poate stabili un echilibru corect, just, între țările care au mari posibilități și care acumulează toate forțele de cercetare și țările mai mici, care trec prin dificultăți și care vor să-și facă nu o știință națională, căci Dumneavostră știți mai bine, a spus-o Pasteur, dacă nu mă-nșel, că știința nu este niciodată națională, ea este pentru toată lumea, dar baze de cercetare într-o anumită țară. Din acest punct de vedere, deși toate previziunile sunt pesimiste, iată, într-un fel, expunerea făcută de Directorul Institutului de Biologie și Patologie Celulară "N. Simionescu", m-a făcut puțin mai optimist, văzând că, totuși este posibil, se poate face, poate fi un centru de excelență și luat în serios, și luat în serios, folosesc înadins o repetiție, cu seriozitate, pentru că noi românii, mă iertați, mă refer mai ales la cei din domeniul meu, noi avem o capacitate de a imagina relații internaționale și reputații internaționale. Orice fleac care apare într-o biografie sau într-un dicționar..., "omul anului" ș.a.m.d.

Astea sunt niște lucruri pe care cei care știu, râd de ele, dar... Avem o capacitate de a mistifica, suntem foarte iuți la minte din acest punct de vedere. Dar, iată, aici această recunoaștere internațională și această relație internațională este reală și cred că putem spune că Institutul Dumneavoastră este un punct de reper, pentru felul în care, în momentul de față cel puțin, trebuie să acționăm. Adică să fim inteligenți, să știm să depistăm sursele, să intrăm în aceste mari proiecte internaționale. Lucrul cel mai grav la ora actuală este că nu știm să ajungem la sursă. Este ca și cum prin această clădire, pe undeva, circulă banii prin niște tuburi și se întorc de unde au venit pentru că nu știm să ajungem la ei. Nu știm să facem formulările. Pierdem mai mult de jumătate din toate posibilitățile, pentru că o dată nu le facem la timp hârtiile și în al doilea rând pentru că nu știm să le completăm formularele, să umplem ca lumea, încât felicit pe membrii acestui Institut care au știut să intre în asemenea colaborări. Este o posibilitate, cea mai importantă la ora actuală.

Doamnelor și domnilor, nu vreau să prelungesc mai mult. Vreau să spun următorul lucru, că am meditat foarte mult la ce reprezentați Dumneavostră, oamenii de știință și de ce, nu numai eu, mulți care se ocupă, încearcă să gândească un pic lumea și felul în care ea evoluează, gândesc că modelul uman astăzi, sau ceea ce filozofii mai vechi numeau "forma mentis" al unei societăți, al unei epoci, al unei lumi, este astăzi omul de știință. Am discutat despre acest lucru la Sinaia, a fost tema comunicării mele, mă scuz pentru cei care au fost de față, dar vreau să reiau această idee spunând că toate marile epoci de creație au avut o "forma mentis", au avut un tip de creație. În antichitate, era înțeleptul. În evul mediu era sfântul și cavalerul, războinicul. Renașterea a adus creatorul, a pus în prim-plan creatorul și descoperitorul, cel care a descoperit lumea, a demostrat că Europa nu este singură ș.a.m.d. Romantismul a adus ideea geniului. "Forma mentis" este geniul, omul care suferă de universalitate, de incompletitudine, spunea un filozof german. Într-o epocă a noastră, la sfârșitul acestui secol și se pare în pragul unei alte revoluții, care va fi revoluția informațională sau revoluția mediului, a industriei care va fi dependentă din ce în ce mai mult de mediu, "forma mentis" este omul de știință. Dar este în același timp un om de cultură. Iarăși este o idee la care țin foarte mult, că nu ne mai putem imagina cultura astăzi, fără omul de știință. Aceste mecanisme ale biologiei la care, evident, eu mă uit cu ochii unui om de litere și încerc să văd care este misterul acestor lucruri, vă dați seama că un filozof nu mai poate face abstracție de aceste descoperiri, și în atâtea alte domenii, în domeniul fizicii... Filozoful va fi nevoit și nu numai el, cred că toți vom fi nevoiți să stăm foarte aproape de domeniul științei și să folosim

descoperirile ei. Așa încât, eu cred că Dumneavostră aveți o poziție privilegiată în această revoluție care se anunță, revoluția eco-industrială. Veți fi o figură privilegiată și în același timp plină de responsabilități. Aveți mari responsabilități față de societate, evident și cu aceasta închei, revenind la o problemă dureroasă care a fost ridicat aici, dar și societatea trebuie să aibe mari responsabilități față de Dumneavostră. Și trebuie să spun că societatea românească nu prea și le asumă.

Doamnă Academician Maya Simionescu, în această splendidă prezentare, vorbea despre faptul că Institutului Dumneavostră i s-a acordat dreptul de a conduce doctorat, masterat. Trebuie să vă spun ca să vă dezamăgesc că vi s-a luat acest drept. De curând, Parlamentul României, la sugestia Ministerului Învățământului, a luat dreptul Academiei de a mai conduce doctorate. De ce? Pare o absurditate. Un orgoliu de oameni care nu gândesc la binele societății. E limpede că nu se poate face cercetare de profunzime, decât într-un cadru ca acesta. Eu sunt profesor de trezeci și ceva de ani și știu ce înseamnă cercetare, cel puțin în domeniul meu. Înseamnă o căutare de negăsire. Inteligența unei societăți este să folosească mijloacele bune, câte sunt, puține, pentru a duce mai departe știința. Știm foarte bine cu ce salarii sunteți plătiți. Știm foarte bine că această hemoragie de creier s-a accentuat în ultimul timp. Academia Română încearcă să facă imposibilul, nu reușește întotdeauna, mai reușește să mai acopere câte un petec ici și colo, să mai pună... în fine, încercăm și noi ce putem, dar fără` un sprijin masiv din partea statului, pentru că cercetarea trebuie subvenționată și în același timp fără o inteligență productivă, creatoare, a directorilor și a celor care conduc Institutele evident că nu o vom scoate la capăt.

Închei încă o dată spunând că Academia Română este onorată, este bucuroasă că are Institute performante cum este acesta și vreau să vă spun că nu este singurul, sunt Institutele cu tradiție în Academia Română, Institute în domeniul umanistic, în domeniul filologiei, dar și în alte domenii, cum este Institutul de Matematică ș.a.m.d. și pe cât va fi omenește posibil vom căuta să sprijinim asemenea centre de excelență. Aș încheia cu o mică reflecție pe care o făceam ascultând expunerea dinainte. Mă gândeam în fond, care e deosebirea între științele noastre, științele umane, "umanioarele" și științele tari, sau științele exacte ale Dumneavoastră. Și mi-a venit în minte o remarcă a unui mare filozof, pe care eu, dintre francezi îl iubesc cel mai mult, care spunea că nu se apucă să caute cine n-ar fi găsit. Aceasta cred că ni se potrivește mai ales nouă, celor care vrem să facem ceva în domeniile științelor umane. Pentru că noi de fapt, nu găsim niciodată adevărul. Pentru noi este verosimilul, sunt științe ale verosimilității, dacă vreți. Noi dacă am găsi adevărul am fi terminați, ca să zicem așa. Deci, am închide disciplina. Pentru că în clipa în care eu aș spune adevărul definitiv, recunoscut despre Eminescu, evident că istoria literară, critica literară n-ar mai exista, pentru că s-a spus deja, ar fi un drum închis. Dumneavoastră în schimb, trebuie să ajungeți la adevăr. Sunteți chiar științele adevărului.Și mai apare o deosebire care este în favoarea noastră, că în timp ce în căutările noastre, noi profităm de ezitările nostre, de incertitudinile noastre, pentru a crea o operă. Pentru că în fond o operă trebuie să dea un punct de vedere și acel punct de vedere trebuie să fie în mod strălucit dovedit. Trăim din această ambiguitate, folosim eșecurile noastre și o carte splendidă, o carte a lui George Călinescu despre Eminescu, dar evident că nu spune adevărul integral despre Eminescu și totul este contestabil, dar ea în sine este excepțională. Dumneavoastră însă, trebuie să ajungeți la adevăr. Și eșecurile Dumneavoastră se pierd, nu le puteți valorifica decât prin faptul că ați epuizat un drum greșit și trebuie să căutați altul. În acesta stă cred eu, frumusețea culturii, cu cele două brațe ale ei. Una care caută să ajungă la adevăr și ajunge în cele din urmă, una care încearcă să valorifice eșecurile.

Vă mutumesc și Felicitări!

Cuvântul Prof. Marilyn Farquhar la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

Marilyn Farquhar
Profesor, Departamentul de Medicină Celulară și Moleculară,
University of California, San Diego, SUA

Dragă Maya,

Felicitări cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de la înființarea Institutului!

Este greu de crezut că au trecut douăzeci de ani de când ne-am întâlnit la București, la Simpozionul inaugural al Institutului. Înființarea institutului a fost ea însăși un eveniment remarcabil, ținând cont de circumstanțele politice dificile din acel timp. Pe scurt, a fost un miracol. Dar, un miracol mai mare a fost faptul că Institutul a supraviețuit și a prosperat în timp, având nenumărate contribuții în înțelegerea patologiei celulei, în special în domeniul mecanismelor bolilor cardiovasculare.

Mai mult, când Institutul a fost inaugurat, a fost gândit, de tine și de Nicolae Simionescu, ca un centru pentru competiție științifică, în care tinerii cercetători români să se specializeze la cel mai înalt nivel în domeniul Biologiei și Patologiei Celulare. Un alt record, de care, în mod justificat puteți fi mândri, și o altă vie contribuție a Institutului la viața științifică națională și internațională, sunt numeroșii tineri cercetători remarcabili, pe care i-ați format și pe care îi mai formați încă.

Eu sper că următorii douăzeci de ani vă vor aduce chiar mai multe succese decât primii douăzeci. La mulți ani!

Alumni IBPC–NS la a 20-a Aniversare a IBPC-NS - 1999

1989

Dr. Anca Dobrian

Eastern Virginia Medical School, USA
Alumni IBPC

Ce am primit fiecare dintre noi și purtăm cu noi în permanență, indiferent în ce colț al lumii ne-au împins destinele personale? Respectul pentru muncă și adevărul științific, grija pentru întreg și, în egală măsură, pentru amănunt și context. Am învățat ce înseamnă lucrul meticulos și corect, cum să ne comunicăm ideile și rezultatele, cât de importantă și plăcută este munca în echipă. Nu am avut senzația că venim la lucru, lucrul era parte din întregul vieții noastre și Institutul era a doua familie.

Am plâns și am râs împreună, ca orice ființă omenească copleșită de prea multe poveri sau fericită pentru împliniri. Am învățat că schimbarea paradigmelor în știință cere inteligența de a observa și explica lucruri aparent improbabile și perseverența de a le impune lumii științifice, cu spirit critic și luciditate. Am învățat că a-ți recunoaște greșelile și imperfecțiunile de moment nu este o rușine ci o sursă de învățătură pentru mai târziu. Și nu în ultimul rând am învățat că știința înseamnă renunțare la multe, multă muncă și răbdare. Sunt, cred, lucrurile esențiale, fără de care oricât de învățat ai fi, nu poți face știință de calitate pe termen lung.

Șansa noastră a fost ca toate aceste lucruri să ne vină sub formă de exemple, de la oamenii cu care am lucrat. Ei ne-au dat mereu, de-a lungul anilor, putere și speranță, ne-au învățat cu dragoste și profesionalism și ne-au corectat greșelile, folosind mănuși de catifea. De aceea, tot ce am scris mai sus nu sunt simple învățături impersonale, ci poartă învelișul unor amintiri dragi. De aceea sunt atât de persistente și se confundă mereu cu prezentul.

La toate acestea se adaugă o imagine care îmi răsare în minte, nu de puține ori, în diminețile când mă trezesc departe de casă: o clădire alb-roșie, cu trei etaje, însoțită de pomi și flori, în care se transmit aceleași daruri și se continuă truda începută cu 20 de ani în urmă cu mintea, inimile și mâinile dragilor noștri Profesori, Maya și Nicolae Simionescu.

Dr. Cristina Iftode

New York University, NY, USA
Alumni IBPC

Dragă D-nă Maya ,

Anii petrecuți în IBPC, de la marile emoții ale interviului de angajare cu dumneavoastră (unic în felul lui pentru lumea românească a acelor ani) din noiembrie 1987, până la despărțirea din octombrie 1991, au reprezentat o perioadă extrem de fericită pentru mine. Acolo am făcut cunoștință cu adevărat cu biologia celulară

și moleculară, trecând dincolo de litera cărții la experimente pe care nu mi le-aș fi închipuit posibile. Nu voi uita schimburile de replici științifice, și nu numai, din cadrul seminariilor lunilor februarie-martie sau de la sesiunile SNBC, senzația de mare familie pe care dumneavoastră și d-nul Profesor ați creat-o după ani de zile de colaborare apropiată cu fiecare cercetător.

Oricât de prețios ar suna, sunt sincer mândră că mi-ați oferit ocazia să fac parte din marea familie a IBPC-iștilor. Experiența profesională și umană dobândită în institut mi-a folosit enorm în anii de doctorat de la NYU și a atenuat incredibil de mult șocul adaptării la lumea științifică americană.

În institut am legat prietenii extrem de strânse, cum se spune că numai în anii școlii se întâmplă. Dar ce altceva decât o școală a fost IBPC pentru noi toți? Oriunde m-aș afla, în viitor ca și până acum, îmi voi aminti cu nespusă plăcere și nostalgie de anii petrecuți în clădirea de pe strada Hașdeu nr.8. Și tare aș fi vrut să ne reîntâlnim cu toții, cei noi și cei vechi, la acest moment aniversar. Dar cum nu a fost să fie așa, nu-mi rămâne decât să urez ”electronic” institutului, dumneavoastră și iubiților mei colegi,

Mulți ani și multe succese!

Dr. Silviu Leonard Faitar

State University of New York,
Buffalo,USA Alumni IBPC

Dragă D-nă Maya ,

Este greu de definit ce a însemnat apartenența la IBPC pentru mine, iar o încercare de generalizare mă tem că ar suna exagerat de simplistă. Totuși, sunt convins că nu aș fi ajuns să practic această profesiune dinamică, plină de satisfacții și neprevăzut, fără anii de ucenicie din Institut.Îmi este încă vie în memorie ziua când student fiind, am călcat pentru prima dată acolo. Am fost aproape paralizat de emoție la vederea computerelor și aparaturii științifice. Mai văzusem așa ceva doar în serialele de popularizare a științei de la televizor. Ca student și mai apoi tânăr cercetător am beneficiat de bază materială și informațională

de excepție, dar cel mai de preț au fost modelele umane întâlnite. Bineînțeles, mă refer în primul rând la Domnul Profesor, a cărui erudiție și claritate în gândire nu am mai întâlnit-o nici măcar de această parte a Atlanticului. Încă îmi amintesc fiecare laborator sau birou, împreună cu chipurile zâmbitoare ale celor care lucrau acolo, ba chiar și proiectele la care lucrau atunci când am plecat. Simt și acum nodul din gât pe care îl aveam înaintea fiecărui seminar, dar și bucuria cu care plecam la fiecare sesiune SNBC. Dorința Profesorului de a forma o adevărată familie în Institut se materializa adeseori în momente de neuitat, cum ar fi ultimul Crăciun petrecut împreună, când a împărțit daruri tuturor și a cântat colinde împreună cu noi.

In amintirea tuturor acestor clipe de neuitat petrecute în umbra Podului Hașdeu, de aici, din vecinătatea Niagarei, aș vrea să-i felicit pe toți actualii și foștii IBPC-iști pentru rezultatele obținute în cele două decenii de progres și afirmare.

2000

IBPC "Nicolae Simionescu" a fost selectat prin competiţie

Centrul de Excelență al Comunității Europene

Titlul proiectului:
Funcționarea și disfuncția vaselor de sânge: transcitoza în condiții normale / stări patologice, modificări ale aterosclerozei și diabetului; al lor controlul terapeutic
Coordonator: dr. Maya Simionescu, ICBP-NS

Obiectivele principale ale proiectului:

Creșterea competenței de cercetare a Centrului în domeniul științelor biomedicale.

Intensificarea schimburilor dintre cercetătorii noştri şi oamenii de ştiinţă din UE şi mărirea vizibilitatea Centrului nostru.

Sporirea participării la PC 5/6 și viitoarele programe UE.

CURSURI POSTUNIVERSITARE DE PERFECTIONARE (2000-2008)

”Merită să trăiești în România pentru această școală!”

Dr. Anca V. Sima,
Director executiv al Cursului

Institutul de Biologie și Patologie Celulară “Nicolae Simionescu” al Academiei Române a organizat în anii 2000 - 2008 nouă ediții a Cursului postuniversitar de perfecționare intitulat “De la Biologia Celulară și Moleculară la Medicina Secolului XXI”, curs desfășurat pe perioada a 2 săptămâni.

Fondatorii Institutului nostru mărturiseau că “de la conceperea lui, Institutul nostru a fost gândit ca o instituție de cultură în care se lucrează știință. Această concepție are la bază două idei general acceptate: 1) știința este parte a culturii și 2) cultura înseamnă 3 lucruri: creație, asimilare și transmitere de valori.” În acest spirit, din inițiativa d-nei Academician Maya Simionescu, Vicepreședinte al Academiei Române, în anul 2000 am organizat pentru prima dată un curs postuniversitar destinat tinerilor cercetători, medici și cadre universitare din întreaga țară, cu scopul informării lor cu cele mai noi cunoștințe din domeniul biomedical, domeniu ce are în prezent o dezvoltare explozivă, rezultatele excepționale ale ultimului an, care cuprind descifrarea genomului uman, putând contribui la o revoluție în medicină. Interesul deosebit arătat de participanții la prima ediție și numărul mare de cereri primite pentru organizarea uneia noi, au determinat susținerea celei de-a doua ediții anul acesta.

Ca să fie accesibil oricărui tânăr specialist, institutul nu a perceput taxe pentru participarea la curs, ci l-a organizat prin entuziasmul cercetătorilor din IBPC și generozitatea profesorilor care au răspuns invitației de a susține prelegeri, primind în dar din partea organizatorilor doar un simbolic copăcel al vieții.

Obiectivele urmărite de noi, organizatorii, au fost perfecționarea tinerilor cercetători și specialiști în domeniul biomedical în spiritul celor mai noi cunoștințe de biologie celulară, moleculară și genetică, aplicate la patologia majoră care afectează starea de sănătate a populației țării noastre, precum și demonstrarea unor tehnici de ultimă oră privind culturile de celule, microscopia electronică, analiza computerizată de imagine, citometria în flux, cromatografie la presiune înaltă, tehnica de "patch-clamp", amplificarea și revers transcrierea genică.

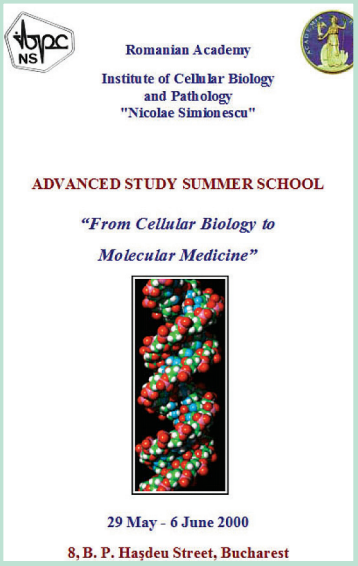

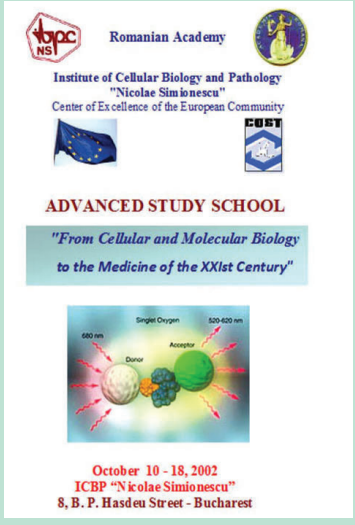

Cursurile au fost susținute de profesori universitari și cercetători din țară (București, Cluj-Napoca) și străinătate (Belgia, Franța, Grecia, Yugoslavia). Am fost deosebit de onorați și emoționați să avem printre conferențiari pe Profesorul Christian de Duve, laureat al Premiului Nobel pentru medicină. Acestaa descris etapele descoperirii lisosomilor (pentru care i s-a acordat Premiul Nobel), și a încurajat tinerii să aleagă calea cercetării științifice, cale grea, dar plină de "aventură" și bucurii.

Au prezentat conferințe: Prof. Eduard Apetrei și Prof. Carmen Ginghină, Institutul de Boli Cardiovasculare "Prof. C. C. Iliescu", București; Dr. Monica Căpraru, Spitalul Militar "D. Gerota", București; Prof. Dan Cheța, Institutul de Nutriție și Boli Metabolice "N. Paulescu", București; Prof. Mihai Coculescu, Facultatea de Medicină, UMF "Carol Davila", București; Prof. Andrei G. Dan, Spitalul Colentina, București; Prof. Maria Luiza Flonta, Prof. Dana Iordăchescu, Prof. Aurel Popescu, Universitatea din București; Prof. Nicolae Ghilezan, Institutul Oncologic Cluj-Napoca; Prof. Vangelis Manolopoulos, Democritus University of Trace, Alexandropolis, Grecia; Prof. Jean Montreuil, Université des Sciences et Technologies, Lille, Franța; Acad. Laurențiu M. Popescu, Universitatea de Medicină și Farmacie "Carol Davila", București; Acad. Octavian Popescu, Universitatea "Babeș-Bolyai", Cluj-Napoca; Acad. Victor Voicu, Centrul de Cercetări Științifice Medico-Militare, București; Acad. Ioanel Haiduc, președintele Academiei Romane.

Demonstrațiile practice au fost susținute în laboratoarele Institutului, sub îndrumarea tinerilor cercetători de la noi și cu participarea activă a fiecărui cursant.

Din Institutul de Biologie și Patologie Celulară "Nicolae Simionescu" au susținut conferințe sau demonstrații practice: Prof. Maya Simionescu, Dr. Dorin Alexandru, Dr. Felicia Antohe, Dr. Elena Constantinescu, Dr. Victor V. Jinga, Dr. Ileana Mânduțeanu, Dr. Loredan Niculescu, Dr. Doina Popov, Dr. Anca Sima, Dr. Daniela Tîrziu, Dr. Alexandrina Burlacu, Dr. Gabriela Costache, Dr. Anca Gafencu, Dr. Adriana Georgescu, Dr. Camelia Sorina Stancu.

Au participat cursanți din București, Timișoara, Constanța și Iași, cadre didactice, medici rezidenți și specialiști, tineri cercetători. La sfârșitul cursurilor aceștia au primit diplome de absolvire, creditate de Colegiul Medicilor sau Biochimiștilor din România. La testul final, majoritatea tinerilor participanți au apreciat cursul ca excelent. Părerea generală a exprimat-o, cel mai bine cred, domnul Dr. Petre Cristea, de la Centrul de Cercetări științifice Medico- Militare București:

"Cred despre acest gen de școală că este unică pentru România, prin ineditul, valoarea, excelența prezentărilor, a lecțiilor, prin ținuta intelectuală și organizarea ireproșabilă. Așa ceva poate s-ar mai fi făcut pe vremea lui D. Gusti sau N. Iorga!

IBPC-NS se află situat într-un perimetru destinat Bucureștiului de excepție: un perimetru care geografic începe cu ctitoria Generalului Dr. Carol Davila, continuând cu ctitoria Prof. Dr. C. Cantacuzino, apoi cu cea a Prof. Dr. V. Babeș și se încheie

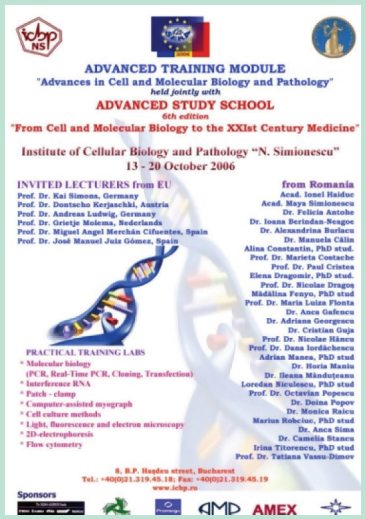

miraculos cu ctitoria de la care am început; văzându-i pe Prof. Dr. Maya Simionescu și Nicolae Simionescu asemenea vechilor voievozi, ținând în mâinile lor această bijuterie de seamă a sufletului, muncii lor de cercetători, de dascăli, alături de cercetătorii ei formidabili.

Am simțit în Institutul dumneavoastră o stare de grație, am regăsit și m-am bucurat că există și la noi știință la cotele ei cele mai fierbinți și înalte. Merită să trăiești în România pentru această școală! Cursurile și lucrările practice efectuate în această extraordinară familie de cercetători, alături de cele mai prestigioase nume ale medicinei, biologiei, biochimiei, geneticii m-au făcut să trăiesc o stare de grație, mi-au întărit sensul existenței mele științifice. Un loc unic, remarcabil, o școală în care m-am bucurat și am fost fericit în tot timpul. Nu pot decât să mulțumesc frumos, să-mi doresc să vin negreșit și la anul. Știu că în săptămânile care vor urma, aceste ore petrecute aici mă vor urmări, îmi vor aduce idei, vor fi un sprijin teoretic și practic substanțial și un îndemn de a vedea în cercetare un tot fenomenologic celular.

Și încă ceva: nu am văzut nicăieri, în București, în România, în mediul medical, grija pioasă pe care o aveți pentru istoria Institutului, pentru cei care au fost ai Institutului și au fost viața acestuia. Nu cred să fi văzut altundeva și să fi simțit prezența unei stări pozitive aparte, pe care chipul Profesorului Nicolae Simionescu parcă o veghează cu frumusețea ființei și adâncimea privirilor sale.

Este o lecție extraordinară tot acest Institut.

Vă mulțumesc mult, mult de tot!"

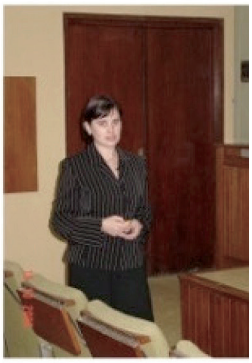

Impresiile cursanților

Călin V. Andrițoiu
Medic doctorand la
Catedra de Fiziopatologie,
UMF "Gr. T. Popa", Iași

Vă felicit pentru buna organizare a cursului. Am de asemenea o experiență de organizator de cursuri în cadrul ANATECOR-ului (Asociația Națională de Terapii Complementare din România, cu sediul în Arad). Am învățat multe de la Dvs .Vă mulțumesc și vă doresc să vă dezvoltați în continuare.Singura sugestie pe care o pot face este: se simte nevoia unui suport de curs. Din discuțiile cu colegii, mi-am dat seama că și ei și-ar fi dorit să primească lucrările, susținute pe suport electronic, eventual.

Cerasela Paraschiv
Medic specialist medicină internă,Asistent universitar, Catedra Genetică, Medicină Generală, UMF "Carol Davila", București

Stimați organizatori,
Apreciez acest curs maraton ca pe o inițiativă extraordinar de utilă în scopul de a împărtăși din experiența acumulată de cercetătorii institutului atât în activitatea de zi cu zi cât și din activitatea de prezentare în revistele de specialitate internaționale sau la diversele burse în universitățile de prestigiu ale lumii.Pentru noi, cercetătorii mai tineri, sau clinicieni, este o buna ocazie de a deschide încă o fereastră prin care să fim în conexiune directă cu cele mai recente descoperiri în biologia moleculară.

Am fost impresionată de munca titanică depusă de cei doi fondatori ai Institutului, Domnul Profesor Nicolae Simionescu și Doamna Academician Maya Simionescu și, mai ales de reușita lor în a-și împlini un crez. Iată, Institutul trăiește și este un nume în elita mondială a cercetării biomoleculare.

Auspiciile favorabile sub care s-a desfașurat cursul au fost dublate de un înalt profesionalism, seriozitate, competență, ceea ce mă face să mulțumesc și pe această cale Directorului Executiv al cursului, Dnei Dr.Anca Sima, ghidul nostru neobosit în această săptamână.

Gabriela Teodosiu
Cercetător științific, Centrul de Microbiologie, Institutul de Biologie al Academiei Române, București

Aș dori să remarc organizarea excelentă a cursului, prezentările deosebit de interesante și profesionalismul deosebit al tuturor cercetătorilor din I.B.P.C."Nicolae Simionescu" implicați în realizarea cursului. De asemenea, am fost impresionată de atmosfera de înaltă ținută științifică și de relațiile excelente dintre tinerii cercetători și colegii cu experiență. Datele și informațiile deosebit de interesante primite pe parcursul cursului vor fi utile pentru aprofundarea cunoștințelor și lărgirea orizontului științific al cursanților.

Balotescu Mariana Carmen
Biolog, Inst. Cantacuzino

Am fost extraordinar de impresionată de modul în care ați reușit, prin subiectele abordate și prin alegerea conferențiarilor din diferite specialități, să răspundeți orientării multidisciplinare a științei secolului XXI. Acest curs a arătat, o dată în plus, că specializarea fără ansamblu nu duce nicăieri și a oferit informații foarte utile pentru

constituirea unui "background" ştiinţific care este indispensabil pentru evoluţia ulterioară a unui tânăr cercetător.

Am apreciat şi am simpatizat cu concepţia majorităţii conferenţiarilor audiaţi că "ştiinţa fără conştiinţă" nu se mai poate. Bineînţeles, pentru un tânăr cercetător, acest curs a reprezentat şi un proces de "anamnesis", o lecţie de educaţie, despre respectul care trebuie arătat predecesorilor noştri căci, dacă noi vom putea privi mai departe, este datorită faptului că stăm pe umerii unor uriaşi. Avem datoria aproape "sacră" să-i cunoaştem, tot astfel cum un popor trebuie să-şi cunoască istoria.

Climatul ştiinţific din Institutul dvs. este de invidiat şi ar merita "copiat" (cu voia dvs.) de către alte institute de cercetare din România care suferă puternic de pe urma "eroziunii umanităţii".

Ruxandra Gătină
CP, Inst. "V. Babeş"

Doresc să faceţi un site pe Internet în care, în urma fiecărui curs, să găsim introduse prezentările, pentru că oricât m-am străduit să iau notiţe, proiecţiile se succedau prea repede şi nu apucam să fac decât o parte din scheme (care astfel au rămas incomplete).

Dacă nu se poate varianta propusă mai sus, sugerez ca fiecare conferenţiar să aibă cursul într-o variantă scoasă la imprimantă, care să poată fi trasă la Xerox de către doritori. De asemenea, ar fi bună şi o pagină cu bibliografie selectivă în domeniu (lucrări, cărţi, articole de referinţă) pe care cursantul să o poată trage la Xerox.

Ţin să mulţumesc din suflet tuturor profesorilor care ne-au lărgit orizontul în cadrul acestui curs, căci deşi subiectele au abordat un spectru foarte larg de preocupări şi modalităţi practice de realizare, toate prezentările au avut fluiditate, rigurozitate, o bună informare şi mult farmec personal, izvorât din dorinţa evidentă de a face totul cât mai bine şi cât mai frumos.

Tarniţă Georgeta
Biochimist, Inst. "V. Babeş"

Pentru mine acest curs a însemnat foarte mult, deoarece am avut şansa de a fi selecţionată dintr-un număr foarte mare de cursanţi; am putut astfel afla informaţiile "de ultimă oră" din domeniul cercetării şi mi-am dat seama cât de importantă este cercetarea şi faptul că avem oameni foarte valoroşi care se preocupă, se dedică în totalitate acestei meserii. Eu sunt încă la început de drum (lucrez de foarte puţin timp la Inst. V. Babeş şi este primul meu loc de muncă), dar acest curs m-a convins că munca de cercetare este foarte laborioasă, dar şi rezultatele obţinute pot fi pe măsura efortului depus.

Mulţumim organizatorilor acestui curs, să puteţi continua mulţi ani pe acest drum, să aveţi numai bucurii şi satisfacţii şi, poate, veţi da un imbold şi altor institute să vă urmeze exemplul (desigur, în măsura posibilităţilor).

Tudor Petreuș
Medic specialist, UMF "Gr. T. Popa", Iași

1. Să nu se întrerupă acestă frumoasă tradiție.
2. Tematicile să fie conjuncte - anul acesta au fost puțin răsfirate sau axate pe tematici foarte înguste.
3. În general ar fi nevoie și de un tempo de aprofundare a noțiunilor achiziționate prin timp petrecut în bibliotecă.
4. În afară de admiratori ai cursului ați putea coopta posibili colaboratori (dacă duceți lipsă) sau generatori de idei - care nu sunt oricum inutili.
5. OSPITALITATE, RIGUROZITATE, CONTINUITATE - această mini-revoluție științifică (Je la salue)
6. Felicitări pentru personalitățile invitate.
7. Creșterea interactivității - ședințe post-cursuri - BRAIN STORMING
8. Pagină de web - înainte și după cursuri, e-mail

Ar face cursul să continue și ecourile să se perpetueze.
Vă mulțumesc,

Elisabeta Bădilă,
Medic specialist, Spitalul de Urgență Floreasca

Am primit mai mult decât m-am așteptat.

2004

SIMPOZIONUL ANIVERSAR 25 DE ANI DE IBPC-NS

"Cell and molecular biology a key to defeat global risk diseases: atherosclerosis, diabetes and immune disorders"

THE ROMANIAN ACADEMY

THE INSTITUTE OF
CELLULAR BIOLOGY AND PATHOLOGY
"NICOLAE SIMIONESCU"
Center of Excellence of the European Community

at

25 years
Anniversary Workshop

Cell and molecular biology a key to defeat global risk diseases: atherosclerosis, diabetes and immune disorders

Main Sponsor

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Felicia Antohe
John Bergeron
Constantin Bona
Alexandrina Burlacu
Cosmin Catana
John Catravas
Gabriela Costache
Peter Csonnely
Alice Dautry-Varsat
Anca Dobrian
Maria Dorobantu
Elena Dragomir
Jurgen Eckel
Anton Fixmann
Jean Charles Fruchar
Jamila Fruchart-Naji
Anca Gafencu
Adriana Georgescu
Nicolae Ghinea
Francesco Giorgino
Constantina Haltiuni
Nicolae Hâncu
Marton Hofker
Cristina Ifteni
C. Ionescu-Tirgovist
Tatsuhiko Kodama
Dimitris Kardassis
Petri Kovanen
Kyriacos Kyprios
Adrian Manea
Jean Montreuil
Florin Niculescu
Chris Packard
Octavian Popescu
Doina Popov
Aurelian Radu
Luminita Radulescu
Horia Rus
Samuel Silverstein
Anca Sima
Maya Simionescu
Camelia Stancu
Manuela Voinea
Vassilis Zannis

NICOLAE SIMIONESCU
SOCIETATEA NATIONALA DE BIOLOGIE CELULARA

IBPC-NS LA ANIVERSAREA A 25 DE ANI

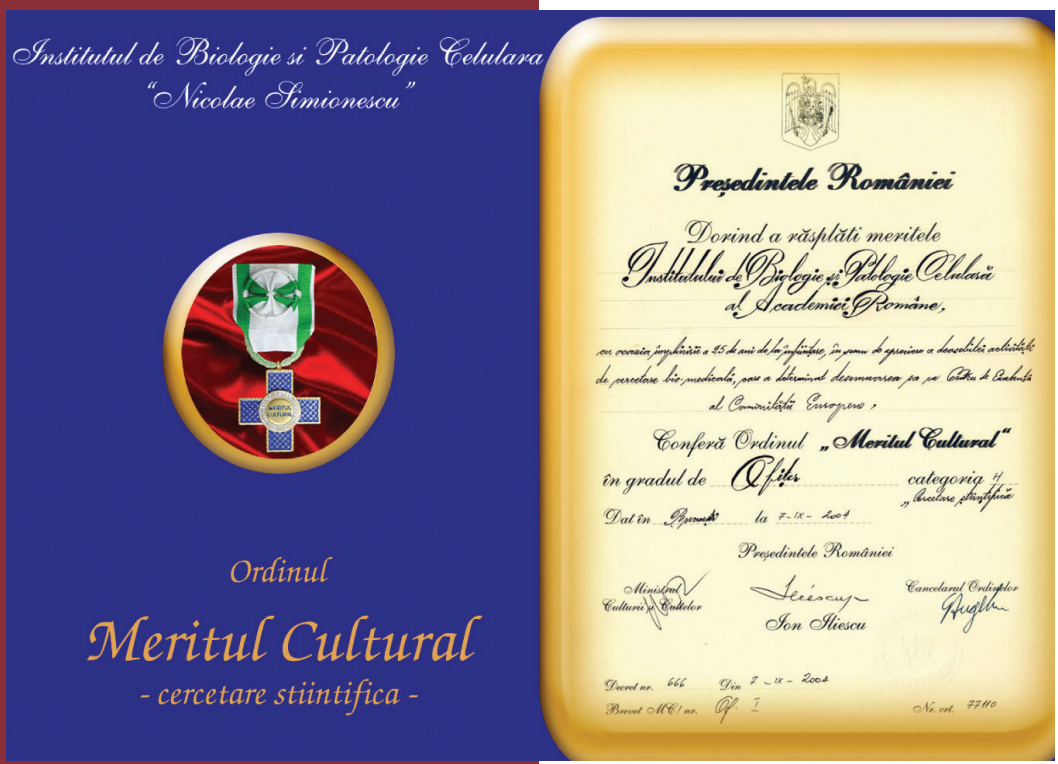

Conferirea de către Președinția României a Ordinului "Meritul Cultural" în grad de Ofițer –

dorind a răsplăti meritele IBPC și în semn de apreciere a deosebitei activități de cercetare biomedicală care a determinat desemnarea Institutului ca Centru de Excelență al Comunității Europene

Mesaj la a 25-a Aniversare a IBPC-NS - 2004

Professors Isabelle Joris-Majno and Guido Majno

The ICBP comes of age: memories from the first twenty-five years

Sorrow is mixed with happiness as we prepare to celebrate the Nicolae Simionescu Institute - in the absence of Nicolae. How ironical that he should have been taken away by the disease on which the Institute is focused. We feel extremely privileged for having shared with Nicolae and Maya a treasure of memories reaching back some 28 years, including what we might call the embryonic stage of the Institute.

It was 1975 when we met two brilliant cell biologists generally known as The Simionescus (sometimes also, inevitably, The SimoNIESCUs). They had been personally handpicked in Bucharest by Dr. George Palade; in his famed laboratory they acquired their passion for the endothelium. In those days, endothelium seemed to be everywhere (which of course it is); and everybody in the field soon learned that if you wanted to know the latest in endothelial experiments you needed to call either one of the two charming Românians. Dr. Palade introduced us to them and it was instant friendship (in fact, Nicolae became a witness at our wedding). In their work they had the same rigorous standards as Dr.Palade; they also shared his distinctive Românian accent, conveying the impression that to be at the cutting edge of endothelial biology you had to be able to pronounce properly such words as the RRRibosomes and TRRRanscytosis (and there was some truth to that, too).

The Simionescus made it clear that they were not defectors from România; quite to the contrary,

Profesorii Isabelle Joris-Majno și Guido Majno

ICBP are o vârstă: amintirile primilor 25 de ani

Tristețea se amestecă cu bucuria acum când ne pregătim să sărbătorim Institutul lui Nicolae Simionescu - în absența lui. Ce ironie a sorții a făcut ca el sa fie doborât tocmai de maladia care formează subiectul de cercetare al Institutului. Noi ne simțim exterm de privilegiați de a avea împreuna cu Nicolae și Maya o intregă comoară de amintiri, unele chiar de acum 28 de ani, din etapa pe care am putea-o numi stadiul embrionar al Institutului.

În 1975 am întâlnit doi biologi celulari eminenti, cunoscuți ca "Cei doi Simionescu" (și, uneori, inevitabil, "SimoNIESCUs"). Ei au fost aleși personal de Dr. George Palade în București; în laboratorul renumit al Dr. Palade, au devenit pasionați de studiul endoteliului. La acea vreme, endoteliul era peste tot (ceea ce așa și este); și fiecare cercetător în acest domeniu și-a dat seama că dacă vrei să știi noutățile asupra endoteliului trebuie să vii în contact fie cu unul fie cu ambii cercetători români. Ne-a facut cunostință cu ei Dr. Palade, iar prietenia noastră a fost instantanee (de fapt, Nicolae ne-a fost martor la nuntă). În cercetare, ei aveau aceleași standarde riguroase ca Dr.Palade; aveau același accent distinct "RRRomanian" lăsând impresia că pentru a fi la vârful biologiei endoteliului trebuie să ai o pronunție adecvata a unor cuvinte ca "RRRibosomes" și "TRRRanscytosis" (și aceasta era adevărat).

Cei doi Simionescu au arătat clar că ei nu erau dezertori din Romania, ci dimpotrivă, ei așteptau

they were waiting for their new Institute to be built - according to their carefully drafted plans. We were working in Worcester, at the University of Massachusetts Medical School. The distance from New Haven and Worcester was too long for just having dinner together; so we met half-way, wherever there seemed to be a reasonable "osteria". If there was enough time we spent a whole weekend in Hamden or in Worcester. Wherever we were, we discussed our experiments in detail; it never occurred to us that we were - quite literally - competitors.

Nicolae and Maya drew sketches of their future Institute on paper napkins of the restaurant. It sounded like a researcher's dream: here were biologists designing their scientific nest, and this nest would include biology and pathology. As far as we know, this key feature of the ICBP was unique at that time; those two joined letters - BP - represent a working plan as well as a philosophy of nature: pathology is not a science per se, but an extension of normal biology. Virchow, the founder of modern pathology, expressed this concept in 1858: "Pathology is physiology with obstacles" ("Physiologie mit Hindernissen"). It follows that one cannot fully understand the normal without the abnormal, and vice versa.

The grand opening of the ICBP came in 1979. Great news, but life, alas, became even more stressful for the Simionescus; according to a signed agreement, they were supposed to take leave for 3 months every year to the USA, for the purpose of further training. What if the

să se construiască noul lor Institut conform cu planurile pe care le trasaseră cu atenție și grijă. Noi lucram în Worcester, la Universitatea din Massachusetts, Facultatea de Medicină. Distanța dintre New Haven și Worcester era prea lungă pentru a lua masa împreună, de exemplu, așa că ne întâlneam la jumătatea drumului, oriunde ni se părea adecvat. Dacă aveam timp suficient, petreceam un sfârșit de săptamână la Hamden sau la Worcester. Oriunde ne întâlneam discutam în detaliu experimentele și nu am fost niciodată competitori.

Nicolae si Maya desenau planurile viitorului Institut pe șervețele de hârtie de la restaurant. Părea ca un vis de cercetător: biologi desenând cuibul lor științific, un cuib care include biologie și patologie. Dupa câte cunoaștem noi, această caracteristică a ICBP era unică la acel moment; cele doua litere reunite - BP – reprezintă un plan de lucru, dar și o filosofie a naturii: patologia nu este o știință per se, ci o extindere a biologiei normale. Virchow, fondatorul patologiei moderne exprima acest concept în 1858: "Patologia este fiziologie cu obstacole" ("Physiologie mit Hindernissen"). Rezultă că nu poți înțelege complet starea normală, fără cea anormală, și invers.

ICBP și-a început activitatea în 1979. O veste bună, dar viața a devenit din ce în ce mai stresantă pentru soții Simionescu; ei erau invitați în fiecare an pentru 3 luni în SUA în scopul unor cercetări și activități didactice avansate. Dar dacă Guvernul le refuza viza de ieșire? Ce s-ar fi întâmplat cu angajamentele de la Universitățile

Government denied the exit visa? What would they do at Yale, at Columbia, at Rockefeller,and elsewhere where Maya and Nicolae had teaching commitments? This particular catastrophe came close to materialize more than once, and the resulting stress was difficult to bear even for us.

Twice in later years we had the pleasure and honor of visiting the ICBP. The reception orchestrated by the Simionescus for their guests was so overwhelming that the human aspects of the encounter became as unforgettable as the scientific achievements. One of us (admittedly, GM) was quite taken by the beautiful names of the ladies: Doina, for example, sounds to an Italian ear like two musical notes, played on an ancient toaca.

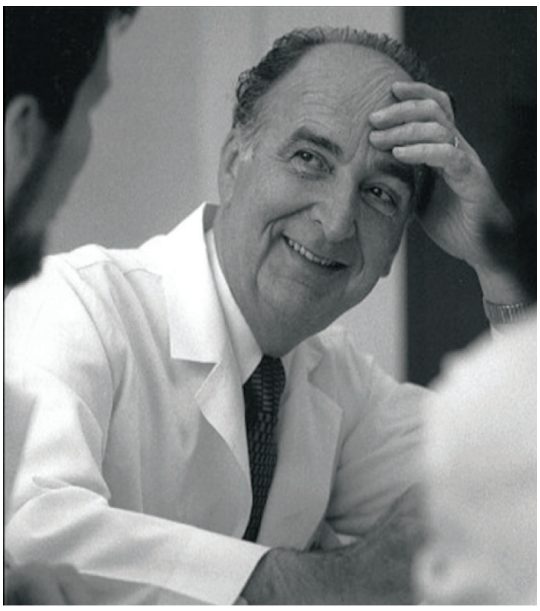

And then, Nicolae and Maya managed to organize for the visitors - despite the difficult times and related dire shortages - meals of tasty Românian dishes, of the unforgettable kind. Another miraculous experience - not for the taste buds, this time, but for the organ of Corti - was the sound of a violinist, an elderly gentleman who played as he walked around the tables of a restaurant. While he walked he played his instrument very, very gently; he came close almost touching our ear - and it was pure sound, pure music, without any of the mechanical noises typical of the bow of a violin. It was quite extraordinary, and to an amateur violinist, utterly impossible.

When we visited the laboratories, we were stunned by the efforts of the research teams in the name of economy. At the last moment,

Yale, Columbia, Rockefeller sau din alte locuri unde Maya şi Nicolae erau invitaţi să predea? Aceasta catastrofă a fost cât-pe-ce să se întâmple de mai multe ori, iar stresul acesteia a fost greu de suportat chiar şi de noi.

În ultimii ani am avut de două ori plăcerea şi onoarea de a vizita ICBP. Primirea organizată de soţii Simionescu pentru musafiri era aşa de extraordinară încât aspectele umane ale revederii au rămas în memorie la fel de intense cu cele ale realizărilor ştiinţifice. Unul din noi (GM) a fost impresionat de numele frumoase ale doamnelor: Doina, de exemplu suna în urechea unui italian ca două note muzicale ale unui instrument străvechi (toaca).

Cu toate lipsurile şi dificultăţile vremurilor, Nicolae şi Maya reuşeau să organizeze pentru vizitatori menu-uri românesti de neuitat. O altă experienţă de neuitat, de data aceasta pentru urechea muzicală, au fost sunetele unui violinist, un domn mai în vârsta, care ne-a încântat cu melodiile sale. În timp ce cânta la vioară, se apropia blând de urechea noastră şi eram martorii unui sunet pur, de muzică pură fără nici un zgomot mecanic interferent. A fost extraordinar, iar pentru un violonist amator este imposibil de realizat aşa ceva.

Când am vizitat laboratoarele am fost uluiţi de eforturile echipei de cercetare în numele "economiei". În ultimul moment guvernul decisese să plătească salariile, dar nu şi materialele de laborator. Nimic nu era de unică folosinţă; nici chiar soluţiile. Când minusculele preparatele ce urmau a fi examinate prin

the government had provided salaries but no supplies. Nothing was used once; not even the solutions. When tiny specimens were fixed in osmium fore electron microscopy, the osmium was extracted from the remaining tissues and used again.

Judging from the results, this technique – desperate as it seemed to us - actually worked.

In later years we saw some beautiful examples of electron microscopic economy by using tiny samples of paper-thin aortic valves from hypercholesterolemic animals. The excellent electron micrographs of "liposomes" raining into the vascular wall across an intact endothelium are to this day the best representation of the earliest arteriosclerotic lesion visible by electron microscopy.

We also witnessed the hardships of living under the dictatorship: the daily, even hourly hardships were so far removed from all that is normal - and human - that today they seem unthinkable. Yet Nicolae was unbendable, and so was Maya, his essential partner in science and in life. The unrelenting sense of humor of Nicolae may have helped to save him; but the risks he took were a daily event. Maya and Nicolae refused to receive the extra food rations allotted to the friends of the regime. As Director of the Institute, Nicolae was obliged to hang the dictator's portrait in his office. He hung it somewhere outside, and pointed it to visitors by saying: "Wrong Nicolae".

To researchers of the new generations, working peacefully at their research benches, it may be impossible to imagine what it meant to do experiments on those same benches, in the same laboratories - under a dictatorial regime. A crisis could happen at any moment. Nicolae had to be ready at all times to put out a fire whenever a call came from the State. One day, for example, it was hinted that the Institute might

microscopie electronică erau fixate în osmium, acest reactiv era re-extras şi refolosit. Judecând după rezultate, această metodă – disperată, după cum ni s-a părut nouă – a dat rezultate.

În anii din urmă am văzut rezultate splendide ale microscopiei electronice realizate în Institut asupra valvelor aortice ale animalelor cu hipercolesterolemie. Micrografiile electronice ale “liposomilor” peretelui vascular, situaţi sub un endoteliu intact sunt pâna astăzi cea mai buna reprezentare a leziunilor aterosclerotice incipiente vizibile prin microscopie electronică.

Noi am fost şi martorii tipurilor grele trăite sub dictatură: greutăţile zilnice sau chiar ale fiecarei ore erau aşa de departe de tot ce este normal şi uman, încât azi par a fi de necrezut. Nicolae era intransigent şi la fel şi Maya, partenera sa esenţială în ştiinţă şi în viaţă. Umorul nestăvilit al lui Nicolae l-a ajutat poate, dar riscurile erau zilnice. Maya şi Nicolae au refuzat raţiile suplimentare oferite prietenilor regimului. Ca Director al Institutului, Nicolae era obligat să afişeze portretul dictatorului în biroul sau. El a pus portretul undeva afară şi-l arăta vizitatorilor spunând: "Wrong Nicolae".

Pentru cercetătorii noilor generaţii care lucrează linistiţi la mesele de laborator este imposibil, poate, să-şi imagineze cum era să efectuezi experimente la aceleaşi mese, în acelesi laboratoare, sub un regim dictatorial. În orice moment putea apărea un moment de criză. Nicolae trebuia să fie pregătit. De exemplu, într-o bună zi a aflat că Institutul va fi dărâmat imediat, deoarece interfera în priveliştea viitoare de la ferestrele Palatului Poporului. Încearcă sa faci un experiment când o astfel de perspectivă pluteşte în aer!

Poate este bine să uităm acele vremi – dar nu trebuie să uităm niciodată curajul celor care au ţinut făclia pe drumul drept şi corect în timp

be destroyed immediately because it interfered with the planned view from the windows of a State palace. Now try to do an experiment while this kind of news is in the air. It may be all right to forget those times - but we should never forget the courage of those who held the tiller on the right course, during the long storm. It was that kind of selfless courage that is called heroism.
The year 1995 brought a cruel blow: Nicolae was suddenly taken away. Maya was admirable, as usual. In typical Simionescu style, she is carrying on by working for two, with the energy that must have driven the Daci among her ancestors.

We are proud of being her friends and friends of the Nicolae Simionescu Institute for Cell Biology and Pathology - a center of excellence for science - and for humanity.

de furtună. Acest tip de curaj, mergând pâna la uitarea de sine, se numește eroism.
Anul 1995 a adus o lovitură cruntă: Nicolae a plecat brusc dintre noi. Maya a fost de admirat, ca de obicei. În stilul tipic Simionescu, ea a continuat să lucreze cât doi, probabil cu energia pe care au avut-o Dacii, printre strămoșii ei.

Suntem mândri de a fi prietenii ei și ai Institutului de Biologie și Patologie Celulară "Nicolae Simionescu" – un centru de excelență pentru știință și pentru relațiile umane.

Mesaj la a 25-a Aniversare a IBPC-NS - 2004

Prof. Morris Karnovsky

Dear friends in Bucharest,

I well remember the Meeting at the Institute years ago.
The Simionescu's were wonderful hosts, the science was excellent- but, for me, the most exciting aspect was meeting young investigators from the Institute, whose enthusiasm, energy, and passion for science was inspiring. Their accomplishments, despite sometimes adverse circumstances, were memorable. Despite the difficulties, Maya's and Nicolae's elegance and gaiety - apart from their astuteness in directing scientific projects - was an inspiration for anyone.,
It is good to know that the Institute has thrived through thick and thin times, that it has been recognized as a Center of Excellence, as has had other accolades.

Happy 25th birthday! May you all continue to thrive! All best wishes, and
with fond memories,

Dragi prieteni din București,

Îmi amintesc foarte bine Sesiunea Științifică din Institut, care a avut loc cu ani în urmă. Profesorii Simionescu au fost gazde excelente, nivelul științific a fost excelent, dar pentru mine aspectul cel mai interesant a fost întâlnirea cu tinerii cercetători ai Institutului. Entuziasmul, energia și pasiunea lor pentru știință a fost extraordinară. Cu toate adversitățile timpului, realizările lor au fost memorabile. Și, înfruntând toate dificultățile, Maya și Nicolae au direcționat proiectele științifice cu inteligență și inspirație, dar și cu eleganță și jovialitate, fiind un exemplu pentru fiecare din noi.
Institutul s-a dezvoltat și a prosperat în vremuri grele și în vremuri mai bune și azi este Centru de Excelență alături de alte onoruri primite.

La mulți ani la a 25-a aniversare! Să trăiți și să înfloriți! Toate cele bune.
Cu amintiri frumoase,

Prof. J. David Castle

Universitatea din Virginia. USA

Amintiri despre Institutul de Biologie și Patologie celulara și despre fondatorii săi

Fondatorii IBPC, Nicolae și Maya Simionescu mi-au fost colegi, prieteni apropiați, și, in multe privințe, cel de-al doilea rând de părinți în cea mai mare parte a carierei mele științifice. Eram absolvent și studiam cu George Palade și Jim Jamieson la Universitatea Rockefeller, când l-am cunoscut pe Nicolae și apoi pe Maya, care începuseră acolo studiile asupra structurii fine și permeabilității microvasculaturii.

În anii care au urmat am participat împreună la nașterea biologiei celulare moderne. În timp ce eu eram interesat de explorarea zonei distale din calea de secreție în celule exocrine, am fost martorul explorării sistematice a permeabilității capilarelor în stilul Simionescu, și la definirea variatelor forme ale transcitozei care sunt astăzi recunoscute ca proprietăți ale endoteliului. La acea vreme Rockefeller era paradisul nostru intelectual, un loc de refugiu întrun oraș tumultos, un loc unde eram uniți prin dragostea pentru biologia celulară și eram feriți de orice alte lucruri exterioare care ne-ar fi distras atenția. În multe privințe cred ca acest mediu a servit ca model pentru ceea ce a creat Nicolae și Maya la IBPC în București.

În 1973, Nicolae, Maya și eu ne-am "transcitat" împreună din New York la New Haven. Mutarea la Facultatea de Medicina,Univ. Yale a fost importană pentru IBPC în cel puțin două privințe: prima, a marcat începutul perioadei când "discipolii" Simionescu au fost trimiși la laboratoare internaționale, în scopul de a forma conducători de grupuri de cercetare pentru viitorul Institut; a doua, a fost locul în care cei doi Simionescu au început cea de-a doua carieră, ca arhitecți și fondatori ai IBPC.

Îmi amintesc creionarea viitorului Institut de către echipa științifică de renume a celor doi Simionescu, alegerea înțeleaptă a direcțiilor științifice, discuțiile periodice cu George Palade; pentru mândrii părinți, procesul de naștere al IBPC a semănat cu nouă ani de eforturi....(în loc de o gestație de... nouă luni).

Interacția mea cu cei doi Simionescu la Yale a avut și o conotație personală importantă, deoarece m-am întors în 1978 în calitate de cadru didactic de Biologie Celulară, iar Nicolae a fost mentorul meu în primul an de predare la studenții mediciniști. Îmi sunt vii în minte până azi lucrurile pe care le-am învățat sub conducerea sa – descrierea logică și ierarhică a organizării secțiunilor histologice, discutarea funcției fiziologice în contextul structurii, și rolul acestui eșafodaj pentru înțelegerea patologiei țesuturilor. Sunt sigur că mulți dintre dumneavoastră înțeleg ce vreau să spun! și azi continui să-i fiu recunoscător lui Nicolae care a menținut standardul meu educațional la cel mai înalt nivel. Și tot acum, la împlinirea a 25 de ani de profesorat la Facultatea de Medicină, continui să folosesc cu mândrie bogatul set de ilustrații splendide din capitolul celor doi Simionescu din Manualul clasic de Histologie editat de Weiss și Greep.

Deși încă nu am vizitat IBPC, experiența mea cu Nicolae și Maya m-a făcut să apreciez în mod deosebit modul în care poți trăi la un nivel științific ridicat și în care poți aduce contribuții științifice valoroase. IBPC, o temelie științifică modernă dedicată înțelegerii proceselor biologiei celulare și a celor patologice este astăzi după 25 de ani, Centru de Excelență al Comunității Europene,

fapt cu adevărat remarcabil. Acest Institut este o moştenire concretă, rezultat al combinării viselor, viziunilor, descoperirilor, creativităţii şi perseverenţei. Este un model viu pentru fiecare din noi.

Închei cu urarea de felicitări din inimă, şi urez IBPC inspiraţie şi succese şi în următorii 25 de ani!

Prof. Nicole Suciu Foca,
Columbia Univ. New York, USA

Memories of Maya and Nicolae Simionescu

Celebrating 25 years from the creation of ICBP "Nicolae Simionescu" is an important moment in the history of Romanian Science, hopefully also of the Romanian Revolution. It illustrates the best of what our people can offer: tenacity, courage, optimism and creativity.

I have known the Simionescu couple for about half a century. Maya was my school mate in the University of Bucharest and like me she was victimized in the late 50s, when the government decided that we and our families were political enemies. Years of persecutions followed, yet eventually we graduated and made our careers.

When Nicolae Simionescu fell in love with Maya, he was already an established investigator in the Institute of Endocrinology and well respected in the Romanian scientific world as well as abroad. Maya was a brilliant young graduate anxious to learn more about science. They were soon invited by George Palade, the Nobel Laureate, to work with him at the Rockefeller University in New York. And it was there that I met them again in 1969.

Their accomplishments and life together is a beautiful and romantic story not only of love, but also of dedication to science and its future in Romania

Aniversarea a 25 de ani de la creerea Institutului de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu" este un moment important în istoria ştiinţei din România, şi din fericire, şi din cea a Revoluţiei române. Creerea acestui Institut ilustrează foarte bine ceea ce poate oferi mai bun poporul român: tenacitate, curaj, optimism şi creativitate.

Îi cunosc pe cei doi Simionescu de aproape o jumatate de secol. Maya a fost colega mea de faculatate la Universitatea din Bucureşti, şi, la fel ca mine a fost victimizată la sfârsitul anilor '50, când guvernul a decis că familiile noastre sunt duşmani politici. Anii de persecuţii au continuat dar, final noi am absolvit facultatea şi ne-am făcut carierele ştiinţifice.

Când Nicolae Simionescu s-a îndrăgostit de Maya, el era deja cercetător la Institutul de Endocrinologie şi era un nume respectat atât de comunitatea ştiinţifică româna cât şi internaţională. Maya era o absolventă strălucită, dornică să înveţe cât mai mult în ştiinţă. Apoi, Profesorul George Palade, Laureat al Premiului Nobel, i-a invitat să lucreze cu el la Universitatea Rockefeller din New York. Acolo i-am reântalnit în 1969.

Realizările şi viaţa lor împreună este o poveste romantică minunată nu numai pentru ce înseamnă dragoste dar şi pentru dedicaţia lor pentru ştiinţă şi pentru viitorul ştiinţei în România, pentru că în acele timpuri ştiinţa nu avea nici un viitor la noi. Am venit în America prin câştigarea unei burse Roosevelt, iar soţul meu a sosit după un an. Am lăsat în urma noastră în ţară copii, părinţii noştri şi toţi ceilalţi prieteni şi

because at that time there was no future! I came to the USA after winning a Roosevelt fellowship. My husband managed to join me after one year. We left behind our children, parents and all the rest of our friends and family. There was a mountain of difficulties to climb before starting a new life in America. Tears and sweat for years to come, yet from the very beginning we felt that only in America and from America could we help our families to live a decent life. We discussed our options with the Simionescus. They were equally aware of the impossible struggle they would face trying to live their dreams of science and prosperity back home in Romania. They had innumerable opportunities to remain in USA as professors in any of the elite universities. They had worked at Rockefeller, Yale and Columbia University making seminal contributions to the understanding of the mechanism of endothelial cells function under normal and pathological conditions. Their studies were and are crucial to progress in the development of new therapy for an endless number of diseases caused by inflammatory changes in endothelial cells. They have established the cause-effect relationship of many of these pathological changes. Their publications in the most renowned journals have become classics of cell biology.

This was well appreciated in USA where they spent years as visiting professors and where they had the tools to do their research. Aware that none of these tools were available in Romania, they decided to raise the funds to equip the laboratories and build the Cell Biology Institute of their dreams. Their name in USA was so prestigious that fellowships were offered to their students to study and work on the projects that they had initiated in host American laboratories. And then, the students received offers they could not refuse: positions, good salaries and a better life in USA.

membrii de familie. În fața noastră, în America am avut de surmontat dificultăți, au fost lacrimi și mult efort în anii ce au urmat, dar din primul moment am simțit că numai în America și din America ne putem ajuta familiile să traiască o viață decentă. Am discutat opțiunile noastre cu cei doi Simionescu. Ei își dădeau seama de lupta imposibilă pentru știință și o viață decentă în România. Sotii Simionescu au avut nenumărate ocazii de a rămâne ca profesori în SUA în oricare din universitățile de elită de acolo. Au lucrat la Universitățile Rockefeller, Yale și Columbia aducând contribuții esențiale la înțelegerea mecanismelor de funcționare ale celulei endoteliale în condiții normale și patologice. Cercetările lor sunt esențiale pentru progresele în introducerea de noi terapii pentru nenumarate maladii care implică modificări de tip inflamatoriu în celulele endoteliale. Lucrările publicate de ei în reviste de specialitate de renume sunt azi clasice pentru biologia celulară.

Aceste lucruri au fost apreciate în SUA, Profesorii Simionescu fiind ani la rând Profesori-invitați si realizând cercetări împreună cu colegii americani cu cele mai avansate tehnologii de investigare în biologia celulară. Conștienți de faptul că aceste tehnologii nu erau disponibile în România, ei au decis să caute fonduri pentru echiparea laboratoarelor și să clădească Institutul de Biologie Celulară pe care-l visau. Renumele lor în SUA a fost atât de prestigios încât au obținut burse pentru cercetători în scopul de a studia și a lucra în proiectele inițiate de Profesorii Simionescu în laboratoarele americane. Și apoi, cercetătorii au primit oferte pe care nu le puteau refuza: poziție, salariu bun și o viață mai bună în America.

Promisiuni care nu s-au ținut și mari probleme financiare au fost numai o parte din prețul plătit pentru a duce știința înapoi în România și pentru

Deserting students, broken promises, hardship and great financial problems were just part of the price they paid for bringing science to Romania and building their Institute. Eventually this fight broke Nicolae Simionescu's heart. Fame and honor did not spare his health and so he paid the ultimate price, his life. Maya was left with the overwhelming challenge of continuing her monumental work and overcome her sorrow. Her courage came from her dedication to her late husband's memory. She has continued to do outstanding research, pioneering in the field, publishing in the best journals and competing with leading laboratories from USA and Western Europe.

The Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu" has not only survived but has become first-rate. It now has an address: Bucharest, Romania not Bucharest, Hungary as it was written on the request for reprints of my Nature papers until 1969 when I left. And so, the Institute's history is a beautiful story of triumph of love and science in spite of all the vicissitudes.

Fellow Romanians, don't you think that the story of Nicolae Simionescu and his Institute is reminiscent of that of "Meşterul Manole"? Tell the story to visitors from abroad since they may also hear the voices coming from the walls of our monuments.

a creea Institutul. Final, în această luptă a cedat şi inima lui Nicolae Simionescu. Faima si reputaţia nu i-au cruţat inima, astfel încât el a platit ultimul preţ, viaţa sa. Maya a rămas pentru a continua lucrarea monumentală şi a trece peste acestă durere. Curajul şi l-a găsit din dedicaţia pentru memoria soţului său. Ea a continuat să facă studii eminente, unele chiar de pionierat, să publice în cele mai reputate reviste de specialitate şi să competiţioneze cu laboratoare de vârf din SUA şi din Europa de vest.

Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu" nu numai a supravieţuit dar a devenit un Institut de prim rang. Adresa sa este: Bucureşti, România nu Bucuresti, Ungaria aşa cum era scris pe cererile de extrase de pe lucrările mele din Nature până în 1969, când am plecat. Şi astfel, istoria Institutului este o poveste minunată despre triumful dragostei şi al ştiinţei asupra vicisitudinilor.

Colegi români, nu credeţi că povestea lui Nicolae Simionescu şi a Institutului său seamănă cu cea a Meşterului Manole? Povestiţi-o vizitatorilor dumneavostră de peste hotare pentru că ei poate vor auzi vocile care vin din pereţii monumentelor noastre.

Prof. Nicole Suciu-Foca

Corina Neacsu,
Grafician IBPC-NS

O ALTĂ LUME - Amintiri

Institutul de proiectare unde lucram când am aflat de postul de la Institutul de Biologie şi Patologie Celulară avea dificultăţi în procurarea unor noi proiecte. Se vorbea de detaşarea unora dintre noi la Piteşti, aşa că eram dispusă să mă mut, oarecum, oriunde.

Când am ajuns în faţa institutului, nu mi-a venit să cred că aşi putea avea norocul să lucrez într-o clădire atât de frumoasă şi am ezitat să intru, dar pentru că tot făcusem drumul, am îndrăznit şi primul om la care am fost îndrumată a fost Doamna Maya. Era în holul de la intrare, o doamnă slăbuţă, cu o privire vie, îmbrăcată cu o fustă neagră cu trandafiraşi şi un tricou alb cu aceeaşi bobocei de trandafir. M-a cucerit această prezenţă atât de feminină, dar am intrat în panică aflând că e soţia directorului. Nu-mi amintesc tot ce am vorbit cu dânsa, dar reţin că mi se adresa foarte natural. M-a rugat să dau o probă de scris, dar îmi tremura atât de tare mâna, încât dânsa dorind să mă scoată din dificultate, m-a întrebat dacă nu am vreun desen făcut de mine sau ceva scris. Salvarea a venit de la agenda mea de telefon, ponosită, dar scrisă în momente de calm. Mi s-a adus apoi un vas de plastic pe care am scris cu un marker numărul 103, adică Laboratorul de organele, pe atunci. M-au lăsat singură, m-am liniştit şi totul a ieşit bine.

Am aflat că deşi dânsa mă acceptase, trebuia să merg şi în audienţă la Domnul Profesor. Audienţele se ţineau în după amiaza zilei următoare. Când am ajuns, era plin de oameni în hol şi am fost îndrumată către secretariat, unde trebuia să confirm sosirea. Acolo era un domn sobru, impecabil îmbrăcat cu cămaşă alba, sacou şi cravată (era vară). Văzând aşa un secretar, m-am întrebat, oare cum o fi directorul. Când am [nceput să lucrez în institut, am constatat că distinsul "secretar" nu era altul, decât Doctorul Hillebrand, care în acea după amiază fusese de gardă. Domnul Profesor, o prezenţă ieşită din comun, un interlocutor ferm şi totuşi uman, după ce a aflat ce am lucrat până atunci, mi-a dat să desenez un suport de plastic, pe care era o rolă consumată de scotch. Am mers într-un laborator, unde mai erau două desenatoare, tot cu câte un suport în faţă. După ce am revenit la Domnul Profesor în cabinet, mi s-a părut corect să-i reamintesc ce salariu aveam şi am comentat jenată că nu cred că-mi va putea da la fel de mult ca să desenez asemenea nimicuri. La fel de impenetrabil mi-a mulţumit şi mi-a spus să aştept un răspuns acasă. Am plecat foarte descumpănită şi mare mi-a fost nedumerirea când spre seară am primit un telefon prin care eram invitată să vin a doua zi să-mi iau hârtiile prin care solicitam transferul. Aşa am ajuns eu la Institutul de Biologie şi Patologie Celulară.

devină realitate, prima condiţie este aceea de a avea o mare capacitate de a visa; a doua este perseverenţa, adică încrederea în vis".

Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "N. Simionescu" a avut şansa ca fondatorii săi să-i aşeze la temelie aceste două preţioase pietre.

"LA MULŢI, MULŢI ANI !"

Dr. Doina Velican,
Membru al Academiei de Ştiinţe Medicale

Mărturie pentru: UN VIS DEVENIT REALITATE: Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu"

1979. într-o dimineaţă, pe o vreme plumburie ca şi vremurile de atunci, Dr. Constantin Velican mi-a spus: "Vino să-ţi arăt cum se înfiripă un miracol!". Cu scepticismul celui care, de la Eminescu citire, ştia că "minuni în vremea noastră nu cred a se mai face", am ajuns în Str. B. P. Haşdeu, la nr. 8.

O clădire mare, aparent impersonală, în care, pe culoare şi pe scări erau grămezi de moloz şi, ca într-un joc al umbrelor, era un du-te - vino de lucrători, cu saci de nisip în spate şi cutii de vopsele în mâini. Într-o cameră mică, în semiobscuritate, printre lăzi şi cutii nedespachetate, ne-a întâmpinat Dr. Neacşu, care a pus pe o măsuţă un sul de hârtie grosieră şi uşor cafenie. Părea că provine de la ambalajul unui aparat.

După câteva minute, sulul de hârtie desfăşurat s-a însufleţit şi au început să apară linii, schiţe, notiţe, scrise în toate sensurile. Ni s-a spus: "Acestea sunt planurile trimise de Prof. Nicolae Simionescu şi Maya, pentru viitorul Institut de Biologie şi Patologie Celulară". Brusc, camera parcă s-a luminat şi, undeva, departe, am văzut cu ochii minţii silueta unui edificiu şi a unei instituţii moderne, dedicată cercetării ştiinţifice, aşa cum visam cu toţi.

Au trecut ani şi prin eforturile uneori sisifice, ale fondatorilor, Institutul a prins viaţă. Aparatura de înaltă tehnicitate şi-a găsit locul în camerele, acum luminoase şi vesele că sunt "locuite" de tineri, recrutaţi dintre cei mai buni absolvenţi ai Facultăţilor de Biologie, Biochimie, Fizică ş.a. Trimişi la specializare în institute şi centre de cercetare renumite din toată lumea, aceştia se întorceau acasă pentru a contribui la dezvotarea ştiinţei româneşti.

În amfiteatrul cu scaune tapisate într-un galben luminos, dătător de speranţe, s-au perindat figuri ilustre ale comunităţii ştiinţifice internaţionale, unele purtând aura premiilor Nobel. Au putut fi audiate prelegeri şi cursuri, lucrări, prezentate de Profesorii George Emil Palade, Christian de Duve, Guido Majno, Isabel Joris ş.a.

Conferinţele internaţionale organizate cu periodicitate regulată, Sesiunile Anuale ale Institutului au fost adevărate sărbători care au reuşit să pună în vibraţie comună pe cei din afară cu cei din ţară.

Dorind să formeze "creatori de ştiinţă, sensibilizaţi şi fertilizaţi prin cultură" (cuvântul Acad. Nicolae Simionescu la comemorarea lui Eminescu în 1989), Profesorii Nicolae şi Maya Simionescu au ţinut strânsă echipa institutului şi pe prietenii lor şi cu prilejul aniversărilor culturale, al sărbătorilor naţionale şi personale.

… Dar, "mult prea repede trecătorul timp" nu iartă. Barca institutului, care înainta cu vântul în pânze, a pierdut unul din cei doi timonieri. Cel rămas, Acad. Maya Simionescu, păstrând durerea pentru sine, şi-a strâns puterile şi a ţinut ferm şi drept drumul institutului.

Hans Selye spunea: "Pentru a face un vis frumos să devină realitate, prima condiţie este aceea de a avea o mare capacitate de a visa; a doua este perseverenţa, adică încrederea în vis".

Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "N. Simionescu" a avut şansa ca fondatorii săi să-i aşeze la temelie aceste două preţioase pietre.

"LA MULŢI, MULŢI ANI !"

Dr. Constantina Heltianu,
IBPC-NS

Amintiri răsleţe

Primii paşi în cercetare i-am făcut în Institutul de Endocrinologie "C. I. Parhon" din Bucureşti. Dupa câteva luni de la venirea mea, în amfiteatrul Institutului s-a desfăşurat o sesiune ştiinţifică de comunicări. A fost prima mea participare la o astfel de manifestare. Aproape de începerea sesiunii a intrat în amfiteatru un bărbat cu fruntea înaltă, cu părul uşor grizonat la tâmple, purtând un halat alb impecabil. La trecerea lui printre rândurile de scaune, o scânteie nevazută parcă a electrizat sala. Cu toţii am amuţit şi am aşteptat cu nerăbdare prelegerea lui. Am întrebat pe un coleg din dreapta mea. Cine este ? El este Doctorul Nicolae Simionescu, un mare specialist endocrinolog, de care sigur vei mai auzi. Cu sufletul la gura urmăream expunerea. Totul era nou pentru mine. Dupa câteva luni am aflat că plecase în Statele Unite împreună cu sotia lui, Maya Simionescu, cercetătoare in biologie. Ce departe! Oare se mai întorc?

.... şi totuşi s-au întors. Chiar au avut curajul în vremurile acelea să înfiinţeze un nou institut, Institutul de Biologie şi Patologie Celulară. Cum am aflat de înfiinţarea acestui institut, m-am prezentat la un interviu pentru angajare chiar la dânsul, Domnul Simionescu. Ce noroc am avut ! M-a acceptat în echipa de cercetare nou formată. Nici nu am realizat în acel moment că acest "acceptat" îmi va schimba total destinul meu profesional.

Au trecut câteva luni bune de la angajarea mea în noul institut, timp în care soţii Simionescu predau biologie celulară în Statele Unite, iar noi cei de acasă ne familiarizam cu sistemul cardiovascular. Şi au venit acasă din depărtări. Un nestâmpăr lăuntric m-a cuprins, să mă duc să-i vad. Cabinetul Domnului Profesor era la parter, nu avea secretară, după două rotocoale pe culoar mi-am luat inima-n dinţi, am ciocănit la uşă şi am intrat. Domnul Profesor avea un musafir (de la Partid). M-am fâstâcit şi-am îngânat « Să ne trăiţi Domnule Profesor, ce bine c-aţi venit să ne-apucăm de lucru ».

..... Şi a început povestea receptorului la histamină. În una din zile Domnul Profesor Simionescu mi-a arătat o imagine de microscopie optică dintr-o lucrare a dânsului, recent publicată. Aceasta reprezenta un diafragm de la un şoarece injectat intra venos cu o substanţă de contrast. În urma incubării diafragmului cu histamină s-a observat o marcare specifică a venulelor. Şi Domnul Profesor mi-a zis : « ...Ce-ar fi să prepari un complex care să fie şi electrono-opac şi să conţină şi histamină. Folosirea lui cred ne va duce spre descifrarea mecanismului de interacţie dintre histamină şi celulele endoteliale din microvasculatură. S-ar putea să existe receptori la histamina pe membrana endoteliului vascular. Parcă şi văd o decorare a venulelor din diafragm cu complexul, ca şi în această fotogramă.. ».

Profesorul avea un dar teribil să te facă să-ţi imaginezi experimentele. Cu prepararea conjugatului mai mergea, cum mai mergea, că mă pricepeam, dar ce te faci cu şoriceii, că trebuie să le faci operaţie. Cu mult profesionalism, şi multă amabilitate Doamna Maya mi-a arătat cum să procedez. Mă fascina eleganţa şi precizia cu care lucra. După opintelile începutului, ce şi-a imaginat Domnul Profesor a devenit realitate. Ne-am bucurat de această realizare. Cu toţii am ridicat o cupă de şampanie pentru reuşita proiectului.

.....Din păcate, Profesorul nostru nu mai este, dar spiritul lui parcă este mereu cu noi. Şi mi-l imaginez ca o inimă mare care pulsează continuu, viaţă, ştiinţă, putere, prin ramuri tinere în formare, ...şi rânduri, rânduri de ramuri se formează din nou.

Dr. Nicanor Moldovan și
Dr. Leni Moldovan,
Ohio State University, Columbus, USA.
Alumni IBPC-NS

"AMINTIRI LA UN SFERT DE VEAC - IBPC NS 1979- 2004"

Suntem dintre cei care cunosc (și recunosc) din proprie experiență caracterul unic al Institutului, dat de modul cum a fost conceput, organizat și condus, în intenția de a-i forma pe membri săi ca oameni de știință. Activitatea de laborator, seminariile, discuțiile periodice, redactarea lucrărilor, simpozioanele internaționale, activitățile culturale - toate au avut marca personalităților inconfundabile ale creatorilor lui. Fiind totdeauna alături, ei și-au pus amprenta de savanți, de profesori și de oameni de cultură pe Institut, adică pe noi cei care am avut șansa de a lucra acolo.

E foarte greu să alegem acum între miile de amintiri care ne leaga de acele zile de aur ale Institutului. Dar să luăm, de exemplu, examenele de doctorat (de admitere, sau colocviile). Pentru noi, candidații, pregătirea acestor examene a fost ca a doua universitate, confirmând misiunea Institutului de a fi nu numai o unitate de cercetare de nivel mondial, dar și una de învățamant, la același nivel.

Ni s-a dat mult și ni s-a cerut mult. Au fost trei elemente care au contribuit la asta: 1) Programa, care a făcut o acoperire excelentă a biologiei celulare, văzuta din launtrul ei, ca de cei care au contribuit la însăși formarea disciplinei; b) Biblioteca, dotată cu revistele și tratatele de baza ale domeniului; c) "Sala de consiliu", unde s-a putut consulta publicațiile de ultima oră, o colecție impresionantă de reprinturi cerute de noi prin "Current Contents", într-o vreme când puțini oameni de știință din Europa de est abia auziseră de acest sistem de informare. In particular, un mare impact credem că l-a avut folosirea ca referință a manualalului "Molecular Biology of the Cell" de Alberts et al., până azi nedepășit decât de re-editările lui îmbunătățite. De aceea, fiecare examen a fost pentru noi o sărbătoare, căci ne justifica dedicarea unei cantități apreciabile de efort lecturii și studierii lui 'Alberts'. Aceste ocazii ne creau o imensă satisfacție, deoarece puteam să înțelegem un mare număr de lucruri despre care aflăm de ce sunt așa cum sunt. De asemenea iluminante erau pentru noi examenele orale, adevărate dialoguri unde învățam despre subiecte mai mult chiar decât spuneam!

In Institut se muncea serios, dar se și… juca serios! Mai puțin în pauze, dar cu siguranță în 'programul" de tenis de câmp inițiat chiar de domnul Profesor și de doamna Maya. Așa ne-a adus în conștiință nevoia exercițiului fizic și a relaxării mentale, atât de necesare vieții moderne dar atât de străine spiritului de înregimentare socalistă. Terenurile selecte de la "Tenis Club", atmosfera destinsă, neprotocolară, unde am întrezărit dimensiunile umane atât ale colegilor noștri, cât și ale familiei Simionescu. Ne stimulau și înclinațiile speciale pentru tenis ale lui Mugurel Badea și ale lui Victor Jinga, care povesteau despre mirifice terenuri și meciuri amicale de peste ocean, în vremea șederii lor în America.

S-a întâmplat odată ca nici unul din colegii noștri nu a venit la tenis într-o duminică după-amiază, decât eu (NM). Domnul Profesor și doamna Maya au venit însă. Obișnuiam să jucăm dublu și înainte, dar acum situația era destul de incomodă pentru mine. Eu eram un începător, care făcea ce-i stătea în putință de unul singur, ceea ce nu însemna prea mult: alergam mult pe teren, nu cu prea mare folos, dar faceam față.

Domnul Profesor a realizat că va fi dificil pentru mine, dar a vrut probabil să mă încerce. M-a întrebat dacă vreau să joc și am acceptat provocarea. Era o

împrejurare când eram testat dincolo de capacitățile mele obișnuite. Am simțit că domnul Profesor vrea să îmi dea o lecție, să îmi arate că dacă am încredere că pot, voi reuși; și să nu mă las intimidat de situație, care era destul de jenantă pentru mine (ținând cont de timiditatea mea înnăscută).

Spre mirarea și încântarea mea, jocul a mers bine. Curând m-am încălzit și simțeam că 'dau' din mine mai mult ca de obicei, nu atât cât credeam eu că pot, ci atât cât domnul Profesor îmi cerea. Mă simțeam din ce în ce mai bine, și cred că n-a fost o partidă slabă. Dar mesajul a fost clar pentru mine; "Crezi că poți, și vei putea!".

Ce bine era dacă aș fi pus asta în practică de atunci…Dar mai târziu, mi-am amintit de această împrejurare de multe ori. Domnul Profesor mi-a pus în mână cheia sucessului (și) pe terenul de tenis; rămânea doar să o folosesc, la timpul potrivit.

O altă împrejurare, asemănătoare, a fost legată de ieșirea la ski la Poiana Brașov. Învățasem să skiez de curând, și, din nou, activitatea era o solicitare dincolo de domeniul obișnuitului. Domnul Profesor și doamna Maya erau printre noi și ne urmăreau atenți. Pe pârtia de la Drumul Roșu, am trecut de câteva ori zburând ca vântul. Poate m-aș fi oprit în vreun brad, dar gândul că iată, e alt test pe care e bine să-l trec și că pot să-l trec ("dacă și Profesorul crede asta!") mi-a dat siguranță. Și într-adevăr, domnul Profesor a părut plăcut surprins de cum skiam, pentru că eram, evident un începător dar curajul ținea locul experienței și mi s-a părut că apreciază asta în mod deosebit. Celor ce eram pe pârtie la ora aceea ne-a spus "zmei" și ne-am simțit mândri de asta. Încă o dată domnul Profesor își exersa carisma formatoare, arătându-ne chiar prin propriile noastre confruntări cu necunoscutul și cu pericolul ceea ce are, într-adevăr, valoare.

Domnul Profesor era uneori, mai ales în ultima perioadă, preocupat și îngândurat. Simțeam că pe umerii lui stăteau grave probleme ale științei, ale administrației și ale politicii, și poate ale sănătății. Asta îl făcea să pară distant câteodată, dar am avut prilejul să mă conving că asta nu era decât o aparență. Într-o după-amiază am fost programat la o discuție în biroul dumnealui (cel nou). Cred că avea să-mi spună, sau să mă întrebe ceva despre organizarea unei comemorări, ca de exemplu cea a lui Brâncuși, sau poate a unei zile a Institutului; nu mai știu. Dar îmi amintesc că acum, că după subiectul propriuzis, domnul Profesor nu m-a 'expediat' ci a început să-mi povestească altele, tot legate de cultura. Mi-a spus de exemplu, ce mult îi place să asculte 'Concertul pentru vioară' de Bruckner și despre faptul că în viață a scris și chiar a publicat literatura, sub pseudonim…Până azi am rămas cu dorința de a afla care au fost acele cărți, (sau poezii?) și care a fost numele lui de literat…

Printre multe alte momente remarcabile din acea vreme, întoarcerile în țară ale Profesorului și doamnei Maya din America, unde mergeau în fiecare an pentru un semestru universitar, erau adevărate evenimente. Mergeam să-i așteptăm la aeroport după Anul Nou, cândva prin ianuarie. Pentru noi, cei neieșiți din țară, însuși aeroportul era ceva misterios, chiar periculos. Securitatea mișună peste tot și paza strictă arată cât de mult 'lagărul socialist' era de fapt, un lagăr!

Ceea ce ne-a uimit și ne-a încântat întodeauna era că domnul Profesor și doamna Maya reveneau, cu regularitate de anotimp, în lagăr. Ne era și nouă clar că o făceau din ce în ce mai greu, dar trăiam cu sentimentul că de fapt, noi reprezentam familia lor lărgită și întoarcerea la București era pentru dânșii de două ori o întoarcere acasă…și nu veneau niciodată cu mâna goală: cadourile noastre erau tonele de chimicale, de instrumente și mai les de cărți și de reviste reprezentau adevăratul 'combustibil' al Institutului, pe ani de zile. Alt combustibil nu prea

aveam: înghețam în hainele de ski în Institut, pentru ca se 'tăiase' căldura, încât precipitau soluțiile de SDS în tampoanele de electroforeză…! Iar dr. Sampath Parthasarathy care venise la unul din simpozioane, l-a întrebat pe Aurelian Radu pe Calea Victoriei, seara, în taxiul de la aeroport: "Am ajuns oare în București…?". Gândindu-se poate la acest întuneric, când ne-a revăzut la aeroport, doamna Maya a oftat: "Dacă ați vedea cum sunt pomii de Crăciun în America… Câte lumini, câtă feerie!".

Ne gândim acum că poate dorința unora dintre noi de a lucra în Occident a fost (desigur, involuntar) cultivată de aceste adevarate spectacole ale revenirii. Multe lucruri pe care le-am auzit de la dânșii, atunci și cu alte ocazii, ne-au stârnit curiozitatea.

Dar când am ajuns dincoace de Ocean, am putut cunoaște realitatea, nu așa de grozavă peste tot. Ne-am spus apoi de multe ori, cu naiva uimire, că lucrurile "vai, nu sunt ca în Institut"! Căci Institutul a rămas și va fi întodeauna pentru noi, sistemul de referință.

Da, viața merge înainte, ca vârful copacului care crește. Dar se poate desprinde vreodată
vârful de rădăcini?

Dr. Ileana Mânduțeanu,
IBPC-NS, m.c. Academia Romana

Lecţiile Domnului Profesor

Aduceri aminte și reflecții. Imagini persistente în memorie. Gânduri care recompun perioada de început, dominată de personalitatea d-lui Profesor Nicolae Simionescu. Au fost « Lecțiile D-lui Profesor ».

Naşterea unui cercetător - atribuirea temei de cercetare

Noul venit trece printr-o perioadă de probă de 6 luni și se familiarizează cu tehnicile și temele din toate laboratoarele Institutului. Apoi, «marele moment» : fiecare dintre noi este chemat la D-l Profesor care decide laboratorul unde ești repartizat, colegul cu experiență cu care vei lucra și, poate cel mai important lucru, tema proiectului pe care urma să îl realizezi.

Tema mea se intitula : «Izolare, cultivare și metabolism al celulelor endocardice». Entuziasm, dar și puțină teamă. Stiam că acest tip de celule nu mai fuseseră cultivate, exista putină literatură în domeniu și trebuia multă muncă și imaginație pentru a realiza proiectul. D-l Profesor a stabilit câteva puncte de plecare, idei despre modul în care puteam să abordez subiectul. Am pornit la drum cu încredere și nerăbdare la ideea «minunilor» pe care urma să le descopăr.

Pentru mine ca și pentru mulți dintre noi, Institutul a început să devină un mod de viață. Ne-am maturizat o dată cu Institutul și am contribuit la evoluția Institutului.

Primii paşi ai unui cercetător – seminariile științifice Trimestrial, fiecare dintre noi trebuie să prezinte un raport de cercetare în cadrul unui seminar științific. Raportul urmează să fie «validat» de colegi și, cel mai important lucru, de către D-l Profesor. Seminariile sunt adevărate lecții privind modul de prezentare a rezultatelor cercetărilor noastre. Toți ne străduim să le pregătim cât mai bine ca să putem face față întrebărilor colegilor și, bineînteles, ale D-lui Profesor. Întrebările D-lui Profesor le astepți cu neliniște. Ele te aduc la limita de cunoaștere la care ești și pe care trebuie să o depășești, te fac conștient de locul tău, în acel moment, în evoluția științei. La finalul fiecărei prezentări, D-l Profesor ține o lecție de biologie celulară în care integrează rezultatele prezentate și evidențiază posibile dezvoltări ale proiectului. Definește drumul pe care trebuie să mergem în continuare și ne arată perspectivele pe care, fiind la început de drum, noi nu le întrevedem.

Sugerează fiecăruia cum să continue proiectul și ce mai trebuie completat pentru ca în final să se poată realiza o lucrare științifică valoroasă.

Pentru unii dintre noi seminariile se termină în lacrimi sau revoltă atunci când nu putem să răspundem la câte o întrebare esențială pentru tema prezentată, întrebare care verifică în detaliu cunoașterea « obiectului de studiu ». Indiferent de reacție, în final fiecare realizează că D-l Profesor are dreptate.

Maturitatea unui cercetător – lucrările științifice

Orice material științific trece pe la D-l Profesor. Este analizat «la sânge» și noi așteptăm rezultatul cu nerăbdare. Profesorul impune anumite standarde care treptat devin obișnuință. Ne obliga continuu să ne documentăm cât mai mult, să ne «gândim» experimentele cât mai profund, să le înțelegem cât mai bine, să lucrăm cât mai corect, să fim cât mai onești în interpretarea rezultatelor, să fim decenți în prezentarea concluziilor lucrărilor noastre, să integrăm rezultatele în teorii generale și să continuăm drumul pe căile cele mai potrivite.

Lecțiile D-lui Profesor sunt aprofundate cu fiecare «eveniment» trăit de noi în Institut: discuțiile despre temele de cercetare și lucrările ce urmau să fie publicate sau prezentate, rapoartele de cercetare trimestriale, examenele, sesiunile științifice naționale și internaționale. Cu timpul, pregătirea noastră științifică ne-a ajutat să fim mai aproape de statutul unui cercetător de valoare, așa cum
Dl Profesor ne dorea să fim.

Gândindu-mă la « Lecțiile D-lui Profesor» înțeleg mai bine ceea ce spunea Albert Einstein : « Lucrul cel mai minunat cu care ne putem întâlni este misterul. La baza artei și științei adevărate se află emoția primară. Cel care nu știe acest lucru și nu mai poate fi curios sau simți uimire este ca și mort, asemenea unei lumânări stinse ». Realizez că aceste cuvinte exprimă foarte bine ceea ce gândea și încerca să ne transmită și nouă D-l Profesor, care, cu toată forța personalității sale a reușit să ne facă să existăm în știință și în viață asemeni unor lumânări aprinse, uimiți și curioși la « minunile lumii în care trăim », dornici să-i descifrăm misterele cu mintea și sufletul. A făcut acest lucru demonstrându-ne prin propriul exemplu că se poate, mobilizându-ne cu o tinerețe și o energie inepuizabile să ne depășim limitele, să aspirăm către mai mult și mai bine, să încercăm să ne apropiem de standardele înalte pe care le impunea D-l Profesor.

După trecerea in neființă a D-lui Profesor, Institutul de Biologie și Patologie Celulară a devenit Institutul de Biologie și Patologie Celulară « Nicolae Simionescu ». Acum Institutul este condus cu succes de cea care i-a fost mereu alături în știință și în viață, D-na Maya Simionescu. Sub coordonarea Dnei Maya am fost selectați, prin competiție, Centru de Excelență al Comunității Europene. Continuăm drumul în spiritul a ceea ce deseori spunea D-l Profesor :

« Nu se poate construi nimic durabil, dacă în materialul de construcție nu este adăugat « quatum satis », suflet. Fără dăruire nu poți deveni niciodată ceea ce admiri ».

În anul 2005, IBPC-NS a câștigat prin competiție un grant important de la Comunitatea Europeana: PROIECTUL SERA

2005 – 2008

Titlul proiectului: Consolidarea Spaţiului european de cercetare prin consolidarea competenţelor de cercetare din România în genomică și proteomică a principalelor boli globale de risc: Ateroscleroza, diabetul și complicaţiile acestuia

Ziua de început: 1 mai 2005;

Durată: 36 luni Coordonator proiect: Dr. Maya Simionescu

Conceptul fundamental:

Să susţinem consolidarea cercetării noastre biomedicale (axate pe boli cardiovasculare, diabet și obezitate), să integrăm, să confirmăm și să evaluăm rezultatele noastre cu cele ale grupurilor de cercetare europene, să întărim colaborările cu cercetătorii din România, și statele membre UE și, astfel, să amplificăm contribuţia ştiinţei româneşti la ERA.

Obiectivele principale:

Să susţină și să îmbunătăţească activitatea de cercetare a Centrului de excelenţă IBPC NS al CE.

Să fie un participant activ la dezvoltarea cercetării la nivel naţional și regional.

Atragerea studenţilor la către o carieră ştiinţifică ce le oferă oportunităţi de educaţie în spiritul european.

Să consolideze colaborările în curs și să creeze condiţiile pentru noi cooperări cu centrele europene de cercetare.

Accelerarea transferului de cunoștinţe între cercetarea de bază și cea clinică în beneficiul medicinii moderne.

2007

recent advances in cardio-diabetology

BUCHAREST september 8. 2007

PROIECTUL EUROPEAN SERA

the international workshop

BUCHAREST march 2- 4. 2007

NICOLAE S
SOCIETATEA NATIONALA

Circulation
JOURNAL OF THE AMERICAN HEART ASSOCIATION
European Perspectives in Cardiology

Pioneer in Cardiology: Maya Simionescu, PhD

Realising a Dream to Establish Topflight Cardiovascular Research in Romania

Professor Maya Simionescu, director of the Institute of Cellular Biology and Pathology Nicolae Simionescu, Bucharest, Romania, tells Barry Shurlock, MA, PhD, about the pioneering research she did with her late husband Nicolae Simionescu, MD, and the challenges they faced in setting up the Institute, which is now a European Union "Centre of Excellence."

Imagine you are playing a computer game with the following scenario: you play the role of a young talented biomedical researcher from a small European country with an oppressive regime that cares not a whit about science. A chance meeting has given you (and your husband) the opportunity to work in the laboratory of a soon-to-be Nobel Prize winner on a major US university campus that has every facility—both personal and professional—that you could ever wish for. Your research thrives. You love all that America offers. You watch your homeland suffer political indignities that elsewhere would foment a revolution (and eventually do). Your work gets presented at major meetings, you get known, and soon the offers start rolling in—rewarding offers—Yale, McGill, University of Texas, etc. What do you do?

Maya Simionescu, PhD, director of the Institute of Cellular Biology and Pathology (ICBP) Nicolae Simionescu, Bucharest, Romania, faced this exact choice in 1970 when she went with her late husband and senior collaborator, Nicolae Simionescu, MD, to work with George E. Palade, MD, at Rockefeller University, New York, NY. (In 1974, Professor Palade shared the Nobel Prize for Medicine with 2 others [Albert Claude, MD, professor at the Rockefeller University, New York, NY, United States, and professor at the Université Catholique de Louvain, Louvain, Belgium, and Christian de Duve, MD, PhD, Rockefeller University] for work on "the structural and functional organisation of the cell"; he has since retired [age 96] from his final position as dean of science at the University of California–San Diego, San Diego, Calif.)

The Simionescus received the invitation to work in the United States at a time when the communist regime of Romania, under President Nicolae Ceauşescu, was trying to distance itself from the Soviet Union and to open dialogue with the West. Professor Simionescu recalls the time: "It

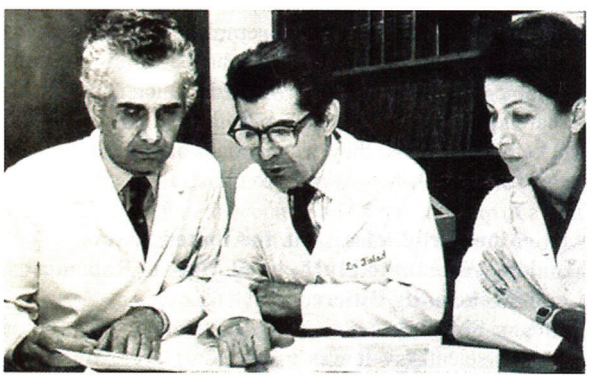

Professor Maya Simionescu (right) and Professor Nicolae Simionescu (left) with Professor George E. Palade in 1975. Photo courtesy of Professor Maya Simionescu.

On other pages...

Spotlight: Jeroen Bax, MD, PhD
Professor Bax, director of noninvasive cardiovascular imaging at Leiden University Medical Centre, Leiden, the Netherlands, is serving as chair of the European Society of Cardiology Congress Programme Committee 2007–2008 and is the man behind this year's cardiovascular imaging theme.
Page f41

IBPC - NS
2009 - 2019

SIMPOZION ANIVERSAR "IBPC - 30 DE ANI PE DRUMUL DE LA BIOLOGIA CELULARA LA MEDICINA MOLECULARA" 2009

Participants -
Friends of ICBP - NS

Prof. **Sam Silverstein**,
Columbia Univ. NY, USA
Prof. **Jim Jamieson**,
Yale University,
Prof. **John Bergeron**,
Canada- Mc Gill Univ, ,
Prof. **Shlomo Sasson** ,
The Hebrew University of Jerusalem, Israel
Prof. **Nadir Askenasy**,
Schneider Children's Medical Center of Israel,
Prof. **Werner Franke,**
German Cancer Research Center,
Prof. **Juergen Eckel**,
German Diabetes Center,
Prof. **Markus Khalil**,
University of Cologne, Germany,
Prof. **Kyriakos Kypreos**,
University of Patras Medical School, Greece,

30

INSTITUTUL de BIOLOGIE și PATOLOGIE CELULARĂ "NICOLAE SIMIONESCU"

ROMANIAN ACADEMY

INSTITUTE OF CELLULAR BIOLOGY AND PATHOLOGY "NICOLAE SIMIONESCU"

Felicia Antohe
Nadir Askenasy
John Bergeron
Gabriela Bălăz
Sanda Burlacu
Cosmin Buzila
Manuela Calin
Andrei Constantinescu
Madalina Dumitrescu
Juergen Eckel
Werner W. Franke
Zorina S. Galis
Ana-Maria Gan
Leonida Gherasim
Ionel Haiduc
Raluca Haraba
Constantina Heltianu
Cristina Iftode
Luminita Ivan
James D. Jamieson
Markus Khalil
Kyriakos Kypreos
Cristina Lupu
Florea Lupu
Marilena Lupu
Ileana Manduteanu
Adrian Manea
Simona-Adriana Manea
Horia Maniu
Ciprian Neagoe
Loredan Niculescu
Monica Madalina Pirvulescu
Doina Popov
Monica Raicu
Ana-Maria Rosca
Florentina Safciuc
Shlomo Sasson
Samuel S. Silverstein
Anca Sima
Maya Simionescu
Daniela Stan
Viorel Suica
Irina Titorencu
Violeta Trusca
Elena Uyy

ICBP 30 YEARS

ON ROUTE FROM CELL BIOLOGY TO MOLECULAR MEDICINE

PROGRAM & ABSTRACTS

10-12 SEPTEMBER 2009

2009

2009 -Simpozion aniversar “30 de ani pe drumul de la biologia celulară la medicina moleculară” Fosti/Actuali colaboratori și Prieteni IBPC-NS din țară/străinatate

2009 - Moment folcloric

IBPC - NS
2009 - 2012

2009 – 2012
Investiție
CARDIOPRO
Grant câștigat prin competiție din Fonduri Structurale

Extinderea și modernizarea infrastructurii de cercetare în vederea creșterii competitivității în domeniul bolilor cardiovasculare diabet și obezitate

finantat prin

PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL CREȘTEREA COMPETITIVITĂȚII ECONOMICE
AXA PRIORITARĂ 2 - CD & I: Operațiunea 2.2.1
„Investiții pentru viitorul dumneavoastră”

Director Proiect: Acad. Maya Simionescu

Durata proiect: 44 luni (martie 2009 – octombrie 2012)

Contribuţia UE: 33.629.687 Lei

Contribuţia Guvernului României: 20.370.046 Lei

Valoare proiect: 53.999.733 Lei

Proiectul pe scurt: reîntinerirea IBPC-NS – modernizare – noi laboratoare – aparatură de ultimă generație – standarde noi – Stiința mai bună -- o nouă imagine în Europa/în lume

....INCEPEREA LUCRARILOR ...

Pentru multe luni Aula se transformă în depozit

Toată activitatea de cercetare se restrânge în subsolul clădirii
Dar treaba merge mai departe!

2009

PROIECTUL CARDIOPRO 2009-2012

CLINICA DE RE-INTINERIRE
noi departamente / laboratoare
noi echipamente
noi teme de cercetare

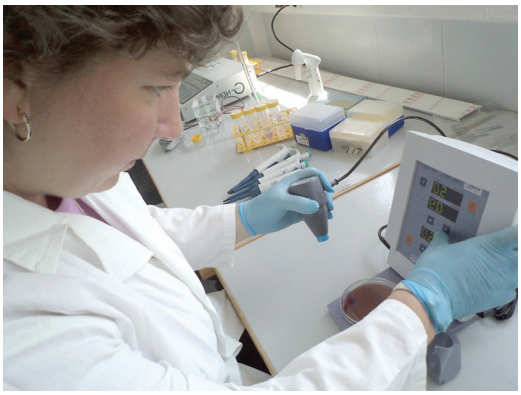

....am intrat în noile laboratoare ...
Aveam o "casă ca afară"

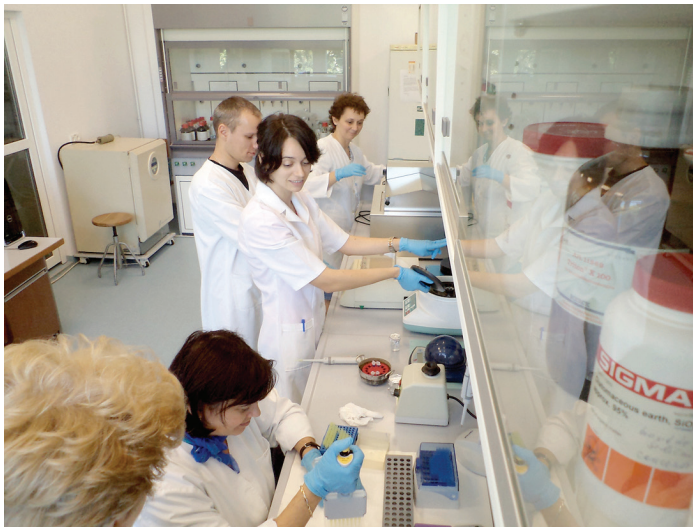

REORGANIZAREA
IBPC-NS:

Noi Laboratoare de înaltă tehnologie au fost inființate prin proiectul CARDIOPRO - facilități comune -

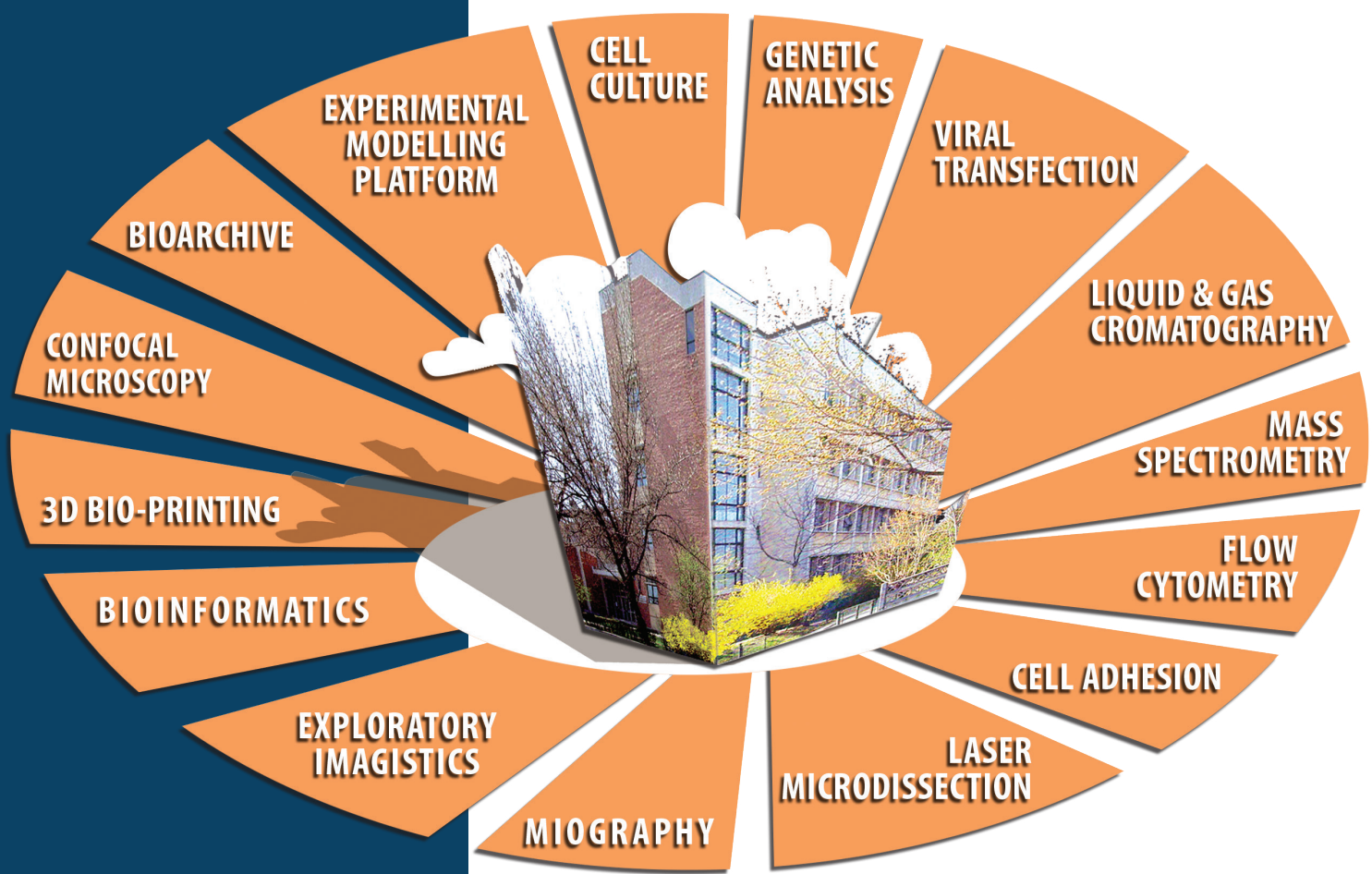

PROIECTE EUROPENE CASTIGATE IN PERIOADA CARDIOPRO

NANODIATER

Nanoparticles designed to target chemokine-related Inflammatory processes in vascular diseases and cancer metastasis.

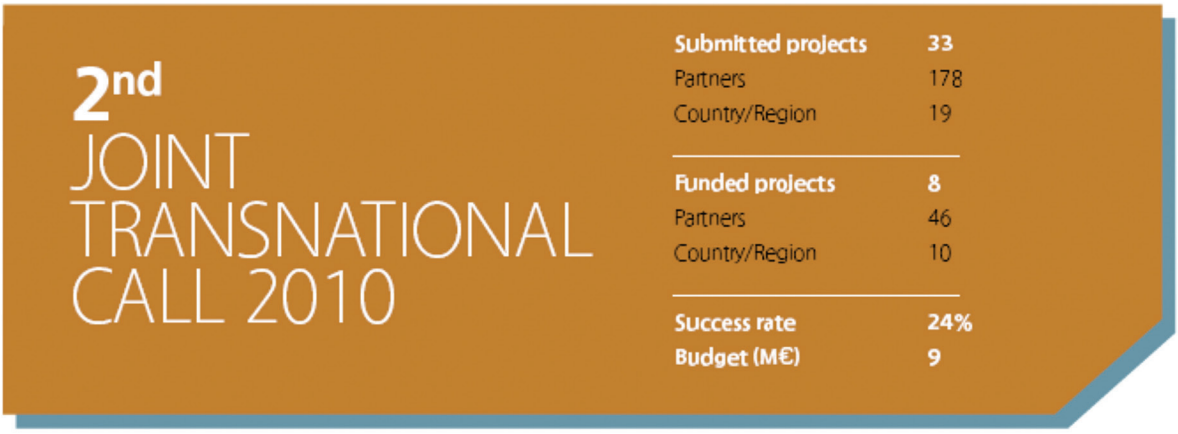

ROMÂNIA – GERMANIA – ELVEȚIA – TURCIA Director de proiect: M Simionescu
Coordonator echipa IBPC : Manuela Călin

RAMSES

Reinforcement of the **A**dult stem cell research area through **M**obility and **S**cientific networking between **E**gypt, Romania and Germany for **S**trengthening the international scientific competency

Participanti:
University of Cologne, Cologne, Germany / ICBP „Nicolae Simionescu“, Bucharest, Romania
Cairo University, Cairo, Egypt.
Funding source:
EU FP7, Capacities-International Cooperation

2012

A 33-a SESIUNE STIINTIFICA ANUALA IBPC-NS

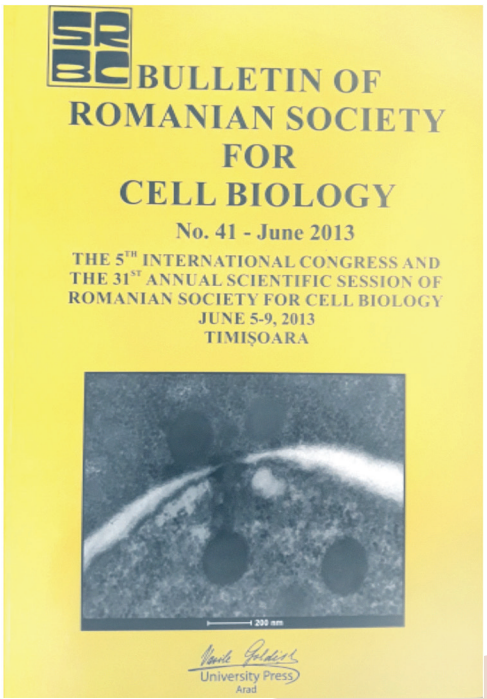

SRBC își continuă activitatea – simpozioane internaționale anuale în diverse centre Universitare

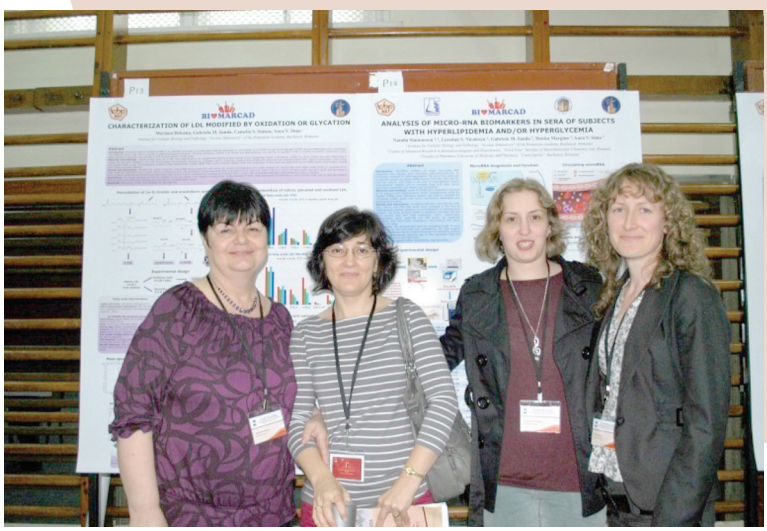

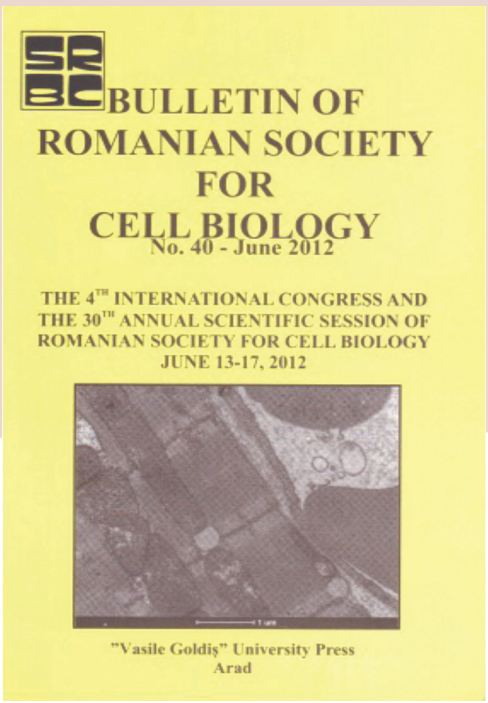

PUBLICAȚII: 1979 – 2019
reviste internaționale 12390 citari (ISI)

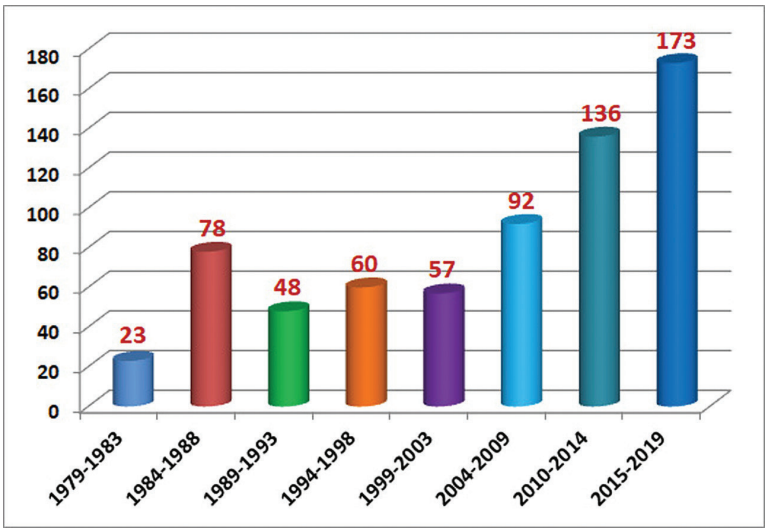

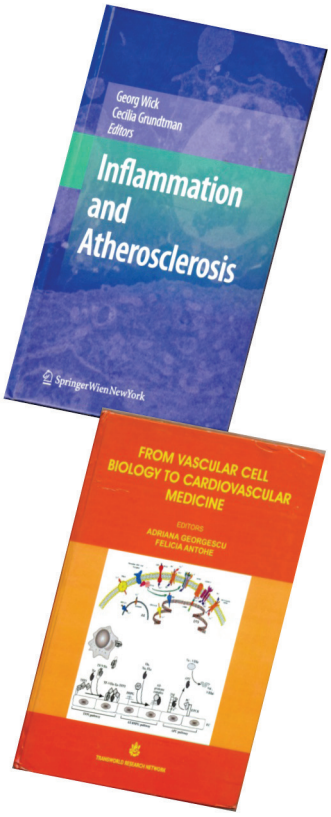

Președintele României

Dorind a răsplăti meritele Institutului de Biologie și Patologie Celulară al Academiei Române,

cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la înființare, în semn de apreciere a deosebitei activități de cercetare bio-medicală, care a determinat desemnarea sa ca Centru de Excelență al Comunității Europene,

Conferă Ordinul „Meritul Cultural" categoria 4 „Cercetare științifică"

în gradul de Ofițer

Dat în București la 7-IX-2004

Președintele României

Ion Iliescu

Cancelarul Ordinelor

Ministrul Culturii și Cultelor

Decret nr. 666 Din 7-IX-2004 Nr. crt. 77110

Brevet MC/ nr. Of. I

1979-2014

Premii acordate cercetătorilor din IBPC

Centru de Excelență al Academie Române și al Ministerului Educației și Cercetării

2004 - Distincția "Meritul Cultural " în grad de Ofițer, conferită de Președinția României, cu prilejul celei de-a 25-a Aniversări

"Conceived în România" Diploma de Excelență a Ministerului Educației și Cercetării

30 Premii Internaționale

50 Premii Naționale

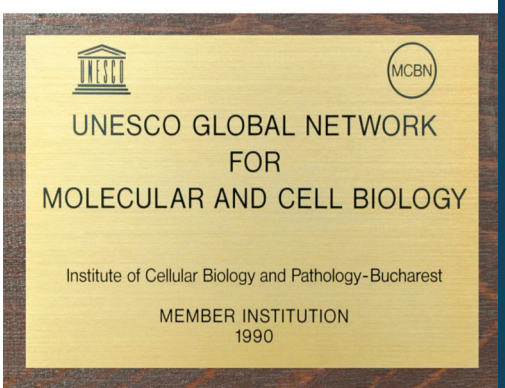

3 OCTOMBRIE
2013

Acad. Maya Simionescu primește distincția de Cavaler al Ordinului Național "Legiunea de Onoare" a Franței în cadrul unei ceremonii organizate la Ambasada Franței

2014

Aniversare IB-PC-NS la 35 de ani de activitate

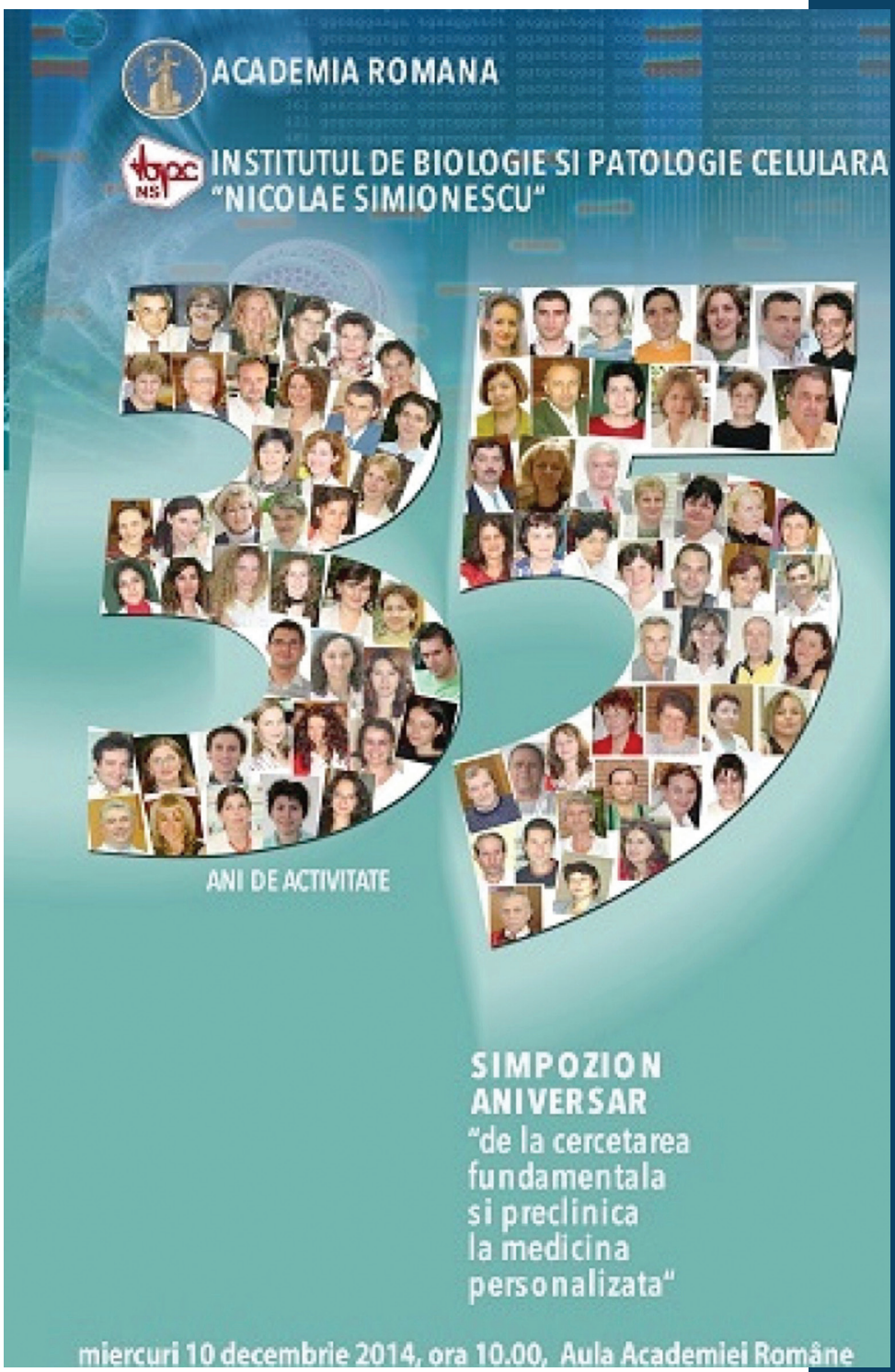

2014
IBPC-NS la a 35-a aniversare

2014 Interviu dat de Maya Simionescu la Jurnalul Național "Din dragoste pentru patria numită Știință"

Acad. Maya Simionescu

A venit pe lume într-o zi de Dragobete. Puțină lume stă să se gândească la asta, atunci când vorbește cu Maya Simionescu, academicianul, omul de știință, femeia care a lucrat, cot la cot, frunte lângă frunte, gând inspirat lângă gând inspirat, în același laborator cu unul dintre puținii români cu un premiu Nobel în palmares (și l-am numit pe George Emil Palade). Puțină lume observă ca dragostea a fost semnul ei cel mai puternic și că într-un cuplu – unul dintre cele mai sudate din istoria științelor românești –ea, Maya Simionescu, și el, Nicolae Simionescu, au adus României poate cel mai puternic pilon în domeniul cercetării: Institutul de Biologie și Patologie Celulară din București.

In Bucureștiul răscolit de viscol, stăm de vorbă chiar acolo, "acasă, la Institut", despre jumătatea de secol și mai bine pe care au străbătut-o împreună. (Chiar și după ce profesorul Nicolae Simionescu s-a stins, n-a părăsit nici o secundă "corabia" pe care împreună au imaginat-o, au lansat-o, au condus-o prin vremi... fiind, încă, la 77 de ani, directorul prestigiosului edificiu al științei).

Admitem că una dintre dimensiunile interviului nostru să fie aceasta: "despre dragoste și patriotism". Se consideră "cetățean cu drepturi depline" în două țări. Una se numește România, cealaltă... Țara Științei. Institutul pe care îl conduce astăzi – și pe care l-a fondat, în urmă cu mai mult de patru decenii, împreună cu soțul ei, profesorul Nicolae Simionescu – a apărut pe lume tocmai datorită acestui atașament plenar pentru cele două "țări" de care s-a simțit pentru eternitate legată. Și aici se cuvine să intrăm puțin în poveste. În acea poveste care, atunci, în anii 70, părea de neînțeles pentru multă, multă lume, dar care privită astăzi, prin prisma dragostei și a patriotismului, este pe deplin justificată...

"Cred că eram determinați genetic să facem ceva în România"

"Când Nicolae Simionescu și cu mine am gândit și am hotărât să facem asta, urmăriți fiind de ideea de a înființa un institut de cercetare în România, eram de câteva luni de zile în America, la invitația profesorului George Emil Palade, care ne-a selectat dintre toți cercetătorii pe care i-a văzut când a venit în România. Când noi am văzut cum se face cercetarea adevărată, care este atmosfera, cum este posibil ca tinerii să poată să-și dovedească inteligența, fantezia, am hotarât să facem acest institut la București. Nu pentru regim – că nu aveam nimic cu regimul, nu pentru că nu aveam unde să lucrăm – pentru că am primit în acel timp niște oferte minunate din America, deci puteam să ramânem acolo și să ne îndeplinim toate visurile științifice. Am vrut să facem acest institut la București pentru că doream ca tinerii noștri, care sunt foarte talentați, să nu mai treacă prin ce am trecut noi, în cei 10-20 de ani de greutăți. Știam că se poate face cercetare de calitate în România. Consideram că dacă am avut șansa – pentru care am muncit mult de tot – de a munci în America atât de bine, trebuia să dăm înapoi societății. Și să-i dăm Americii încă doi cercetători în biologie celulară nu știu dacă era foarte interesant. America avea o armată minunată de cercetători. Atunci ne-am zis că cel mai minunat lucru era dacă puteam să aducem cercetarea în România".

Puțini au înțeles, la vremea aceea, de ce doi iluștri cercetători, care avuseseră și șansa de a lucra alături de geniul aureolat de Premiul Nobel, profesorul George Emil Palade, au ales să se întoarcă în România. Pentru visul lor – asupra cărora nu oboseau să vorbească, însuși profesorul a considerat că trebuie să se implice, trimițând lungi scrisori de sprijin în țară. Era, aparent, împotriva logicii. Dar avea să se dovedească un pas important, un pas necesar, care nu lua seama la

nici un regim politic. ”Anii 1970-1971 nu erau totuși foarte răi, în România. Ne hotărâsem să dezvoltăm biologia celulară, pentru că ne-am dat seama că așa puteam impulsiona și dezvoltarea altor domenii ale cercetării științifice. Departe de a da ceva lui Ceaușescu, noi voiam să dăm ceva României și... Țării Științei. Șansa noastră a fost că existau niște oameni, în funcții importante, cum era profesorul Dorel Burghele, care ne-au ajutat extraordinar. El era interfața cu politichia din România. Ideea pe care o promova era ”Dacă ați găsi doi români care să se întoarcă în România după 10 ani în America, dacă tot i-ați găsit, profitați!”. Sigur că eram împotriva curentului, toată lumea nu mai știa cum să plece. Și noi...ce am avut?

...Nu știu. Cred că eram determinați genetic să facem ceva în România.”

A fost o luptă colosală pentru obținerea aprobărilor, a fondurilor necesare. O luptă în care s-au implicat persoane diferite, profesori, oameni politici, ambasadori... În 1979, institutul a fost deschis. ”L-am deschis în septembrie '79 și în '80 ne-au tăiat toate fondurile, în afară de salarii. Au zis : treaba lor, să facă ei ce vor. Salvarea noastră a fost tot America, institutul național de sănătate. Am început să concurăm pentru accesarea de fonduri. Altfel... închideam a doua zi institutul.”

”Republica nu are nevoie de savanți, dar noi trebuie să mergem înainte!”

Remarcă faptul că, indiferent de regim, de epocă, politicienii nu prea înțeleg rostul investițiilor în știință. Excepție fac acele domenii al căror rezultat e vizibil imediat și care, prin natura lucrurilor, pot și să întoarcă imediat beneficii. Dar domeniile acelea nu ar exista fără celelalte, fără cercetarea pură, nealterată. Citează un fragment dintr-un discurs al lui Nicolae Simionescu, la un simpozion științific din anii '80 : ”Republica nu are nevoie de savanți, dar noi trebuie să mergem înainte!”. (Sigur, din povestea asta este exclusă o anume... ”savantă” de tristă amintire). ”Acum, privind înapoi, îmi dau seama că institutul, în 1990, era deja bine cunoscut în Europa. Nu e ușor ca un institut care apare așa, dintr-odata, în Țara Științei, să își facă drum și să reușească, în 12 ani, să devină un partener viabil. Mai mult, în anul 2000 a fost selecționat ca membru al rețelei UNESCO MCBN (Molecular cell-biology network).”

Dialogul a curs îndelung (se impune o publicare a interviului, in extenso). Insă acum și aici trebuie menționate câteva idei. Despre mentori : ”Pentru mine, George Emil Palade și Nicolae Simionescu sunt mentorii, modelele mele. Nu am copiat nimic de la ei, dar am luat ce mi s-a potrivit și am ajustat după mine. Da, sigur, am învățat mult de la ei, iar influența lor este inestimabilă”. A fi femeie, în Țara Științei : ”Nu e un avantaj. Femeile, cu toate că au talent în cercetare, trebuie să muncească mai mult ca să se evidențieze. Istoria științei a arătat că nu întotdeauna femeile au fost cele mai apreciate. Din 210 Premii Nobel care s-au luat de când a fost întemeiată distincția, 10 au fost obținute de femei”.

Un nou proiect câştigat pentru modernizarea Institutului coordonator Dr. Horia Maniu

2014

SORTIS

STRUCTURAREA UNUI COMPARTIMENT NOU DE SORTARE CELULARA SI CRIOCONSERVARE TISULARA PENTRU CERCETARE SI IN SCOP TERAPEUTIC

PRINCIPALELE APARATE SI UTILAJE ACHIZITIONATE

⇒ **SORTER CELLULAR**

⇒ **PLATFORMA MICROARRAY**

⇒ **BIOIMPRIMANTA 3 D**

⇒ **INSTALATIE DE PRODUCERE AZOT LICHID**

⇒ **ELECTROPALAN**

⇒ **APARATURA DE LABORATOR**

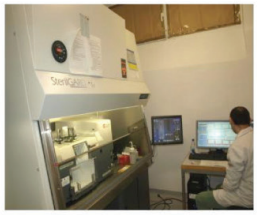

SORTERUL CELULAR

MoFlo Astrios EQ - capacitate de analiza mai larga, flexibilitate a aplicatiilor, usor de folosit, intuitiv si flexibil.

Domenii de utilizare

⇒ Markeri de adeziune, Apoptoză

⇒ Celule B, Semnalizare celulară

⇒ Celule dendritice, Patologii hematologice

⇒ Monitorizare imună, Inflamaţie

⇒ Monocite/ Macrofage

⇒ Celule NK/ NKT, Celule stem, Celule T

http://

BIOIMPRIMANTA 3 D

Aparatul **3DDiscovery®** este o platforma de bioimprimare 3D folosita in ingineria tisulara.

Modele tisulare 3D de studiat si identificat

- Interactiuni celula-celula
- Metabolizarea medicamentelor
- Relevanta *in vivo*
- Diferentierea

SORTIS

STRUCTURAREA UNUI COMPARTIMENT NOU DE SORTARE CELULARA SI CRIOCONSERVARE TISULARA PENTRU CERCETARE SI IN SCOP TERAPEUTIC

Descrierea componentelor şi valoarea aplicativă a proiectului "SORTIS"

Proiectul SORTIS - 2014-2015

Dotari existente in IBPC	Sistem automat de Biochimie si Virusologie	Sistem de stocare si monitorizare celule	Sistem de crioconservare cu rata controlata	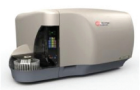 Citometru de flux
*Limitari**	*Laborator conventional Risc contaminare **	*Dependenta de furnizori de LN2 Costuri mari de LN2 si regie **		*Achizitie si fenotipare celulara fara sortare **
Sectoare noi din proiectul SORTIS	**Platforma de analiza moleculara** → Q-RT-PCR → Platforma Microarray → Sisteme IT → Mobilier laborator	**Crioconservare si modelare tisulara** →Stocare celule pe perioada nedeterminata: Instalatie –LN2 → Senzori pentru LN2 → Scripete / electroplan → 3D BioPlotter → Sisteme IT → Autoclav	**Sortare celulara sterila** →Sorter celular → "Cabinet steril" → Hota flux laminar → Incubator CO2 → Centrifuga ± racire → Numarator de celule → Microscop fluorescenta → Congelator -80ºC/ -20ºC	
*Plus valoare **	*Crioconservare tisulara controlata si monitorizare continua de LN2 ** *Analiza genomica "single-cell" cu cipuri semiconductoare pt. caracterizarea celulelor sortate ** *Biomodelare tisulara*		*Conditii sterile de sortare **	
Aplicatii	**Studii preclinice** Terapie celulara, Inginerie tisulara Medicina regenerativa si translationala	**Industria bio-farmaceutica** Studii clinico-farmaceutice Testari principii active, medicaminte, biomateriale	**Parteneriat public-privat** **Proiecte de cercetare nationale si - FP8-EU**	

In Memoriam

Prof. Nicolae Simionescu

1926 - 2015

ACADEMIA ROMÂNĂ

INSTITUTUL DE BIOLOGIE SI PATOLOGIE CELULARA
"NICOLAE SIMIONESCU"

Sesiune omagială

In Memoriam

Prof. Nicolae Simionescu

27 Iunie 1926 – 6 Februarie 1995

BUCUREŞTI
Vineri, 6 februarie 2015

PROGRAM

10.30 - 12.00 **Alocuţiuni**

Acad. MAYA SIMIONESCU

Dr. ILEANA MÂNDUŢEANU
Membru al Academiei de Ştiinţe Medicale

Prof. LEONIDA GHERASIM
Membru de onoare al Academiei Române

Prof. RADU DEAC
Vicepreşedinte al Academiei de Ştiinţe Medicale

Dr. DOINA VELICAN
Membru al Academiei de Ştiinţe Medicale

Dr. ANCA SIMA
Membru corespondent al Academiei Române

Prof. MIHAI COCULESCU
Membru corespondent al Academiei Române

Acad. DOINA POPOV

12.00 - 12.15 **Proiecţia filmului**

"UN SECOL DIN NEMURIRE"

CUVANTUL PROFESORULUI NICOLAE SIMIONESCU rostit in 1989 cu prilejul comemorării în institutul nostru a CENTENARULUI MIHAI EMINESCU

12.15 - 12.30 **Pauză**

PREZENTĂRI ŞTIINŢIFICE

ale Doctoranzilor şi Post-Doctoranzilor din IBPC-NS

12.30 - 13.30

Dr. Gabriela Sanda
LDL oxidat induce secreţia de CRP şi MMP-9 în macrofagele umane; efectul protector al extractului de afine

Dr. Raluca Boteanu
Alarmina HMGB1 menţine procesul inflamator în plămânul diabetic

Dr. Bogdan Preda
Angiogeneza indusă de celulele stem transplantate subcutan reduce hipoxia în agregatul celular in vivo

Drd. Monica Pârvulescu
Rezistina subendotelială creşte transmigrarea monocitelor; mecanisme implicate

Drd. Mirel Popa
Stimularea cu hormoni estrogeni amplifică integrarea celulelor stem în miocardul ischemic

UN MODEL DE VIATA, O VIATA DE VISE SI IDEI IMPLINITE

”Cercetatarea științifică este mai mult decât o profesie, este un mod de a trăi, cu strădanii reușite alături de încercări nereușite, iar între ele marea agitată a îndoielilor care te invită la înțelepciune.”

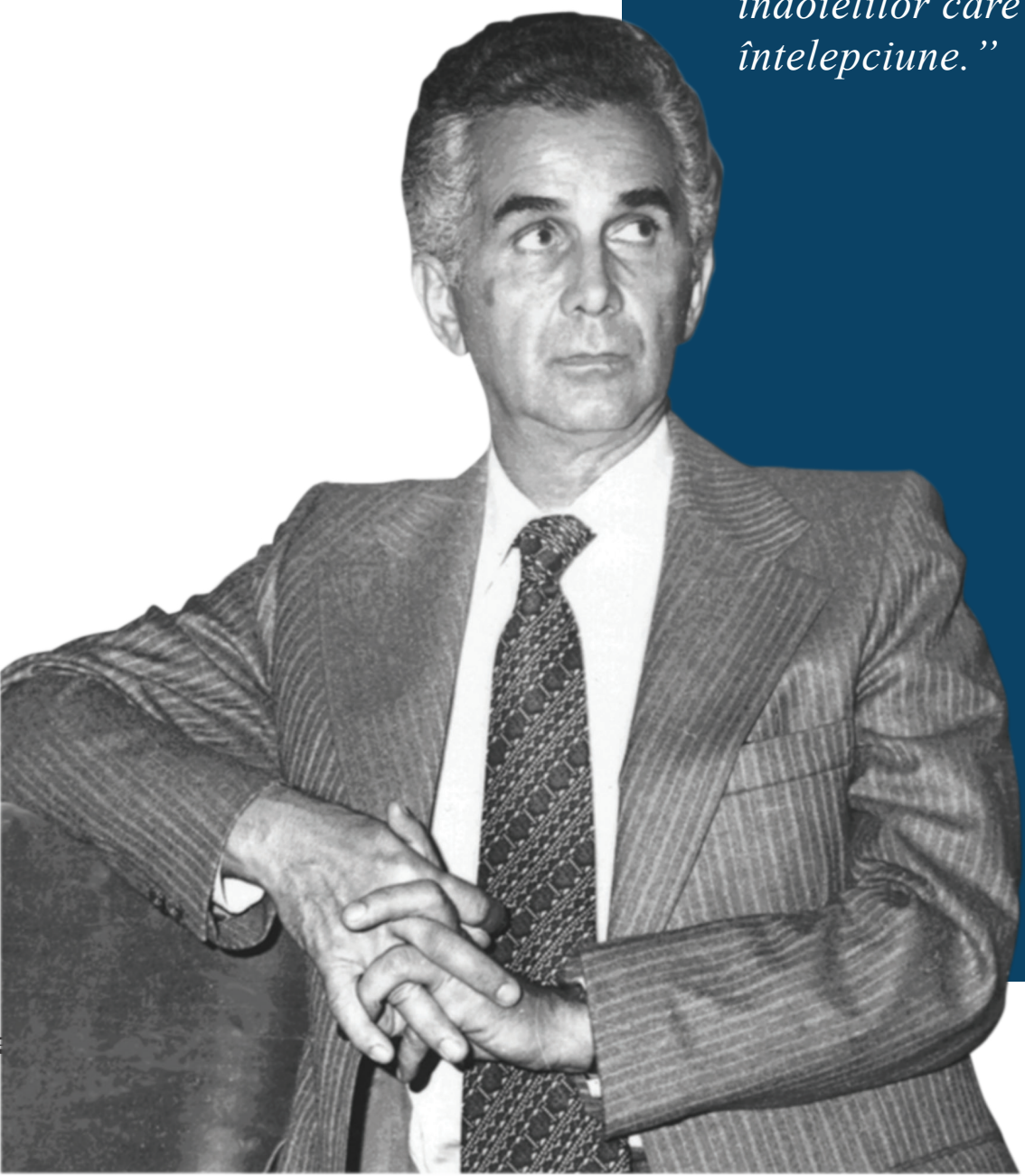

”Nu se poate construi nimic durabil, dacă în materialul de construcție nu este adăugat “quantum satis” – suflet. Fără dăruire nu poți deveni niciodată ceea ce admiri.”

2017

SIMPOZION ANIVERSAR

“UNIVERSUL DIN CELULĂ”

2017-Simpozion Aniversar cu ocazia zilei de naştere a Dnei Acad. Maya Simionescu "Universul din Celulă"

ACADEMIA ROMANĂ

INSTITUTUL DE BIOLOGIE ŞI PATOLOGIE CELULARĂ
"NICOLAE SIMIONESCU"

Cu ocazia aniversării
zilei de naştere a Doamnei Academician

Maya Simionescu

Vă invită să participaţi la

Simpozionul Aniversar UNIVERSUL din CELULĂ

Joi, 23 Februarie 2017,
orele 10 - 14
Aula Academiei Române
CaleaVictoriei nr.125

Vineri, 24 Februarie 2017,
orele 14:30- 18:30
Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu"
Amfiteatrul G. E. Palade
Strada B.P. Haşdeu nr. 8

Thierry de Montbrial

Fondator și Președinte IFRI, membru al Academiei de Științe Morale și Politice din Franța și membru de onoare al al Academiei Române.

În ajunul aniversării de optzeci de ani, Maya Simionescu continuă sa strălucească și să proiecteze o imagine a tinereții. Aceasta nu numai datorita avantajelor pe care i le-a conferit generoasa natură. Maya este o femeie superbă, nu numai prin frumusețea fizică, dar de asemenea, și mai ales prin frumusețea interioară. Am fost întotdeauna convins, ca și Cicero, că de la o anumită vârstă, avem chipul a ceea ce suntem. Cercetător eminent, cu lucrări care o situeaza la cel mai înalt nivel internațional, ea s-a dovedit, de-a lungul carierei sale, mai ales când a trebuit să preia succesiunea de la soțul ei, un organizator remarcabil. A conduce cu succes o instituție de cercetari stiintifice necesită o combinație rară de talent științific, managerial, diplomatic. Trebuie să se unească în același caracter spiritul geometric și spiritul de finețe, fermitatea și flexibilitatea. E nevoie de o determinare neclintită combinată cu o mare capacitate de adaptare. Maya Simionescu a continuat să exceleze în exercitarea responsabilităților sale, iar farmecul său unic a lucrat întotdeauna în beneficiul celor care au avut sansa de a se afla în sfera ei de influența. Situându-se întotdeauna în frunte prin meritele sale, ea a știut să reziste vanității și corupției eului, așa cum am constatat-o însumi timp de cincisprezece ani în cadrul seminarului Penser l'Europe, de la începutul mileniului însufletit de ea cu academicianul Eugen Simion și grupul de intelectuali europeni care îi înconjoară. Există în acest "club de la Bucuresti" o intenție umanistă care constituie combustibilul. Dar flacăra nu ar continua să ne lumineze fără Maya, mereu prezentă, eficientă, imaginativă, optimistă și orientată spre viitor. Fie ca tinerețea ei să ne dea energie mulți ani înainte.

A l'approche de son quatre-vingtième anniversaire, Maya Simionescu continue de rayonner et de projeter l'image de la jeunesse. Ce n'est pas seulement en raison des atouts que la généreuse nature lui a conférés. Maya est une femme magnifique, non seulement par la beauté physique, mais aussi est sans doute surtout par la beauté intérieure. J'ai d'ailleurs toujours été convaincu, comme Cicéron, qu'à partir d'un certain âge, on a le visage de ce que l'on est. Chercheuse éminente, avec des travaux qui la situent au plus haut niveau international, elle s'est aussi révélée tout au long de sa carrière, surtout quand elle a dû prendre la relève de son mari, une organisatrice hors pair. Diriger avec succès une institution de recherche suppose une rare combinaison de talents scientifiques, managériaux, diplomatiques. Il faut réunir dans un même caractère esprit de géométrie et esprit de finesse, fermeté et souplesse. Il faut une détermination sans faille associée à une grande capacité d'adaptation. Mais il faut aussi savoir interagir avec les pairs et plus généralement avec un environnement complexe, notamment pour le financement. Maya Simionescu n'a cessé d'exceller dans l'exercice de ses responsabilités et son charme exceptionnel a toujours opéré au bénéfice de ceux qui ont eu la chance de se trouver dans sa mouvance. Se situant toujours au premier rang par ses mérites, elle a cependant su résister à la vanité et à la corruption de l'ego, comme j'ai pu moi-même le constater depuis quinze ans dans le cadre du séminaire Penser l'Europe dont elle est l'âme, auprès de l'académicien Eugen Simion et du petit groupe d'intellectuels européens qui les entourent ainsi depuis le début du millénaire. Il y a, dans ce "club de Bucarest", une intention humaniste qui en constitue le carburant. Mais la flamme ne continuerait pas de nous éclairer sans Maya, toujours présente, efficace, imaginative, optimiste et tendue vers l'avenir. Puisse sa jeunesse continuer de nous dynamiser de longues années encore.

Î.P.S. Ioan Robu

membru de onoare al al Academiei Române.

Domnule Președinte, Domnilor Vicepreședinți, Doamna Academician Maya Simionescu, domnilor și doamnelor academicieni, stimați invitați. În general când privești o viață împlinită cu bucuriile și realizările ei ești tentat să te intrebi dacă nu cumva la temelia succesului a stat o formulă secretă pe care aflând-o să o poți recomanda și altora ori pe care să o pui tu însuți în practică, apoi respingi ideea formulei secrete ca pe o ispită zicându-ți că așa ceva nu există, căci istoria fiecărui om e alcătuită dintr-o mulțime de evenimente complexe care nu se pot reduce la un singur numitor și totuși privind la viața și cariera profesională a Doamnei Academician Maya Simionescu un fir roșu pare să se distingă încă de la început. Mi-am descoperit rezumat în această frază scurtă rostită cu câțiva ani în urmă într-un interviu pe când Doamna Academician povestea despre prietena ei de la 6 ani, o fetiță infirmă pe care căuta cu disperare să o învețe să meargă, spunea "Aveam răbdare și o iubeam foarte tare". Descria astfel atitudinea ei la vremea respectivă, o vreme dificilă în Bucureștii celui de al 2-lea război mondial, când din cauza bombardamentelor celor două fetițe erau silite să se izoleze cu părinții lor în adăposturile antiaerinene. Erau deci o iubire și o răbdare generată de această micuță prietenă, atunci la vârsta de șase ani, însă privind și mai departe la anii de studenție făcuți cu pasiune dar și cu dificultate din cauză că nu avea dosar bun.

Privind la începuturile carierei de cercetare cu minime mijloace materiale dar binecuvântate de o mare curiozitate științifică și până la dezvoltarea Institutului de Biologie și Patologie Celulară Nicolae Simionescu, privind deci la întreaga viață a Doamnei Academician observăm această constantă, răbdare și iubire, față de oameni, față de munca de cercetare, față de viitor. Poate că sună ciudat această exprimare, răbdare și iubire față de viitor, dar este una dintre componentele formulei secrete a succesului Doamnei Maya Simionescu. Tot ceea ce a primit de la Dumnezeu, fie că e vorba de atributele intelectuale proprii, de înclinația deosebită către cercetare, fie că e vorba de a lucra cu specialiști de talia profesorului George Emil Palade, Doamna Academician a cautat întotdeauna să construiască cu răbdare cu iubire și cu profesionalism pentru viitor. Așa se explică pe deoparte însăși alegerea Doamnei Simionescu de a se dedica cercetării într-un domeniu fundamental, sănătatea. Așa se explică și faptul că Institutul de Biologie și Patologie Celulară înființat de soții Nicolae și Maya Simionescu în 1979 a crescut constant de-a lungul celor aproape 40 de ani de activitate fiind un important stimulent în cercetarea națională și internațională. Tot așa se explică și faptul că institutul respectiv are un colectiv numeros cu o medie de vârstă foarte tânără și tot așa se explică căldura, pasiunea, energia cu care Doamna Academician continuă să se implice în truda zilei de azi cu tot ce presupune ea pentru un profesor, pentru un director de institut de cercetare care se luptă din răsputeri să țină aproape tinerele talente aici în țară pentru viitorul României

Doamna Academician Maya Simionescu, Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă binecuvânteze și pe voi toți, doamnelor și domnilor Academicieni și invitați. Dumnezeu, Stăpânul timpului și al istoriei să ducă la îndeplinire toate așteptările, năzuințele și speranțele voastre.

La mulți ani, Doamna Maya, la mulți ani tuturor.

Academician Valentin Vlad

Deschid această sesiune omagială dedicată Doamnei științei românești, Maya Simionescu și vă spun că particip cu mare bucurie și plăcere la această sărbătoare care este a dumneavoastră Doamnă Academician dar și a întregii Academie Române. Sărbătoare pe care francezii ar numi-o "Quatre Vents".

În scurta mea introducere voi enumera câteva considerente personale pentru această bucurie și onoare. În 1994, Domnul Vicepreședinte Academicianul Nicolae Simionescu ne-a ales pe Domnul Academician Florin Filip și pe mine ca primii vicepreședinți ai Consiliului de Granturi al Academiei Române, poziție în care am colaborat și cu Domnia Sa, cu regretatul Academician Nicolae Simionescu dar și cu Doamna Vicepreședinte a Academiei Române, Maya Simionescu timp de 8 ani, și a fost o colaborare excelentă aș spune, care era dedicată Academiei Române și ne aducem aminte în ce condiții, nu erau bani și aceste granturi aduceau o speranță dacă vreți și-o bucurie pentru cei care obțineau aceste granturi.

Am colaborat serios în evaluarea cercetării științifice din Academia Română, la elaborarea strategiei naționale și a Academiei Române, beneficiind de experiența mari Doamne a Științei din România și din lume care este Doamna Maya Simionescu. Am fost invitat și am participat cu plăcere și interes științific la un număr de sesiuni ale Institutului de Biologie și Patologie Celulară care după cuvintele fondatorilor este rezultatul unui vis. Și anume a luptei unor mari savanți, Nicolae Simionescu și Maya Simionescu pentru acest vis, a unei munci de cercetare științifică și de educație exemplară practicate la început în laboratoarele celui mai reputat savant romano-american, George Emil Palade, laureat Nobel în fiziologie medicină și acum a unei tradiții de instituție de cultură, citez pe regretatul Academician Nicolae Simionescu "Instituție de cultură în care se lucrează știință".

De aproape 25 de ani acest vis este dus înainte de distinsa Doamna Academician Maya Simionescu care-i crează un drum prestigios atât prin noi deschideri, de exemplu nanoștiințele cât și prin găsirea resurselor umane și materiale pentru cercetarea științifică fundamentală și aplicată în domenii de vârf în condițiile pe care le avem în țară de obicei de subfinanțare dacă nu aș spune o subfinanțare permanentă. Am avut ocazia să evidențiez de multe ori rezultate excelente ale Institutului de Biologie și Patologie Celulară Nicolae Simionescu dar îndrăznesc să fac în continuare o scurtă incursiune pe Google Scholar care este atât de accesibil, unde găsesc aproape 600 de lucrări la numele Maya Simionescu dintre care 20 sunt cu peste 100 de citări, o performanță care este să zicem de cele mai înalte premii internaționale. Primele sunt, nu o să dau tot titlul dar "Specific binding sites for albumin restricted to plasmalemmal vesicles of continuous capillary endothelium" publicată în Journal of Cell Biology în 1986 cu 344 de citări. A doua nu-i mai dau numele dar este tot publicată în Journal of Cell Biology în 1983, puțin înainte cu 318 citări. Poate pentru cineva niște numere de genul acesta nu spun mare lucru dar factorii de impact ai acestor reviste sunt mai mici față de numărul mediu anual de citări pe care le au. Deci aceste lucrări sunt printe cele care formează factorul de impact al revistei respective alături de cele mai importante lucrări rezultate din laboratoarele americane și cele care sunt cele mai bune în acest domeniu foarte înalt. În evaluările naționale și internaționale ale Institutului de Biologie și Patologie Celulară a fost și rămâne cum era scris în Nature în 1994 un giuvaier în coroana Academiei Române. Activitatea Doamnei Academicia ca Președinte a Secției de Științe Biologice în Prezidiul Academiei Române promovează

valorea ştiinţifică şi un fin şi benefic echilibru pe care-l admirăm în dezbaterile noastre. Sesiunea omagială de astăzi şi aceea ştiinţifică de mâine de la Institutul de Biologie şi Patologie Celulară sunt interesante atât pentru specialiştii în domeniu cât şi pentru nespecialişti prin tratarea unor probleme ştiinţifice de mare actualitate şi dificultate în bolile cardiovasculare de care suferă două treimi, doi din trei români, în diabet cu o creştere alarmantă, în strategiile terapeutice bazate pe nanotehnologii, terapia celulară şi altele. Toţi suntem vizaţi cu probabilităţi diferite şi costuri sociale mari deci rezultatele ştiinţifice aplicabile relativ rapid sunt benefice pentru societate. Sperăm că aceste rezultate ale Institutului de Biologie şi Patologie Celulară să fie clare şi pentru cei care decid finanţarea cercetării în ţara noastră. Aş mai adăuga o serie de lucruri care probabil ca este greu ca să le adauge sărbătoritul şi anume faptul că Doamna Academician în afară de aceste numere care de multe ori nespecialiştilor nu spun mare lucru, este apreciată în cele mai înalte societăţi academice, este membru European Life Science Ogranization, Vicepreşedinte European Cell Biology Organization, Membru al Academiei de Ştiinţe Medicale, membru de Onoare al Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova şi multe altele, Real Academia de Doctores, Universitatea din Barcelona, Doctor Honoris Causa al Universităţii Ovidius din Constanţa, a Universităţii de Medicină Gr. T. Popa din Iaşi, a Universităţii de Vest din Timişoara, a primit premiul internaţional Louis and Artur Lucian, nu ştiu dacă este român la origine, personalitatea respectivă, personalităţile respective cum ar trebui citite, Premiul Special Unesco L'Oreal pentru femei în ştiinţă şi a fost distinsă cu ordinul Rio Branco în grad de comandor acordat de preşedenţia Braziliei, cu Ordinul Naţional Serviciu Credincios în Grad de Mare Cruce, cu Ordinul Meritul Cultural în Grad de Ofiţer şi cu Ordinul Naţional Steaua României în Grad de Mare Ofiţer iar în 2013 i s-a acordat titlul de Cavaler al Ordinului Naţional Legiunea de Onoare a Franţei. Cu toate aceste gânduri şi aprecieri, cu toată admiraţia noastră pot să vă spun că vă urez din partea mea personal şi din partea conducerii Academiei ca excepţionala activitate pe care aţi desfăşurat-o să continue cu mari succese în ţară, în Uniunea Europeană şi în lume.

La mulţi ani cu multe realizări în continuare, Distinsă Doamnă a Ştiinţei Româneşti şi de pretutindeni, Doamna Academician Maya Simionescu.

Academician Victor Voicu

Vicepresedinte al Academiei Române

Intervenţia mea scurtă se intitulează "Omagiu pentru o distinsă colegă.", Academician Maya Simionescu. Am oarecare emoţii, este un mare privilegiu şi o reală satisfacţie pentru mine să fiu părtaş nemijlocit la sărbătorirea distinsei noastre colege Maya Simionescu, cu ocazia trecerii a încă un an din prestigioasa sa activitate. Se încheie o etapă dintr-un proces care continuă cu performanţe remarcabile, profesionale, ştiinţifice, organizatorice, de solidaritate şi căldură umană.

Maya Simionescu face parte deja din galeria celor care au întemeiat în ţara noastră o instituţie de anvergură europeană şi mondială, o şcoală, un climat uman de cooperare performantă. Evident că Maya Simionescu alături de remarcabilul şi regretatul nostru coleg, Academicianul Nicolae Simionescu face parte din lanţul marilor valori ale românilor, ale celor care s-au dedicat Şcolii Medicale şi Biologie Celulare Româneşti. Desăvârşirea pregătirii experienţei profesionale a Doamnei Maya Simionescu în climatul cu totul remarcabil al Şcolii de Biologie Celulară a marelui român George Emil Palade i-a permis să-şi identifice menirea de fondator. Cristalizarea şi materializarea acestui proiect, un institut şi o şcoală naţională de Biologie şi Patologie Celulară la Bucureşti a fos

trealizata împreună cu marele profesor George Emil Palade. Acest grup de remarcabilă valoare profesională, morală și patriotică, respectiv Nicolae Simionescu și Maya Simionescu, potențat de generozitatea și forța morală a unui mare român, George Emil Palade a dat dovada performanței lor și a viabilității proiectului lor. Maya Simionescu acum la un mic multiplu de 40 de ani de viață poate privi cu satisfacție parcursul vieții sale personale și profesionale înconjurată de respect unanim, de dragostea colaboratorilor și a colegilor săi. Omagiul meu ar fi probabil prea sumar dacă nu am evoca o esențială latură a triadei ce definește o personalitate consacrată în lumea noastră academică, a Academiei Române, respectiv opera științifică a Doamnei Academician Maya Simionescu. Circa timp de 20 de ani a lucrat în calitate de cercetător sau visiting professor la instituții de mare prestigiu din Statele Unite ale Americii dintre care Rockefeller University, Yale University, McGill University, Columbia University și asa mai departe. În 1970 -1979 a lucrat direct sub coordonarea profesorului George Emil Palade, a publicat peste 600 de articole științifice în reviste de mare prestigiu și vizibilitate, a elaborat monografii, capitole în tratate etc. Recunoașterea științifică pe acest plan rezultă din 6 mii de citări cu un indice Hirsh de peste 50. Domeniile în care s-a ilustrat cu contribuții originale alături de grupul din care a făcut parte sau din colectivele Institutului de Biologie și Patologie Celulară Nicolae Simionescu al Academiei Române sunt: descrierea canalelor transendoteliale , diferențierea joncțiunilor intercelulare în endoteliul vascular din artere și vene, microdomenii de membrană în endoteliul vascular, endocitoza și transcitoza în endoteliul arterial, situsul de legare de vezicule plasmale din endoteliul capilar, caracterizarea celulelor interstițiale din valvele cardiace, receptorii pentru produsi de glicare avansată, etc.

Școala care s-a format în jurul personalității Academicianului Nicolae Simionescu și Academicianul Maya Simionescu în cadrul Institutului de Biologie și Patologie Celulară a dezvoltat multe din domeniile amintite permițând recunoașterea mondială a acestei instituții ca lider în cercetarea endoteliului vascular pentru cercetarea avansată în domeniu devenind Centru European de Excelență.

Stimată colegă, dragă colegă Academician Maya Simionescu atât colaboratorii din institut cât și noi toți colegii vă percepem ca pe o personalitate care în afara valorii performanței științifice sunteți marcată de responsabilitatea de lider al unei comunități științifice remarcabile. Ei ca noi toți vă percepem constant căldura și solidaritatea umană în scopul atingerii unor înalte virtuți academice.

Academician Doina Popov

O sărbătoare specială

Domnule Președinte, Domnilor membri ai Prezidiului Academiei Române, Onorați invitați și colegi, Dear friends, Este un privilegiu și o bucurie pentru mine să vă dezvălui astăzi, fie și pe scurt, câteva gânduri prilejuite de aniversarea doamnei academician Maya Simionescu, o personalitate a comunității științifice și un OM remarcabil.

Aniversarea de astăzi este o sărbătoare specială.

Iată de ce: ….pentru că doamna academician Maya Simionescu (Doamna Maya, cum îi spunem cu

afecţiune noi colaboratorii) este un spirit tânăr; vârsta biologică este doar o cifră, rezultatul unui calcul simplu, bazat pe anului naşterii. Cât neadevăr ascunde acest calcul în ceea ce o priveşte! Om cu resurse intelectuale nealterate de patina timpului, spirit pozitiv cu o neostenită inspiraţie ştiinţifică, ghidând şi veghind asupra direcţiilor de cercetare din institut, cu o statură impresionantă de savant în lumea biologiei şi patologiei celulare a sistemului cardiovascular. Câţi dintre români au astăzi un indice Hirsh 50 şi un număr de aproape 7000 de citări ale operei ştiinţifice (fără autocitări), dovadă incontestabilă a recunoaşterii valorii contribuţiilor sale de către comunitatea naţională şi internaţională în domeniu.

…. o sărbătoare specială pentru că dedicaţia Doamnei Maya pentru institut şi cercetătorii care lucrează sub bagheta sa este admirabilă şi nu încape în suficiente cuvinte. Ce şansă pentru un tânăr cercetător să fie selectat în echipa Institutului de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu", să o aibă pe doamna Maya ca mentor, să se instruiască permanent, la doctorat, la manifestări ştiinţifice internaţionale şi naţionale găzduite de institut sau la seminariile de prezentare a progreselor proiectelor aflate în studiu. Dar nu numai atât, doamna Maya este un model de comportare interumană caracterizată prin graţie şi desăvârşită eleganţă.

…. o sărbătoare specială pentru că viaţa Doamnei Maya este un exemplu de succes clădit pe curiozitate ştiinţifică, pe lucrul fără preget de dimineaţă până seara în laborator, la microscop, în analize pertinente ale stadiilor proiectelor în curs, la computer.

Este o perfecţionistă în tot ce clădeşte şi îi educă şi ghidează pe colaboratori în acest sens; stau mărturie multiplele intervenţii pe textele drafturilor lucrărilor ştiinţifice în curs de elaborare, reviziile atente până ajungerea la forma finală cu mari şanse de acceptare la publicare.

….Şi nu în ultimul rând, pentru că personal am simţit căldura sufletească cu care m-a înconjurat în momentele de bucurie dar şi în cele de cumpănă. Sunt sigură că şi alţi colaboratori au găsit la Doamna Maya nu numai mentorul desăvârşit dar și omul cald, înțelept şi luminos care rezonează cu empatie. Era imposibil să-mi imaginez în acel decembrie din 1977, cand am cunoscut-o pe Doamna Maya în Departamentul de Biologie Celulară al Facultății de Medicină de la Universitatea Yale, că aproape 40 de ani din viaţa mea se vor desfăşura în institut, având norocul de a face parte din echipa clădită cu multă rigoare în jurul fondatorilor, acad. Nicolae Simionescu şi acad. Maya Simionescu. Am trecut treptat din rândul tinerilor, în cel al maturilor şi apoi al seniorilor, cu crescândă admiraţie şi recunoştinţă faţă de Doamna Maya, pentru tot ce a dăruit şi dăruieşte neobosită ştiinţei şi colaboratorilor, sub inspirata sa deviză, "imposibilul nu există". Concluzionând, de data aceasta în limba engleză, îi putem spune: "YES, you can, and YES, with you we can. YES, you do a great job". Happy birthday to you DOAMNA MAYA. LA MULTI ANI, DOAMNA MAYA.

Acad. Lucia-Doina Popov 23.02.2017 Textul a apărut în revista Academica, Februarie-Martie 2017, p. 30

Academician Anca V. Sima

Profesorii nostri, Nicolae și Maya Simionescu, și școala de la IBPC-NS

În această zi de sărbătoare am să vorbesc despre cei aproapre 40 de ani pe care i-am trăit alături de doamna Maya în Institutul de Biologie și Patologie Celulară, și mai important despre ce am învățat de la doamna Maya, ce cred că am învățat de la doamna Maya. În primul și în primul rând, am înțeles din prima clipă ceea ce s-ar putea numi în engleză "the thrill of science", adică în limba română pasiunea pentru știință. Și un pic mai mult, ce important este ca ceea ce faci să fie bine făcut, ce înseamnă munca pasionată și susținută, eleganța fără ostentație, atât în știință cât și în cod vestimentar, dragostea și fidelitatea reciprocă în multe situații, dacă nu chiar în toate. Ce nu am învățat de la doamna Maya, dar cred că mai am timp, diplomația ca armă și metodă, feminitatea ca înveliș al hotărârilor bărbătești, îngăduința ca semn al puterii, nu al slăbiciunii. De mult, în anul 1979, am participat la concursul de intrare în Institutul de Biologie și Patologie Celulară, ceea ce a însemnat mulți candidați pe un loc și multe emoții. Imaginea pe care o păstrez de atunci, din prima zi de interviu, a fost a unei doamne înaltă, frumoasă, cu niște ochi albaștri mari și o privire deschisă. Am avut un interviu și cu domnul profesor Nicolae Simionescu, dar nu-mi mai aduc aminte nimic, fiindcă emoția a fost ceva teribil. După câteva zile, probabil am făcut impresie bună, pentru că doamna Maya m-a luat chiar în laboratorul pe care îl conducea atunci, laboratorul de organele celulare.

Acum o să vorbesc ceva despre cum am învățat biologia celulară de la doamna Maya, așa cum, la fel ca mine, foarte mulți tineri au învățat, adică prin metoda propriului exemplu. Am stat lângă dânsa la microscopul electronic, ore întregi; asta se putea întâmpla ziua, dar s-a întâmplat și în orele târzii ale serii, spre noapte, când examina diferite preparate pentru studiile care se făceau în insititut. Vreau să spun că și acum simt exact ce vă spuneam, "a thrill". Ceea ce-mi arăta pe ecran în liniștea și lumina aceea verzuie (dacă ați fost la un microscop electronic știți că atmosfera e cu totul specială în preajma lui) nu voi uita niciodată; acolo am văzut pentru prima dată celule, organele, joncțiuni și mi se părea, așa cum povestea doamna Maya, că îmi împărtășește secretele unei lumi! Pentru că doamna Maya a avut întotdeauna, și spre marea mea mirare are și în prezent, o infinită răbdare în a îndruma tinerii și a-i determina să învețe, sfatul cel mai bun fiind "fă și tu". Ce cred că este important din această învățătură pe care am căpătat-o în Institutul de Biologie și Patologie Celulară este că un om de știință trebuie să se dezvolte armonios, nu este suficient să aibă numai cunoștințe ale cercetătorului științific, și în acest sens profesorii noștri Maya și Nicolae Simionescu au fost modele desăvârșite. Au înțeles foarte bine că educația unui tânăr nu înseamnă să umpli un vas gol, ci mai degrabă să îmblânzești o flacără. Aș zice că cu cât tânărul este mai capabil, cu atât flacăra e mai puternică și mai greu de îmblânzit; toată lumea care îndrumă studenți știe asta. După plecarea profesorului Nicolae Simionescu, doamna Maya a trebuit să acopere munca a doi oameni, numai că nu erau doi oameni obișnuiți, ci amândoi excepționali prin energia și cunoștințele pe care le aveau. Doamna Maya a ales să mențină școala de la IBPC, a continuat să învețe tinerii, să-i strângă în jurul dânsei, să organizeze petrecerile de Crăciun, nu numai la institut cum se făcea pe vremea când trăia profesorul, ci și la ea acasă, să-i învețe să danseze, să cânte și să se bucure de viață. A extins această școală locală a IBPC-ului în cursuri post universitare de școala biomedicală pe care

le-am ținut timp de 9 ediții și unde au fost bineveniți și au învățat tineri din întreaga țară. Îmi place foarte mult ce spunea profesorul Jean Charles Fruchart de la Universitatea de Medicină și Farmacie din Lille, care cu ocazia unei astfel de școli a venit și a ținut un curs în anul 2004: „școala organizată de Maya Simionescu a fost de ținută științifică foarte înaltă, comparabilă cu cele din Europa și SUA". Legat de institutul nostru spunea: „sunt de-a dreptul impresionat de valoarea științifică a cercetărilor din acest institut. Bravo Maya pentru că ai știut să motivezi atâția tineri excelenți și să le dai speranță". Aș zice că eu văd pe lângă capacitatea aceasta extraordinară a doamnei Maya de a nu admite că imposibilul există și ceea ce Robert Barro spunea: "acolo unde cei înfrânți văd bariere, învingătorii zăresc trambuline"; este caracteristic pentru doamna Maya.
Doamna Maya alături de profesorul nostru a pus în condiții grele temelia unui institut care și-a dobândit un statut recunoscut și faimă internațională, a creat și dezvoltat Școala de Biologie Celulară Românească, este Președinte al Societății Române de Biologie Celulară în ultimii 20 de ani, a antrenat științific 4 generații de tineri, din care peste 50 sunt proprii doctoranzi; mulți au rămas în institut, au avansat și dau exemplu aici. În continuare sunt angajați foarte mulți tineri în institut, este politica doamnei Maya și după cum vedeți numărul articolelor de-a lungul anilor a crescut și în ultimii ani pot spune că s-a dublat prin munca comună condusă de doamna Maya.
Dragă doamna Maya, acum la ceas aniversar, cu respect, cu admirație, cu multă dragoste și recunoștință, vă doresc LA MULȚI ANI, multă putere și răbdare pentru a continua cu dăruire și pricepere formarea viitoarelor generații de tineri!

Dr. Ileana Mânduțeanu
m.c. Academia Română

Maya Simionescu: Imposibilul nu există

Sunt una din cercetătoarele care am fericirea, privilegiul și onoarea să avansez împreună cu Doamna Maya in "Țara Științei și Lumea celulelor" de peste 37 de ani. Dna Maya, este pentru mine model, mentor și colaborator, iar, pentru anii frumoși petrecuți împreună, îmi exprim profundă afecțiune și gratitudine !

IMPOSIBILUL NU EXISTĂ este crezul profund al Doamnei Maya, care m-a impresionat în așa mare măsura încât practic l-am asimilat. Iar realizările de excepție ale Doamnei Maya sunt mărturii că..imposibilul nu există!

Astfel, părea imposibil în perioada '70-'79 să înființezi un Institut de Cercetare după propria concepţie, şi totuşi ... Dna Maya şi Domnul Profesor au reuşit să transforme visul lor în realitate: înființarea primului Institut de Biologie şi Patologie Celulară în România. La început a fost concepția, elaborarea unui plan amănunțit de acțiune, realizarea schițelor laboratoarelor, repartizarea lor în clădire, elaborarea fluxurilor tehnologice. Apoi, treptat, în ciuda obstacolelor, birocrației, visul a început să prindă contur. În 1979 a fost inaugurat Institutul de Biologie și Patologie Celulară- IBPC. Dna Maya și dl Profesor au realizat " transplantul de adevărată viaţă ştiinţifică, de cercetare " în Romania, au creat un centru modern de biologie celulară, au format o Școală de Biologie Celulară. A fost o inaugurare de neuitat la care au participat oameni de știință de prestigiu,

doi premianți Nobel, un viitor premiant Nobel, și mulți prieteni și colaboratori ai doamnei Maya și ai dl Profesor. Profesorul George Emil Palade , scria atunci în cartea de aur a Institutului că "o fereastră s-a deschis spre viitor…" Dar, în 1980 au fost tăiate fondurile pentru cercetare, și, din nou, doamna Maya și domnul profesor au demonstrat că

„ imposibilul nu există".

Părea imposibil, în perioada '80-'89 să obții finanțare din SUA pentru cercetare în România. Şi totuşi... Institutul de Biologie şi Patologie Celulară a obţinut Granturi timp de 12 ani, acordate de NIH (Institutul Național pentru Sănătate), primele şi singurele granturi acordate unui institut de cercetare din Europa de Est. Părea imposibil ca 2 cercetători din România, de la acelaşi institut să fie recunoscuţi simultan pe plan mondial. Şi totuşi... Nicolae şi Maya Simionescu au ajuns să fie recunoscuţi pe plan mondial, ca lideri în cercetarea endoteliului vascular, iar institutul a devenit centru de avangardă în domeniu, mai mult, și acum, doamna Maya și domnul profesor sunt incluși în galeria mentorilor de excepție la nivel European.

Părea Imposibil, şi totuşi, după 1995, când, domnul profesor „a fost răpus cu blândețe de o boală pe care a studiat-o toată viața", cum spunea domnul profesor Palade, "Maya a fost de admirat, ca de obicei. În stilul tipic Simionescu ea a continuat să lucreze cât doi. Părea imposibil şi totuşi …Dorinţa s-a transformat în realitate "Principiul: primeşte şi dă mai departe s-a transmis şi a funcţionat mereu, iar realizările de excelenţă ale tinerilor din IBPC stau mărturie că... Imposibilul nu există... Astfel, 4 generaţii ale Familiei Ştiinţifice IBPC au fost formate la standardele înalte morale şi ştiinţifice "Simionescu" iar lucrările lor ştiinţifice sunt recunoscute de comunitatea ştiinţifică internaţională, cu peste 6000 de citări. Institutul nostru a ajuns acum la maturitate și, îi dorim și lui din toată inima "La mulți ani!", Ne continuăm drumul în știința și viață conduși de dna Maya care n-a încetat să ne demonstreze și să ne transmită că „Imposibilul nu există". Suntem conștienți că , așa cum spunea dl profesor, „nu se poate construi nimic durabil dacă în construcție nu se pune suflet". Și, după cum noi știm că nu putem să devenim ceea ce admirăm fără să dăruim, ne continuăm drumul conduși de doamna Maya Simionescu și suntem convinși că și în continuare ghidați de dânsa o să reușim să descoperim noi minuni în lumea științei și în universul celulelor . Doamna Maya mărturisea :"Regret că nu am talentul și răgazul să scriu o carte despre Imposibilul nu există."

Doamna Maya, realizările dumneavoastră de excepție sunt mărturii că " Imposibilul nu există". Ați clădit împreună cu dl Profesor, un institut, o instituție de gândire și cercetare, o școală, ați pus o temelie pentru generații care contribuie la reușitele cercetării acum și în viitor! Dragă dna Maya, vă multumim mult , vă iubim , și vă urăm din toata inima „La multi ani" să fiți mereu alături de noi și să fiți mereu un prilej de inspirație pentru mulți, mulți tineri și mai puțin tineri care așteaptă să aibă șansa să fie alături de dumneavoastră. La mulți ani!

Prof. Jean Jaques Askenasy

membru de onoare al Academiei Române

Un preambul. În anul 1682 un medic englez William Harvey scrie cartea "De motu cordis", despre mișcarea inimii și el stabilește un adevăr universal adică circulația sângelui în corpul nostru este un sistem închis care este realizat de o masă musculară de mărimea unui pumn care bate de 100 de mii de ori pe zi, de 2,5 miliarde dăți într-o viață și ea realizează un impuls care permite un circuit închis al unei cantități de 5 până la 6 litri de sânge care conduc pe o traiectorie egală cu dublul Ecuatorului adică de 80 de mii de km dacă punem toate vasele cap la cap inclusiv capilarele și venele și permite o circulație permanentă în timpul vieții a acestui sânge care conține în el milioane, trilinoane de celule roșii, celule albe, derivate de hrană pe care le ingerăm în fiecare zi plus oxigenul pe care alveolele noastre pulmonare îl extrag din sânge. Trec 2 secole și se descoperă un alt adevăr universal și anume: există o entitate independentă în corpul nostru care reprezintă un univers de sine stătător și aceasta este celula. Niște iluștri medici, Schwalen și Virchow, realizează acest adevăr universal, acest lucru permite unui medic elvețian să identifice în 1865 celula endotelială.

Și acum, în acest moment, dați-mi voie să-l citez pe filozoful Friedrich Nietzsche care spune următoarea înțelepciune: "Măiestria și măreția unui om nu este în a fi o țintă ci în a fi o punte", noi toți aici de față suntem punți. Punțile pe care le realizează doamna academician Maya Simionescu în concepția mea, îmi permit s-o spun aici, sunt 4 punți pe care le voi releva, prin cele 3 monografii, 50 de capitole în cărți și peste 300 de articole științifice originale publicate în 11 țări doamna Maya Simionescu descrie această celulă endotelială și de aceea îmi permit din momentul acesta în prezeantarea mea s-o numesc Doamna Endoteliluilui Maya sau Endothelial Lady Maya. Ea în afară de calitatea de celulă de căptușeală care permite pe o traiectorie de 80 de km de vase cursul lin al acestui sânge dătător de viață, îndeplinește o serie de alte funcții care au fost relevate în toate cercetările ei și anume funcții enzimatice ,produc citokine, și tot felul de substanțe care permit coagulabilitatea și permeabilitatea în special la nivelul capilar și acest lucru este legat de procesele de ateroscleroza, de diabet care conduc la marile drame ale vieții noastre cum este infarctul miocardic și accidentele vasculare cerebrale care sunt produsele patologice ale acestor vase.

Doamna Endoteliului Maya se mai ocupă de aspectele cancerigene ale angiogenezei, producerea de capilare noi are și un efect cancerigen pe care dânsa îl studiează și-l analizează. În afară de acest lucru în ultimii ani Doamna Endoteliului Maya se ocupă de celulele progenitoare, de celule endoteliale și prin aceasta intră în primul front științific al biologiei și anume în celulele sușe. De altfel mâine, la institutul de Biologie vom auzi o serie de conferințe la care vor participa și cercetători din prima linie științifică a Israelului care vor prezenta probleme de imunitate și de alte subiecte științifice.

A doua punte pe care vreau s-o menționez este o punte națională, o punte politică, după cum s-a vorbit aici mai înainte despre pătrunderea imposibilului, concepția de imposibil a doamnei endoteliului Maya vreau să spun că acest institut de biologie a fost creat în condițiile cortinei de fier, este un iluminism, este o străpungere a imposibilului prin posibil în aceste condiții, bineînțeles ajutată de soț și de Palade realizează acest institut de Biologie cu care ne mândrim astăzi. Este un subiect care cred că istoricii și politologicii ar trebui să-i inchine o atenție deosebită.

A 3-a punte este puntea morală, puntea maritală, dacă Beethoven în opera sa Fidelio realizează prin cântecul

Leonorei să arate că este în stare să-l salveze pe Florestan, soțul ei, doamna endoteliului Maya lucrează și închină cei 47 de ani de activitate științifică institutului pe care îl numește institutul Nicolae Simionescu, numele soțului ei. A 4-a punte și cu aceasta închei, este puntea case semnifică importanța ei internațională și anume lucrările dânsei de la Universitatea Yale și de la Universitatea Columbia unde a primit premiul Ludwig Shepherd, semnificația internațională a lucrărilor ei, această seminificație este o semnificație nu numai a persoanei ci a Academiei și a țării românești. Pentru toate aceste lucruri eu consider că-i datorăm lui Maya Simionescu cu toții, cu toată Academia tot respectul nostru și mai presus de orice toată dragostea noastră, Maya fii binevenită în grupa prefixului de 80 din care fac și eu parte.

Doctor Elena Butoi

IBPC-NS

Stimați domni academicieni, profesori, prieteni și invitați ai doamnei Maya, dragi colegi,

De-a lungul vieții rar se întâmplă să întâlnești oameni deosebiți, față de care nu ai decât admirație și cuvinte de laudă. Mulți excelează într-o anumită direcție și te uimesc fie prin cunoștințele lor într-o anumită profesie, artă, fie printr-un talent deosebit. Alții se evidențiază prin bunătate, empatie sau perseverență. Însă și mai rar poți să întâlnești o persoană în care să se găsească cele mai alese însușiri care ar trebui să caracterizeze omul în adevăratul sens al cuvântului. A apărut în viața mea în anii studenției, moment în care eram la finalul facultății de fizică și încă nu știam ce vreau să fac, nu voiam monotonie. Dar pe atunci nu mă gândeam că o să-mi schimbe viitorul sau o să mi-l influențeze.

Este vorba de academician Maya Simionescu, doamna Maya cum îi spunem noi, doamna care împreună cu profesorul Nicolae Simionescu au fondat în anul în 1979 Institutul de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu", implementând astfel țara științei, așa cum spunea odinioară dumneaei; o țară mică cartografic, însă imensă științific, cu multe provocări, bucurii și satisfacții, dar și cu framântări, întrebări fără răspuns, neliniști în egală măsură. Acest tărâm, vegheat la început de doamna Maya și domnul profesor, iar acum doar de doamna Maya, își influențează inevitabil locuitorii care iubesc știința, celula, experimentul, provocările și nu monotonia. Pentru mine totul a început în urmă cu un deceniu și jumătate, când am fost acceptată să lucrez în acest tărâm al științei. Încă din primii ani, am început să primesc învățare și încredere de la doamna Maya, în primul rând datorită capacităților extraordinare pe care le posedă de a transmite și de a fi un bun ascultător în egală măsură.

De-a lungul anilor, datorită personalității deosebite a doamnei Maya, răbdării nemărginite și iubirii împărțite egal, dar și datorită cuvintelor care dojenesc dar învață, a cuvintelor care laudă dar și îndeamnă la perfecționare continuă, dăruite ani în șir cu dragoste, noi, locuitorii acestei țări mici dar nemărginită, ajungem să descifrăm unele din tainele științei.

Cine a cunoscut-o pe doamna Maya, nu poate să nu simtă emoție în preajma dumneaei. Cine a învățat de la doamna Maya, nu are cum să nu știe să scrie o lucrare.

Cine a ascultat-o pe doamna Maya, nu are cum să nu-și dorească s-o asculte din nou. Dacă ai noroc să întâlnești un astfel de om în viață, ascultă, învață, fii atent la ceea ce zice și ce face. Fă-l să se simtă mândru că ți-a fost cândva profesor, prieten, sfătuitor.

Vă mulțumim, apreciem, respectăm și iubim pentru toată munca și dăruirea pe care o semănați ani de-a rândul, în fiecare nou locuitor al acestui tarâm fascinant. Și închei cu un citat al lui Petre Țuțea care spunea: „o personalitate este aceea care se dăruiește, nu se justifică". Asta face doamna noastră de ani de zile.
La mulți ani, doamna Maya!

Prof.Dr. Doina Dimulescu

Director , spital Elias

Domnule președinte, Monseniore, stimată și iubită doamnă academician, domnilor academicieni.
Va fi foarte greu pentru mine să mai spun ceva care să depășească lucrurile înțelepte , sensibile, care s-au spus până acum despre doamna, minunata doamnă pe care o sărbătorim astăzi, iată, până și Doamna Endoteliului, s-a mai spus deja, nu am vorbit nimic cu domnul profesor Askenasy de tema asta, mi-a rămas în minte felul în care a prezentat-o cu niște ani în urmă regretatul profesor academician Laurențiu Popescu într-o conferință și a spus: „Acum va vorbi Doamna Endoteliului". Și mi s-a părut că se potrivește foarte bine cu profilul doamnei academician, profilul științific, uman, distincția domniei sale. Voi vorbi câteva lucruri despre relațiile noastre în lumea cardiologilor clinici, clinicieni cu doamna academician și cu extraordinara instituție pe care o conduce.

Prezența doamnei academician a fost frecventă la mai toate manifestările științifice importante ale cercetărilor manifestărilor științifice cardiologice din țară și a prezentat de mai multe ori conferințe științifice extrem de interesante și importante pentru lumea noastră de practicieni privind ultimele progrese dar și remarcabilele realizări ale domniei sale și ale colectivului pe care îl conduce, privind patologia endoteliului, privind aterogeneza și evenimentele aterotrombotice cu care noi ne confruntăm atât de frecvent în lumea contemporană și care, cum bine știți, omoară un mare număr de români, aflându-ne noi, din acest punct de vedere, într-un nedorit clasament, către topul clasamentului în Europa și în lume ca nivele de mortalitate. Și mai mult decât atâta, dincolo de fascinația pe care doamna academician o exercită ca om de știință, și ați văzut și dumneavoastră cât de neobișnuită este această lungă listă de publicații și de studii importante care s-au făcut într-o vreme în care era o mare problemă să găsim reviste americane de cercetare, reviste americane de știință, era o mare problemă să avem tratatele americane de medicină
Dincolo de aceste lucruri pe care toată lumea le-a amintit aici și care sunt absolut extraordinare, aș vrea să vă vorbesc câteva cuvinte doar despre extraordinara căldură, prietenie și talent cu care a știut doamna academician să-și atragă în institut specialiști din alte specialități conexe, să întindă punți, cum foarte frumos a spus domnul profesor Askenasy, către lumea care ar trebui să înțeleagă mai bine cercetarea fundamentală, către lumea care ar putea să contribuie la progres utilizând datele din cercetarea fundamentală și, de ce nu, către lumea care ar putea contribui la direcții noi de cercetare interdisciplinară, prin proiecte doctorale sau prin proiecte de cercetare. Așa am avut și eu cu câțiva din colegii mei, privilegiul de a colabora cu doamna academician și grupul de cercetători conduși de doamna academician Anca Sima într-un proiect de cercetare comun timp de câțiva ani; și am descoperit acolo o altă lume, o lume mai

vie,mai entuziastă şi mai motivată decât lumea din care veneam noi cu binecunoscutele probleme şi poveri ale activităţii de îngrijire medicală în spitalele româneşti şi cu dificultăţile pe care le cunoaşteţi cu toţii. Am avut acolo timp de câţiva ani un refugiu intelectual, un loc care mi-a produs prima dată dorinţa de a fi fost cu câteva decenii mai tânără pentru a fi avut poate o carieră în cercetare. Experienţa a fost extraordinară pentru noi ca şi clinicieni. Tema de cercetare a fost provocatoare: identificarea unor biomarcări care să ne ajute să găsim acei pacienţi cu boală coronariană stabilă care se află la risc major de a dezvolta complicaţii aterotrombotice generatoare de infarct miocardic, înainte ca aceştia să ajungă la evenimentele catastrofice. Discuţiile ne-au dus spre înţelegerea profundă a unor mecanisme biologice în care date despre microRNA, despre matrixmetaloproteaze, despre HDL-ul disfuncţional, despre parooxonază şi celule progenitoare endoteliale nu au mai fost sau nu au rămas doar o colecţie de informaţii pe care le lecturam din revistele de cercetare, ci teme de gândire privind rolul lor în patogenia plăcii instabile şi în vulnerabilizarea pacienţilor care dezvoltă sindroame coronariene acute. Am avut onoarea de a fi coautor cu grupul de la lipidomică din institut condus de doamna academician, la lucrări publicate şi prezentate la congrese române şi congrese internaţionale de cardiologie şi vreau să vă spun că am fost extrem, extrem de mândri că noi, ca şi cardiologi, am putut avea acele date, am putut da explicaţii şi am putut vorbi cu lume din străinătate care venea să ne întrebe : dar cum aţi făcut, dar cum s-au descoperit aceste lucruri?

Vă doresc, doamnă academician, să continuaţi să fascinaţi, să inspiraţi generaţii tinere şi să-i atrageţi spre cercetarea fundamentală, care la prima vedere nu pare un domeniu foarte atrăgător, aşa cum şi noi am fost atraşi spre una dintre cele mai valoroase experienţe profesionale din viaţă, alături de dumneavoastră în aceşti ultimi ani. Aţi demonstrat în toţi aceşti ani de când vă cunosc mai bine, că aţi reuşit sau că victoriile cele mai importante sunt acelea pe care toată lumea le consideră imposibile sau aproape imposibile.

Vă doresc mulţi ani şi tinereţe.

Profesor Shlomo Sasson

Hebrew University ofJerusalem

Profesor Shlomo Sasson

It is really a special occasion for me to be here at this celebration of Maya's Birthday and I first want to extend the greetings not only of myself and my wife Vanda but also of many Israelian scientists and colleagues and students who had come and visited and collaborated with Maya and other scientists in this institute.

And now I want to go back, about 1500 years to some of the writings of what we call... the wisdom of our fathers who, really phased the years of people's life.

The age of 20 is the age of pursuit, you start to think what am I doing, what is the reason of my life, what shall I do, some people go to commerce, some people go to study and at that time like many of us, Maya, started to think about an academic career of pursuing knowledge in the area of life sciences.

The age of 30 is considered the age of strength, when you acquire knowledge, degrees and you have to start your way, you have to be strong since it is not easy to find your way in the scientific society and I should add, it is harder for women. So at this time of strength Maya had to stand on her own and pursue a career, a brilliant career that gives her the solid bases for what she had accomplished in the years to come.

Age of 40 is considered the age of understanding, you have acquired knowledge and now you start to think what am I going to do in the midlife, am I going to stay in America, I am talking about Maya, or we should really

start something totally new, an adventure, to start an institute in Romania, in Bucharest. I think at that time was considered an unimaginable task; in the 70's was an impossible dream. The regime was different, the country was different and things were oppressive and yet the dream started to become a reality.

After the age of understanding Maya and Nicolae Simionescu, according to our scripture, comes the age of council. You not only bring things for yourself and establish yourself, now you start to give council to other people, now you become a mentor, you become a leader, you become a head of a bigger organization. It is not your own research that you pursue, it is not your own career, it is not the papers you are publishing... you are now responsible to many other people, you enlarge your family, that is now really big, and give them the advice and the council how to work in harmony together, how to pursue a research in a joined manner.

Then comes the age of 60, according to our fathers that's the age of maturity. You have to settled down, you can look back and you can perceive how to progress, what to do next, you don't just sit relaxed, it is really the age that you have consolidated enough knowledge, enough talent, enough means to make it bigger and more successful.

Age of 70 is defined as the age of wise head, of wisdom, when you realize what you did wrong, what you did well and by doing that you know how to progress further and to make it better.

Then comes the age of 80 and surprisingly our ancestors defined the age of 80, the age of super added strength (30 was the age of strength) and again at the age of 80 is super added strength.

And why did I title my talk as "Forever young, Maya.", I tell you. Because being young is not being defeated by failures, is really the way to approach life, every day, every challenge with the freshness, with juveness, being able to erase your past and look forward as you have just started having high expectations and believing, and hoping for something new.

We are all gathered today to really celebrate Maya's ability to really be at the age of 30, strong as in age of 40, being able to lead a big team of people, a big institute, very important, not only in Bucharest, not only in the Romanian Academy, not only in Romania but in Europe, in the Scientific World at large.

I have no doubt that Professor Maya Simionescu is the symbol if being young always and being remembered young always. Thank you, Maya.

Prof. Dontscho Kerjaschi

University of Wien, Austria
Memories of ICBP-NS in 1989
Excerpts

Vienna, spring 1989. The mails bring a letter of invitation for me to participate as speaker at the week-long celebration of the 10th anniversary of the ICBP. The faculty was impressive and comprised most of the luminaries of cell and vascular biology, including George Palade from Yale, Gunter Blobel from Rockefeller, Ramzi Cotran and Michael Gimbrone from Harvard, and Joseph Witztum from UCSD, to name a few, and of course the hosts, Maya and Nicolae Simionescu.

We were greeted in a special section of the airport by Nicolae and transported to our hotels.

……. The lectures were given at the completely filled ICBP auditorium.

One evening the otherwise omnipresent Nicolae had disappeared and Maya told us that he did not feel well. Many years later Nicolae told me that on that evening the Securitate had accused him to give away Romanian research secrets to the foreigners, in order to put pressure on him to move the ICBP away from its present location because its place close to the palace was needed for a garrison. This was for us foreigners a glimpse into every-day life in these days and makes the achievements of the Simionescus even more admirable.

Now, unbelievable 40 years later, many of the guest speakers of that meeting are gone: Nicolae, Palade, Blobel, Cotran. What remains in our memories is the deep hospitality of our hosts and the enthusiasm of the people working in ICBP.

Several visits in later years have confirmed the impression that what Nicolae and Maya have seeded keeps growing and constitutes a milestone in the scientific development of central Europe.

Prof. Werner Franke

University of Heidelberg
Germany
Excerpts

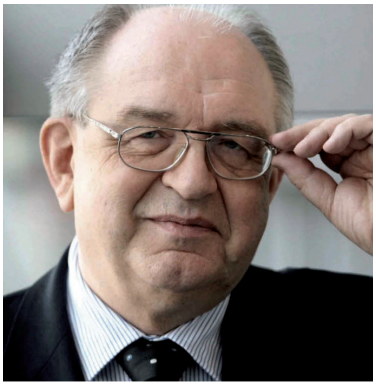

.....The first and the most important moment for cell biology in this country were the few days in September 1979, the very days when the institute was founded..

....The institute was the dream of the Simionescus and not only a dream. I must admit we could not think it would ever be possible imagine in this cold war, in the days of Ceausescu. And here would come an absolutely cosmopolitan world-opened, research-oriented, free institute. This was the dream of Simionescus and Palade devotion in science in his native Romania, his reputation and prestige, were key factors, a whole mark in the development of cell biology in this country.

....and that was a real broad birth of cell biology in this country and this is something very rare on this planet, a couple, in this case the Simionescus, a couple creates really top science from scratch in the country, and since then cell biology in Romania and of Romanians are high recognizable,

I had to organize for 1980, the Second World Congress of Cell Biology in Berlin. That really fell into the trap of the

cold war because then, shortly before the Congress the organization collapsed because the Soviet Union had decided to invade Afghanistan and some of the western countries did not participate to the Olympic Games in 1980 and also to other meetings. A number of people did not come; we had many participants from Russia and only 3 were allowed to come.

And then on the second day of the meeting, there were yells through the hall... "the Romanians are coming, the Romanians are coming", I remember, it was like an invasion, the two Simionescus with only young people, a dozen or so... We managed very quickly, Maya must admit, to get location to sleep, to eat, etc, for them. This was also a success for the meeting. Since these days we have in Bucharest the Romanian cell and molecular biology as an integral part of the European cell and molecular biology.

We should take a moment and remember one person, Nicolae, who was particular energetic and he was the one that you could sense his medical training and the link he wanted to have between cell biology, molecular biology and the applications in medicine.

There was also another aspect. Today in Germany, a student or a graduate student for an exam about the blood, has as a part of the obligatory learning books by Palade and by Maya and another one by the Simionescus.

....Related to diseases, Maya gave us a very fundamental honorable lecture in Heidelberg. I must say since those days I had to come with many of my colleagues to Romania, again and again ...we had excellent meetings in the pathology of diseases.

....However, I want to tell to the young people that the days of the discovery are not over. There are still new things to discover

....I could continue with a number of examples to show that Western Europe is generally very close in many aspects to Romania. Science is one of them but Cell Biology and Molecular Biology is a very strong part and certainly when I see Maya a good deal of merit goes to her.

Romfilatelia a dedicat un plic filatelic aniversar acad. Maya Simionescu

2017

Director Romfilatelia doamna Cristina Popescu

2018

A 12-a Conferintă de Proteomica a Europei Centrale si de Est

Proteomics is a systems approach for the global study of protein expression changes. It can provide information on gene function, disease processes and mechanisms of drug action at several stages in the drug discovery pipeline and pave the way for improved and faster implementation of drug discovery strategies. Since proteomics encompasses a number of multi disciplines, it has a major role to play in our understanding of biological processes and diverse diseases.

The greatest promise for the detection and treatment of diseases lies in the deep understanding of molecular basis for disease initiation, progression and efficacious treatment based on the discovery of unique biomarkers. Although progress in genomics has been rapid during the past few years, it only provides us with a glimpse of what may occur as dictated by the genetic code. In reality, we still need to measure what is happening in a patient in real time, which means finding tell-tale proteins that provide insight into the biological processes of disease development. This is because genes are only the "recipes" of the cell, while the proteins encoded by the genes are ultimately the functional players that drive both normal and disease physiology.

Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu"
8, B. P. Hasdeu Street, PO Box 35-14, Bucharest, Romania
phone: (+4021)319.45.18; fax: (+4021)319.45.19
https://ceepc2018.wixsite.com/bucharest

ROMANIAN ACADEMY

CENTRAL AND EASTERN EUROPEAN PROTEOMIC CONFERENCE
CEEPC

INSTITUTE OF CELLULAR BIOLOGY AND PATHOLOGY "NICOLAE SIMIONESCU"

The 12th Central and Eastern European Proteomic Conference

jointly with

The 39th Anniversary of the Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu"

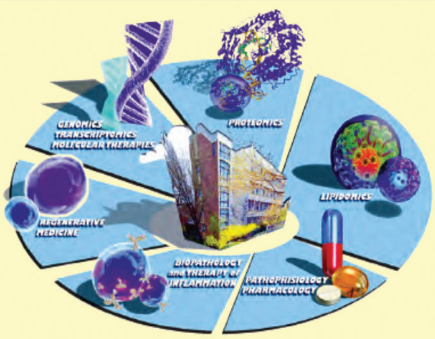

ADVANCES IN PROTEOMICS AND PROGRESS IN PRECISION MEDICINE

BOOK OF ABSTRACTS

October 24-26, 2018, Bucharest, Romania

The 12th Central and Eastern European Proteomic Conference
jointly with
The 39th Anniversary of the Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu"
ADVANCES IN PROTEOMICS AND PROGRESS IN PRECISION MEDICINE
October 24-26, 2018, Bucharest, Romania

For Women in Science

FONDATION L'ORÉAL

3 CERCETATOARE DIN ICBP-NS AU CISTIGAT PREMII/BURSE L'ORÉAL-UNESCO "FOR WOMEN IN SCIENCE"

3 WOMEN FROM ICBP WON "FOR WOMEN IN SCIENCE" L'ORÉAL-UNESCO FELLOWSHIPS:

1. Maya Simionescu -L'Oreal Special Honor Award for Women in Science (2001) ;

2. Elena Butoi - For Women in Science (2011) ;

3. Monica Tucureanu - For Women in Science (2018) .

UNIUNEA EUROPEANĂ

Instrumente Structurale 2014-2020

Proiect THERAVALDIS

TheraValdis

-Proiect complex în care sunt implicate mai multe laboratoare din IBPC-NS-

Titlu: **Terapii tintitie pentru boala valvei aortice in diabet**

Coordonator: Dr. Agneta Simionescu, Universitatea Clemson USA

Coordonator român: Dr. Ileana Manduteanu, ICBP "N. Simionescu"

Obiectivul general al proiectului THERAVALDIS îl reprezintă creşterea participării româneşti în cercetarea la nivelul UE în domeniul biotehnologiei medicale şi farmaceutice prin crearea unui nucleu de cercetare în nanotehnologii în cadrul Institutului de Biologie şi Patologie Celulară „Nicolae Simionescu".

Scopul proiectului THERAVALDIS îl reprezintă cercetarea fundamentală şi experimentală în vederea identificării mecanismelor unice ale progresiei bolii valvulare şi dezvoltării de noi nano-bio-terapii pentru boala valvei aortice în diabet (BVAD).

Schema planului de realizare a proiectului Theravaldis

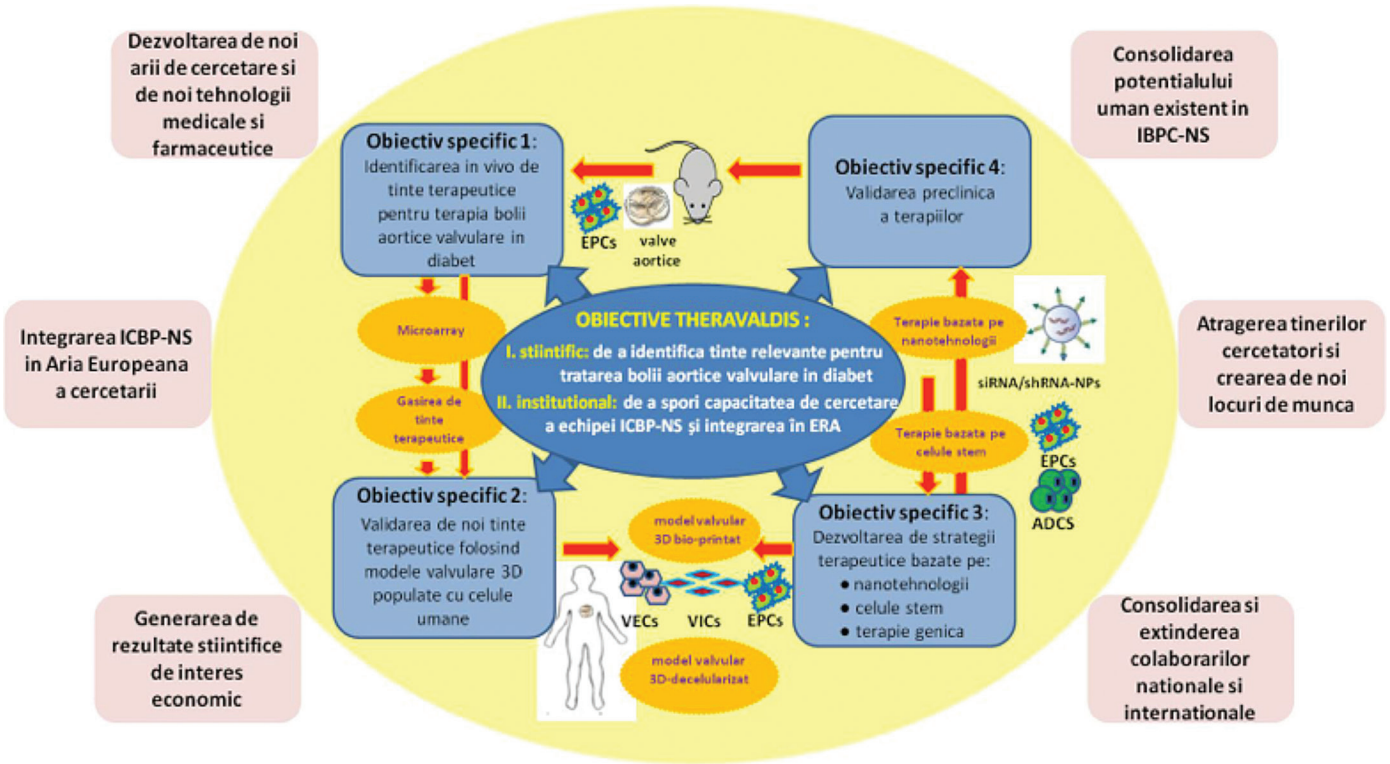

UNIUNEA EUROPEANĂ

Instrumente Structurale 2014-2020

Proiect DIABETER

-Proiect complex în care sunt implicate mai multe laboratoare din IBPC-NS-
Titlu: Îmbunătățirea competitivității instituționale în domeniul diabetului de tip 1 prin dezvoltarea unui concept inovator de imunoterapie cu celule stromale mezenchimale

Coordonator: Dr. Nadir Askenasy, Schneider Children's Medical Center, Israel.
Coordonatori interni: Acad. Maya Simionescu și Dr. Alexandrina Burlacu.

OBJECTIVUL PROIECTULUI: să dezvolte o terapie celulară relevantă clinic pentru autoimunitatea diabetică prin livrarea de semnale apoptotice folosind celule stromale mezenchimale (CSM) ca vehicule.

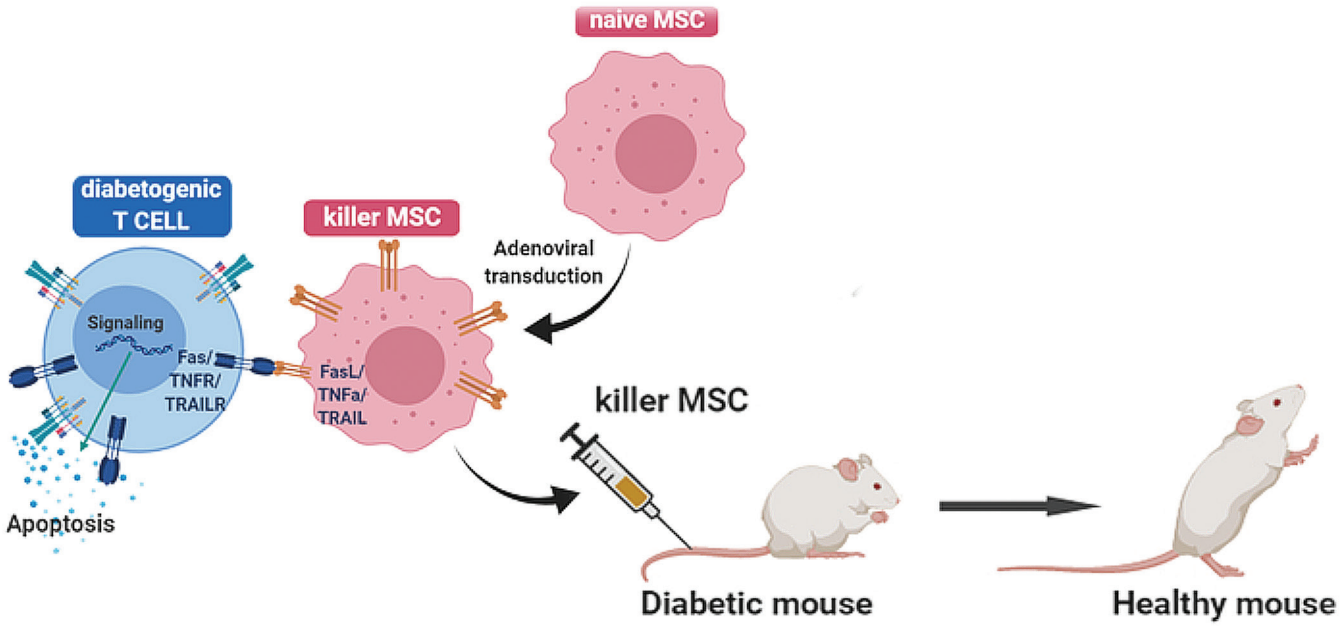

Proiect BIOVEA

-Proiect complex în care sunt implicate mai multe laboratoare din IBPC-NS-
Titlu: Dezvoltarea de bionanotehnologii bazate pe veziculele extracelulare, aplicabile in diagnosticul precoce, prognosticul si terapia bolii aterosclerotice

Coordonator Proiect: Dr. CSI Adriana Georgescu, IBPC N. Simionescu
PARTENERI: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș" București (INCDVB) - Responsabil: Dr.CSI **Mihaela Gherghiceanu,** Universitatea de Medicina și Farmacie „Carol Davila" București (UMFCD) - Responsabil: **Prof. Dr. Dragoș Vinereanu;** Spitalul Clinic Județean de Urgență „Pius Brînzeu" Timișoara – Centru de cercetare OncoGen (OncoGen) - Responsabil: **Prof. Dr. Virgil Păunescu**

OBIECTIV GENERAL: Implementarea si dezvoltarea unor tehnologii emergente pentru identificarea derivatelor celulare polivalente, veziculele extracelulare, ce pot fi folosite in diagnosticul precoce, monitorizarea si terapia bolii coronariene stabile. Dezvoltarea tehnologiilor bazate pe veziculele extracelulare se afla inca in etapa pre-comerciala de inovare, iar implementarea si fundamentarea lor stiintifica pot sustine oportunitati relevante strategic in domeniul sanatatii.

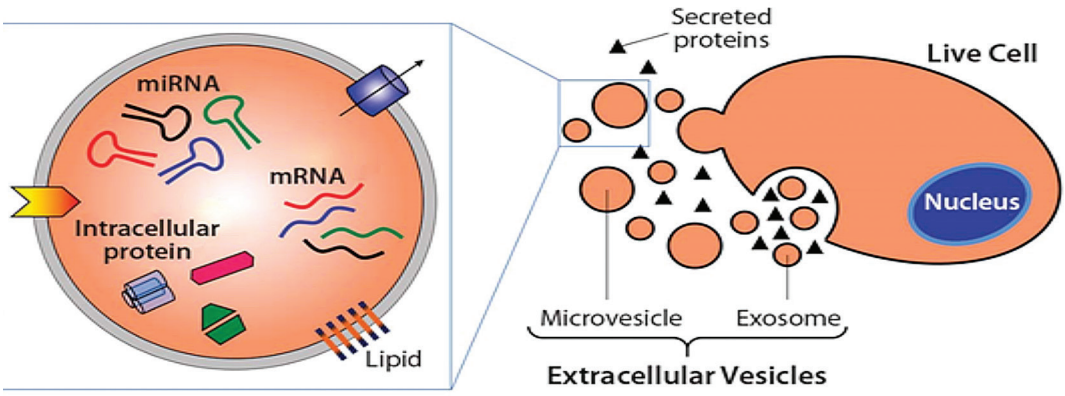

Proiect INNATE-MI

Titlul proiectului: Tintirea mecanismelor immunitatii innascute pentru o mai buna stratificare a riscului si identificarea de noi optiuni terapeutice in infarctul de miocard

Coordonator proiect: Acad. Maya Simionescu, Ph.D.,
ICBP "Nicolae Simionescu", Bucuresti;
Coordonator partener 1: Alexandru Schiopu, M.D., Ph.D., Universitatea de Medicina si Farmacie Targu Mures;
Coordonator partener 2: Prof. Dragos Vinereanu, M.D., Ph.D., Universitatea de Medicina si Farmacie "Carol Davila", Bucuresti.

SCOPUL ŞSI OBIECTIVELE proiectului sunt prezentate in figura de mai jos:

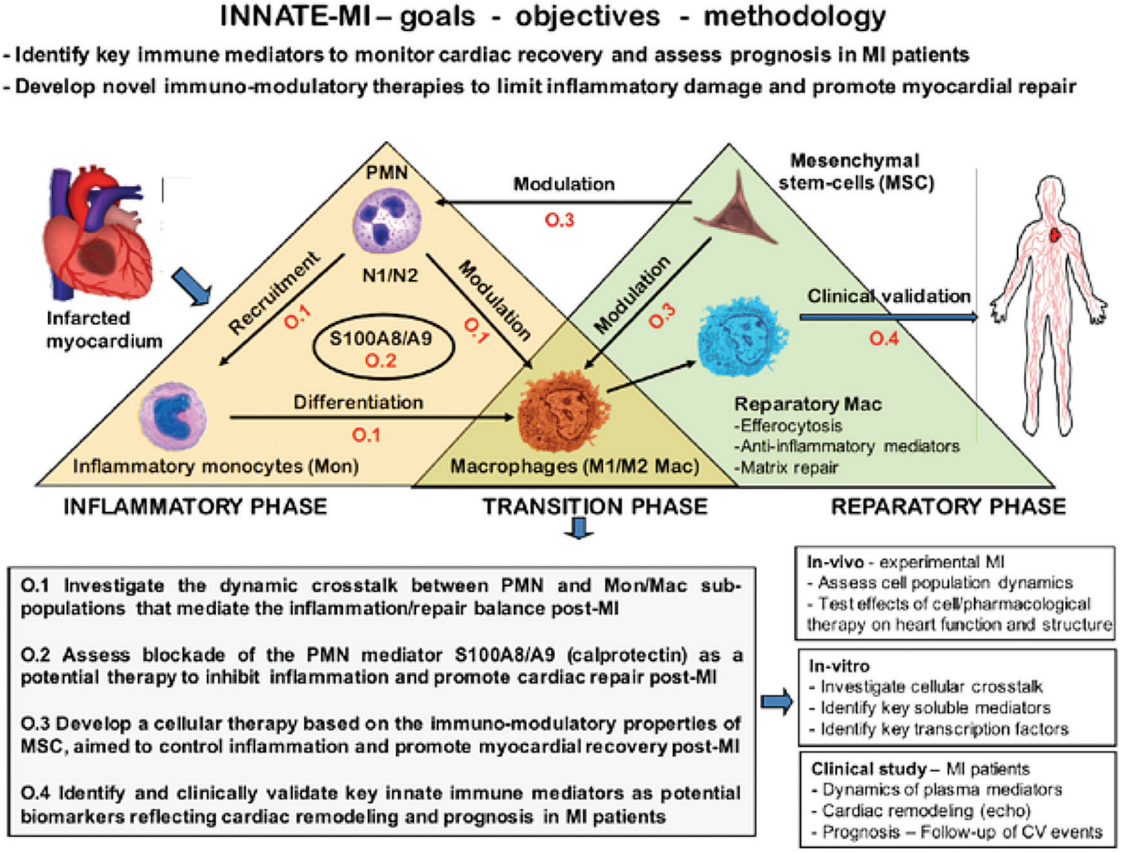

PROIECTUL INTERA

-Proiect complex în care sunt implicate mai multe laboratoare din IBPC-NS-

Titlu: Terapii inteligente pentru boli non-comunicabile, bazate pe eliberarea controlată de compuși farmacologici din celule încapsulate după manipulare genetică sau bionanoparticule vectorizate

COORDONATOR PROIECT: Acad. Maya Simionescu

PARTNERI: IBPC "N. Simionescu" (responsabil partener: **Dr. Anca Gafencu**), Universitatea Politehnică din București (responsabil partener: **Prof. Ecaterina Andronescu**), Institutul Național de Fizica Materialelor (responsabil partener: **Dr. Madalina Barsan**), Institutul de Chimie Macromoleculară "Petru Poni" (partner responsible: **Dr. Gheorghe Fundueanu**).

OBIECTIV: Bolile cronice netransmisibile (ateroscleroza, diabetul, obezitatea, cancerul) reprezintă cauza majoră a mortalității în țările dezvoltate; toate implică un proces inflamator. Proiectul INTERA va asigura sprijinul necesar pentru consolidarea competențelor științifice și tehnice a unităților de cercetare partenere în proiect în domeniul Bioeconomiei, domeniu de importanță strategică pentru dezvoltarea economică și socială. INTERA include dezvoltarea de studii multidisciplinare care doar împreuna pot crea și defini noi nano- sau micro-dispozitive medicale utilizabile pentru terapii anti-inflamatoare inteligente și inovatoare.

2019 ICBP – NS is 40

Memories at 40 years

2019 IBPC – NS – la 40
Amintiri la 40 de ani

Prof. Alan Tartakoff
School of Medicine
Case Western Reserve University,
Cleveland, Ohio, SUA

Congratulations on the success of the Institute of Cellular Biology and Pathology !

I had the privilege to be a graduate student in George Palade's group at Rockefeller University when first Nicolae and then Maya came to town. From the perspective of a student, this was a magical couple, the Simionescus. Who were they ? They seemed immediately to be at home when they arrived in 1970's. Well-groomed, gracious, good-natured. Uniformly serious, analytic, recognizing the immense opportunity of being at the center of knowledge. Senior and intense in their awareness, but not sober or somber. And very hard-working !

Of course, George had been interested in the fundamentals of vesicular traffic in multiple contexts, as well as the structural correlates of capillary permeability. He and his associates already had good reason to think that passage of macromolecules across endothelia did not require opening of inter-cellular junctions. But with the arrival of Maya and Nicolae, these studies entered into a realm of certainty as well as unparalleled beauty. Their conceptually elegant experimental designs made use of multiple tracers to study endothelial permeability and microdomains of the plasmalemma. This was coupled with an exquisite sense of the value of ultrastructure and led to studies that were replete with micrographs so fine that they belong in a gallery. Indeed, the appreciation of the quality micrographs had reached the point that the corridors of the laboratory were lined with images of incomparable clarity.

Then came the energetic and taxing years following their return home, punctuated by repeated visits to the United States. The establishment of the ICBP and its maturation represented an unprecedented and courageous initiative. That Maya and Nicolae could have continued to be productive scientists under these circumstances is remarkable. The personal aspect of this vision and its realization, coupled with an appreciation of the reasonable and unreasonable challenges with which they had to deal, give a meaning to these forty years quite beyond any norm. In itself an experiment, this venture parallels in more ways than one the commitment that had originally inspired the development of the New York Cell Biology community.

In March of 1999, an extraordinary reunion took place in La Jolla. This was the first of the Symposia organized to honor George. It included talks by a sequence of intellectual inheritors of the traditions that he and his associates had established. Emphasis was on an integrative view of the structure/function relations of subcellular organelles. The mood was cheerful, reminiscent of the solidarity of purpose that had been characteristic of the Rockefeller group. The culminating event was, however, of a quite different variety. After dinner, Maya spoke at length. She evoked the joy of those times that she and Nicolae had spent in New York, the intense union that they had with Marilyn and George, the foundation experiences that evidently have led to the remarkable success of the Institute as it now flourishes in Bucharest.

Alas, that Nicolae cannot enjoy this moment today !

Angelo Azzi
Tufts University
Boston, USA

There are moments in time that modify the course of life. Turning points. One of those can be traced back in Grenoble in 1987at the FEBS-CNRS Course on Membrane Proteins. After the afternoon lectures some of the speakers went downtown to have a walk and a drink. I was walking side by side with George Palade when at a narrow place of the footway, before a curve, George kindly let me go first. Very kind of him indeed, but not very lucky for me, who banged onto two guys, one with a knife and the other with very fast hands that expertly subtracted my bag with passport, credit cards and all my money. And it was George to lend me few coins to call up my secretary. And it was with George that I was chatting in the evening and that he mentioned enthusiastically his great collaborators Maya and Nicolae Simionescu, first at the Rockefeller University and then at Yale University. Maya and Nicolae Simionescu had created a research institute of excellence in Romania, a few years before. One year later, in the spring of 1988, Federico Mayor Zaragoza, UNESCO Director General, in his office at Place de Fontenoy gave me the responsibility to launch the UNESCO-MCBN Program. MCBN, became a network of institutions of excellence, intended to strengthen scientific cooperation. And in the choice, the conversation with George Palade came back to my mind and the Institute created by the famous collaborators of George Palade was selected, the Institute of Cellular Biology and Pathology. The life and successful activities of MCBN lasted, as part of UNESCO till 2001 and as an independent NGO till 2008. But many of the MCBN Institutions have continued and are still valuable scientific assets of their countries. One of them is the Nicolae Simionescu Institute of Cellular Biology and Pathology, which despite political turbulences and financial restrictions has remained as a flagship in the Romanian scientific landscape. And this has happened due to the intelligence, scientific competence and strength of Maya Simionescu at the helm of the Institute after the passing of Nicolae. I have no certitude that my meeting with George Palade and the events that followed have been a turning point for the Nicolae Simionescu Institute of Cellular Biology and Pathology, but I like to think of the Institute as one that best represents the ideas of MCBN: *To ensure permanent improvement and one that is not entirely dependent on outside assistance, MCBN considered it essential that scientific-technical information and training as well as financial support be offered to students, scholars and laboratories in every region of the world where such help is useful."

At the end of this little story my gratitude goes to the late Nicolae and to Maya Simionescu for the creation of the Institute, to the late George Palade for making me aware of the existence of the Institute of Cellular Biology and Pathology, and finally to Maya Simionescu, for successfully leading the Nicolae Simionescu Institute of Cellular Biology and Pathology and for her invaluable friendship.

Prof. Pietro De Camilli

Howard Hughes Medical Institute

Recollections about the Simionescu's

Dear Maja, congratulations for the 40 years birthday of your Institute. I have fond memories of the time we spent together at Yale and much gratitude for what I have learned from you and Nicolae. You have been informal mentors to me. I vividly recall the early days of ICBP which I followed with great empathy from a distance. What you have achieved has been impressive and has been an inspiration for so many young people.

I am delighted to have an opportunity to say a few words about Maya and Nicolae Simionescu, whom I first met at Yale, when I was an assistant professor in the Section of Cell Biology in the late 1970's/early 1980's. At that time, they came to Yale every year to help teaching the Cell Biology course, a cornerstone of Yale Medical School education organized and directed by George Palade and Marilyn Farquhar. I shared with Maya and Nicolae the responsibility of teaching histology. Working with them was a most remarkable and educational experience for me. They set an impressive example of dedication, enthusiasm and competence. Everything had to be prepared and planned ahead of time in the best possible way. Nothing was left to improvisation. They took great pride in the quality of their teaching, and this attitude was passed down to young colleagues like me. Consistently, the students rated them as top teachers. Still now, when I meet doctors and scientists trained at Yale in those years, I find that they have the most wonderful recollections of Maya and Nicolae.

It was great to see them arriving every Fall at the beginning the teaching season and they were deeply missed when they left at the end of the course. They brought to us, used to work in the privileged environment of a top American institution, a refreshing different perspective. It was very clear that they were placing the best of their energies (and more) in building the new Institute in Bucharest. Their dedication to a "cause", that of creating an environment of science excellence in their own country, was inspiring. In fact, they influenced my choice to return to my own country (Italy) after a first period in the United States. I was lucky to be able to stay in touch with them for many years and it was always a joy to meet them somewhere in the world and to hear about their science and their Institute. When life brought me back to America at the end of the 1980's, I found once again their support. I may not be where I am now without them.

What Maya and Nicolae have achieved is truly remarkable. With their own research they have helped shaping modern vasculature cell biology. They have also helped shaping science in their own country and have created something outstanding in East Europe.

Prof. J. David Castle, PhD
University of
Virginia School of Medicine, USA

In 1979, the ICBP, Nicolae Simionescu emerged like the early rays of bright sunlight breaking through the dark and shadowed skies that were cast over the Romanian scientific endeavor in the preceding era. This marked a beginning in which world-class research on the cell biology and pathology of the cardiovascular system was conducted and disseminated from this new institute, which was the brainchild of Nicolae and Maya Simionescu. In the ensuing years, the ICBP has become the training ground for an entire generation of young and talented Romanian investigators, who have shared the Simionescu inspiration and passion for science and have proceeded to enrich the broader intellectual environment both at home and abroad. As well, the ICBP has served as a nidus for international collaborations and scientific exchange with investigators from all over the world. While it has become practically axiomatic that pushing the boundaries of new knowledge in biomedical research both further outward and deeper is a tireless and financially very challenging process, it is an extraordinary tribute to the ICBP and its scientists that over the period of forty years, such profound success has been achieved under conditions that many of the rest of us who share the same dreams and goals would have considered inconceivable.

Although more than forty years have passed, I remember so vividly the times that I spent in the early 1970s as a young trainee at the Rockefeller University and subsequently at Yale School of Medicine where I enjoyed a close friendship with Nicolae and Maya Simionescu and shared their love for cell biology. I recall so well the camaraderie that we shared when we all were doing experiments and having discussions often late into the night. But importantly, I also will never forget witnessing the step-by-step conceptualization of the ICBP as Nicolae and Maya pieced together their dream of a world-class research center in Bucharest floor-by-floor and room-by-room. Evidently, I did not fully appreciate the monumental task that they set for themselves. But now with the benefit of hindsight, the reality of what these pioneers have achieved in developing the physical plant and especially in creating a new and enduring scientific culture is impressive at the highest level.

As we look back over the lifetime of the ICBP, we can readily acknowledge how vitally it has served as an incubator for the development of young and talented Romanian research scientists. We can witness through their publications the numerous important contributions they have made in exploring the transendothelial passage of plasma lipoproteins and other critical vascular transport proteins. We can appreciate how their studies have shed new insight on key pathological events related to atherogenesis that are manifest at the endothelial surface, and we can admire the attention that is being given to evaluating potential clinical and translational connections. Importantly, it is also possible to sense the priority that is being given in the ICBP to incorporate the host of newer high-resolution technologies that have arisen over the past decade into its research portfolio. Now in the twilight of my own scientific career, I continue to be filled with excitement and envy as the pace of discovery moves to levels that were practically inconceivable only a few years ago. While I am facing the reality that future advances may not come from my own mind and hands, I will always continue to be an enthusiastic witness and champion for the next generation and their successes. In this spirit, I look forward with much anticipation to learning of the achievements of the emerging generation of pioneers at the ICBP. I consider it a great honor to contribute to the commemoration of the first forty years of the Institute and wish you all ongoing success at the highest level.

NYU Langone
MEDICAL CENTER
Department of Cell Biology

David D. Sabatini, MD, PhD
Frederick L. Ehrman Professor Emeritus
Department of Cell Biology

June 18, 2019

The Institute of Cellular Biology and Pathology
"Nicolae Simionescu"
8, B.P. Hasdeu Street,
050568, Bucharest, Romania
Attention: Acad. Maya Simionescu

Dear Maya,

Forgive me for the delay in answering your invitation to participate in the symposium and celebrations that will be held in Bucharest on occasion of the 40th Anniversary of the creation of the Romanian Institute of Cellular Biology and Pathology. I wish I had the physical vigor necessary to accept your invitation but at least you have prompted me to reflect on how fortunate I was to have met you and Nicolae and witness the launching of what turned out to be an impressive journey into modern biomedical research.

I first met Nicolae when he arrived at Rockefeller, on a day that Palade was not in the lab and I was Nicolae's guide for a short time. Later, of course, I also met you and through my conversations with the Simionescu's I became intrigued and somewhat fascinated by the physiological questions that motivated their research at the subcellular level. I must confess, however, that sometimes I could not help wondering if you could sustain that pace of research after returning to your country.

It was my privilege to attend the inaugural symposium in 1979 and to have been one of its speakers. Through the first 25 years of the Institute's existence, I followed with interest and admiration the pioneering contributions that you and Nicolae were making, first with George and then on your own, establishing and expanding our knowledge of the role of plasma membrane vesicles as mediators of transport across capillaries. It is indeed impressive how soon thereafter, in Bucharest, quite naturally you went beyond your initial concerns and developed an interest in vascular dysfunction, atherosclerosis and the complexities of the inflammatory process.

Now--forty years after the inauguration of the "Nicolae Simionescu" Institute--looking at your own, and at the Institute publications during the last quarter of a century, I am amazed at the diversity and importance of the basic and biomedical questions that are being tackled in your laboratories—which extend from advanced transcriptomics to specific molecular pathology quandaries, such as the mechanisms by which hormones stimulate the integration of human mesenchymal stem cells into heart tissue (published just last week).

In summary Maya, I am amazed and moved by the magnitude of what your vision, courage and drive have accomplished. This is reflected, of course, in the position that the Simionescu Institute has achieved within the European scientific scene.

I congratulate you warmly,

David

John Bergeron and Kathleen Dickson
McGillUniversity

Congratulations to the IBCP-NS and Maya Simionescu for their legacy of Excellence in Cell Biology

In 1970, the 5th floor of the South Lab of the Rockefeller University in Manhattan welcomed Nicolae and Maya Simionescu. They joined the lab of George Palade the overall director of the 5th floor "Laboratory of Cell Biology". At the time, this floor included Marilyn Farquhar, David Luck , Phil Siekevitz, David Sabatini, Jim Jamieson, Michael Moody and Jim Lake as well as Günter Blobel with the Nobel laureate, Arthur Kornberg doing a sabbatical and frequent visits by George Palade's previous mentor at The Rockefeller Albert Claude. The 6th floor of the South Lab was the domain of Sam Silverstein, Zanvil Cohn, James Hirsch as well as Ralph Steinman. The 7th floor of the South Lab had as its director Christian De Duve and included Henri Beaufay, Alain Amar Costesec, Brian Poole and Matthias Müller. Together, the investigators in these three floors transformed human knowledge through a new field they innovated known as "Cell Biology".

Maya and Nicolae Simionescu were key to this transformation with their unsurpassed work on the cell biology of the endothelium to define a new term in cell biology "transcytosis" through their studies of the endothelium in situ. They quickly resolved a raging controversy at the time as to how macromolecules were transported across endothelia by visualizing directly their transport quantitatively through a series of classical papers largely published in the Journal of Cell Biology. They discovered the role of the transcytosis vesicle that would ferry material through coupled endocytosis and exocytosis from one side of the endothelium to the other.

Their discoveries garnered for Maya and Nicolae the founding Louis and Arthur Lucian award from McGill University for their "outstanding research in circulatory diseases"in 1978. This was the first of a series of nationally and internationally prestigious awards including Member of the Royal Academy of Romania in 1991 and in 2013 "L'Ordre National de la Légion d'Honneur " conferred from France to the world's "first lady" of the endothelium, Maya Simionescu .

Looking back in 2019 to all that has transpired is astonishing and the legacy of Maya's directorship of the ICBP following from that of Nicolae remains inspiring to all fields of discovery research in all parts of the planet.

The Nobel Prizes to George Palade, Albert Claude, and Christian De Duve coincided with Maya and Nicolae's tenure at The Rockefeller then later at Yale with George Palade, Jim Jamieson, Marilyn Farquhar and Dave Castle. The Nobel prizes to Günter Blobel and more recently to Ralph Steinman gives a small sense of the revolutionary work that was initiated in the South Lab back in 1970. Of course, Gerry Edelman at the time had the first floor of the South Lab and he also was recognized with Nobel Prize for his work done at that time.

For Nobel Prizes, few are recognized but many are deserving. This includes all the colleagues on the 5th, 6th and 7th floors of the Rockefeller who have not yet been recognized, including Maya!

Sadly, several of the Nobel laureates have left us,

including George Palade, Christian De Duve, Albert Claude, Günter Blobel and Ralph Steinman as well as the more than deserving Jim Jamieson but their legacy is extended through the close family originally built in 1970 when Nicolae and Maya arrived.

This family legacy was also built on the International Symposia of the IBCP beginning in 1979 featuring George Palade, Christian DeDuve, Günter Blobel, David Sabatini and Marilyn Farquhar with several since then.

Professor Gerd Bendas

University of Bonn, Germany

Congratulation to the 40th Anniversary of ICBP-NS from a German friend

Il had the pleasure to visit ICBP for the first time in 2007 on occasion of the 25th anniversary of the Romanian Society of Cell Biology in Bucharest. When I met Maya there, I understood the unique atmosphere of this efficient and successful Institute. I immediately got the impression that Maya is a person who is able to combine in a unique way her competences for excellence in science with a warm and kind spirit of collegiality under her respected guidance. I was more than happy to deepen these impressions in the time of our tight collaboration in terms of NANODIATER between 2011 and 2014. It was a great time to collaborate with all the kind colleagues from ICBP in this trans-European project on drug delivery of chemokine antagonists. The semiannual meetings in Bucharest were always a highlight that went far beyond a successful scientific exchange. During these meetings I realized how Maya and her colleagues as 'science-ladies' could bring together different person under the clear perspective and the horizon for scientific progress. Impressively to see was and is the obvious fact that the Institute has the spirit to permanently support younger scientists and to take care for their development. Our meetings

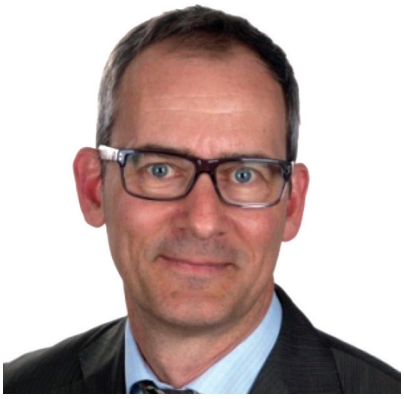

Felicitări pentru a 40-a aniversare a ICBP de la un prieten german

Gerd Bendas, Departamentul de Farmacie, Universitatea din Bonn, Germania

Am avut plăcerea să vizitez ICBP pentru prima dată în 2007, cu ocazia aniversării a 25 de ani de la infiinţarea Societăţii Române de Biologie Celulară, in Bucureşti. Când am întâlnit-o pe Maya acolo, am înţeles atmosfera unică a acestui Institut eficient şi de succes. Am avut imediat impresia că Maya este o persoană care este capabilă să îmbine într-un mod unic competenţele sale pentru excelenţa în ştiinţă cu un spirit cald şi amabil de colegialitate sub îndrumarea ei respectată. Am fost mai mult decât fericit să aprofundez aceste impresii în timpul strânsei noastre colaborări în ceea ce priveşte proiectul NANODIATER, între 2011 şi 2014. A fost un moment minunat să colaborăm cu toţi colegii amabili de la ICBP în acest proiect transeuropean privind livrarea de antagonişti de chemokine. Întâlnirile semestriale de la Bucureşti au avut întotdeauna ceva care a fost dincolo de un schimb ştiinţific de succes. În timpul acestor întâlniri, mi-am dat seama cum Maya şi colegii ei, în calitate de „doamne ale ştiinţei", puteau reuni diferite persoane sub perspectiva clară şi în orizontul progresului ştiinţific. Impresionant de văzut a fost şi este faptul evident că Institutul sprijinină permanent oamenii de ştiinţă mai tineri şi are grijă de dezvoltarea lor. Întâlnirile noastre s-au desfasurat

were covered and indicated by the kind atmosphere. Unforgettable for me was the start of the meetings after 6 month not having seen us by Maya's questions to everybody: "What has changed for you personally?" before coming to the scientific facts. This was always the sign of interest and respect to the others and friendship relations, and for sure, an important reason for the great success, and outstanding international reputation of ICBP.

All the best for you, Maya and Colleagues in and with the celebrating Institute.

într-o atmosfera amabilă. Pentru mine, de neuitat, a fost începutul întâlnirilor după 6 luni de când nu ne-am văzut prin întrebările Mayei către toată lumea: „Ce s-a schimbat pentru dumneavoastră personal?" înainte de a trece la datele științifice. Acesta a fost întotdeauna semnul interesului și al respectului față de ceilalți și al relațiilor de prietenie și, cu siguranță, un motiv important pentru succesul și renumele internațional de excepție al ICBP.

Tot ce este mai bun pentru tine, Maya și colegii din Institut

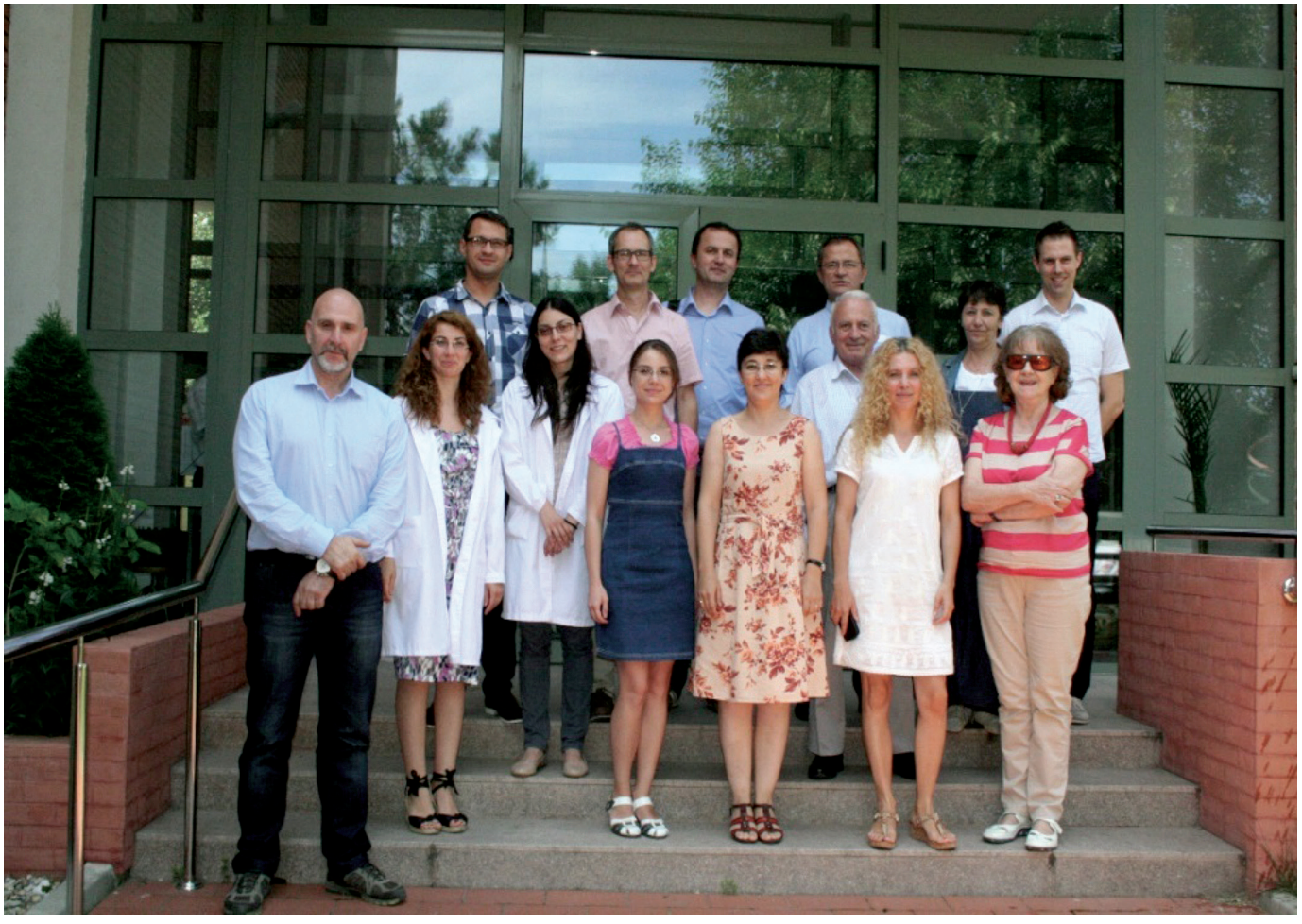

Dr. Anca Dobrian
Eastern Virginia Medical School, USA

Despre permanenta intelectuala a unei scoli

"Vreme trece, vreme vine"…..
Dupa 40 de ani vibranta intelectuala a scolii romanesti de biologie celulara metamorfozeaza in permanenta.
Este o ancora temporala pentru cei care au avut privilegiul sa navigheze apele stiintifice impreuna
Este un incubator prometeic pentru cei care isi pregatesc viitorul stiintific
Este amprenta unor generatii care au gindit, au sperat si au descoperit impreuna
Este un far virtual care calauzeste calatoriile indepartate ale celor care au plecat
Este un spatiu ospitalier pentru cei care se intorc acasa
Este o amintire din prezent
"Si-ntelegi din a lor arta ce e rau si ce e bine"…
Prospetimea amintirilor legate de intemeietorii scolii - dragii nostri profesori Maya si Nicolae Simionescu este intacta
––
Ei sunt vocile indemnului catre excelenta
Ei vegheaza celulele esentei noastre stiintifice
Ei exemplifica ardenta pentru descoperire
Ei sunt o amintire din prezent
Pentru scoala de biologie celulara romaneasca si pentru intemeietorii si elevii sai viitorul incepe in fiecare zi.
Anca Dobrian, Iulie 2019, Norfolk, USA

About the intellectual permanence of a school
"Days go past and days come still"……. "Vreme trece, vreme vine"
After 40 years of intellectual vibrancy, the Romanian school of cellular biology witnesses its metamorphosis into permanence
It is a temporal anchor for those of us who had the privilege to navigate the scientific waters together
It is a Promethean incubator for those who are crafting their scientific future
It is the footprint of a generation that thought, hoped and discovered together
It is a virtual lighthouse that guides the far away journeys of the ones that left
It is a hospitable space for the ones that return home
It is a memory from the present
"You will see behind their virtue what is right and what is ill"…. "Si-ntelegi din a lor arta ce e rau si ce e bine"
The freshness of memories about the founders of the school – our dear Professors Maya and Nicolae is intact
They will always be our scientific parents
They are the voices that prompt us towards excellence
They watch the cells of our scientific spirit
They exemplify the arduous path of discovery
They are a memory from the present
For the Romanian School of Cellular Biology and for their founders and scholars the future starts every day.

Anca Dobrian, July 2019, Norfolk, USA

Harvard Medical School

Brigham and Women's Hospital

Michael A. Gimbrone, Jr., M.D.
Elsie T. Friedman Professor of Pathology

Director, Center for Excellence in Vascular Biology
Department of Pathology

August 21, 2019

Maya Simionescu, Ph.D.
Director and Co-Founder
Institute of Cellular Biology and Pathology
"Nicolae Simionescu"
Romanian Academy
Bucharest, Romania

My Dearest Maya,

This brief note is meant to convey my warmest personal greetings and congratulations on the momentous occasion of the 40th Anniversary of the founding of the Institute of Cellular Biology and Pathology "Nicolae Simionescu", which you will soon be officially celebrating! The ICBP, now a designated Centre of Excellence of the European Community and a Member Institution of UNESCO-Molecular Cell Biology Network, stands as a beacon of academic research excellence internationally.

I am well familiar with the history of the ICBP whose origins trace to the days of your scientifically productive work with Nicolae, in the early 1970's, at the Rockefeller University in the laboratory of your mentor, fellow countryman, and future Nobel Laureate, Professor George Palade. Your role in the discover of trans-endothelial channels and their function in the exchange of macromolecules across the vascular endothelial barrier marked a seminal chapter in the then nascent field of Vascular Biology. Your return to Romania in the late 1970's (a difficult time in its political history) required remarkable dedication to your shared dream to introduce the modern science of Cell Biology to your homeland, and create a nurturing academic environment for the training of successive generations of young scientists.

In 1989, on the occasion of the 10th Anniversary of the ICBP, I had the opportunity to witness firsthand the fruits of your joint labors. In the company of your mentor, George Palade and my mentor, Ramzi Cotran, along with other thought-leaders in the world of Cell and Vascular Biology (including Samuel Silverstein, Morris Karnovsky, Russell Ross, Guido Majno and Isabelle Joris), we spent several days participating in a remarkable symposium and experiencing the genuine warmth of the ICBP community. It illustrated for me, still a relatively young 'journeyman' in the world of Vascular Biology, the extraordinary power of Science to transcend national political and cultural boundaries, and the manifest importance of sharing knowledge as part of an international, community effort to understand the workings of the human body and ultimately contribute to the alleviation of suffering from disease.

At this historically important juncture, I do hope that you and your colleagues will take the opportunity to reflect on the significance and impact of the scientific discoveries and accomplishments the ICBP has already enabled— and, looking forward, recommit to your original dream to "make a difference"!

With warmest best wishes for your continuing success,

Sincerely,

Michael

Dr. Felicia Antohe
"După 40 de ani, IBPC-NS 1979- 2019"

Sărbătorim anul acesta 40 de ani de la înființarea institutului nostru, « a căminului nostru », Institutul de Biologie și Patologie Celulară N. Simionescu. Acest institut este « copilul », creația materială și spirituală a Domnului Profesor Nicolae Simionescu și a Doamnei Maya Simionescu. Cu mult entuziasm, pasiune și tenacitate Dl. Profesor și Dna Maya au început proiectarea, construirea și dotarea acestei "aventuri științifice", pe care au reușit să o transforme în realitate în toamna anului 1979. Încă din primele zile s-au străduit să nu ne lipsească nimic ca să ne dezvoltăm și să câștigăm un loc de prestigiu în cercetarea biomedicală, așa cum adevărații părinți nu precupețesc niciun efort pentru educarea și creșterea copiilor.

Din păcate, de 24 ani, Domnul Profesor Nicolae Simionescu nu mai este printre noi, însă spiritul său novator, dăruirea sa pentru descifrarea tainelor biologiei celulare și moleculare sunt încă aici, în institut, le-a sădit în fiecare dintre noi cei care l-am cunoscut, și prin noi, în noile generații de tineri cercetători care au trecut sau vor mai trece prin aceste laboratoare. Prezența sa se face simțită la tot pasul, îl regăsim pe Domnul Profesor în lucrările și cărțile din bibliotecă, în protocoalele de lucru din laboratoare, în amintirile noastre reflectate în numeroasele fotografii din albumul institutului, în întreaga concepție de organizare a lucrului în institut și nu în ultimul rând în privirea pătrunzătoare și plină de forță cu care ne privește din portretul expus în Amfiteatrul G.E. Palade.

Fondatorii acestui institut ne-au obișnuit cu punctualitatea, cu munca perseverentă și exigentă, cu spiritul de echipă și colegialitate, cu disciplina dar și cu entuziasmul, optimismul, creativitatea și curiozitatea în munca de cercetare, una dintre cele mai nobile preocupări ale omenirii. Ne-au protejat în vremurile grele, în această oază a cercetării științifice, ne-au adus cu eforturi proprii hrana zilnică necesară unei astfel de activităţi : chimicalele, cărțile și revistele de specialitate necesare, prin GRANT-uri de la NIH USA, FIRCA, UNESCO, NATO,... dar și prin donații personale deloc de neglijat; ne-au pus în mână pipeta și ne-au dezvăluit lumea minunată a celulelor, ne-au dojenit aspru când am făcut greșeli și ne-au arătat hotărât drumul care trebuie urmat, ne-au încurajat în momentele grele de disperare când rezultatele se lăsau greu dezvăluite și nu în ultimul rând ne-au învățat să ne păstrăm sufletele tinere astfel încât toate obstacolele să fie mai ușor de trecut iar rezultatele și bucuriile noastre să le sărbătorim aici, împreună. Nu întâmplător la sărbătorirea a 10 ani de existență a IBPC, Domnul Profesor și Doamna Maya Simionescu au primit din partea tânărului institut "Diploma pentru cea mai GRANT-ioasă activitate" și un cristal șlefuit în multiple fațete, reflexie a neobositei străduanii umane și științifice desfășurate în institut. În aceste momente de sărbătoare să ne aducem aminte cu recunoștință de profesorii noștri, de domnul Profesor și D-na Maya, să nu le trădăm așteptările, să ne ridicăm la înalta exigență cu care ne-au învățat și să ne bucurăm împreună de succesele noastre alături de "părinții noștri profesionali", să rămânem mereu alături, mereu împreună.....

Este cunoscut faptul că cea mai bună metodă de educație este exemplul personal, așa au procedat și profesorii noștri, au fost primii care ne-au oferit exemplul de urmat. Unul dintre posterele prezentate la prima sesiune științifică a IBPC în 1980 era: "Transcitoza macromoleculelor prin endoteliul vascular". Colectivul de lucru s-a lărgit treptat și tema de cercetare propusă s-a dezvoltat generând un nou concept referitor la mecanismele de transport vezicular prin endoteliul vascular, concept preluat ulterior de comunitatea

internațională. Prin acest subiect de mare interes în cercetarea biomedicală se propunea studiul detaliat al mecanismelor de transport al macromoleculelor plasmatice prin endoteliul vascular către țesuturile subendoteliale. Experimentele efectuate sub îndrumarea Domnului Profesor și a Doamnei Maya Simionescu au evidenţiat implicarea veziculelor plasmalemale în transportul macromoleculelor prin endoteliul vascular, concept postulat inițial de Profesorul George Emil Palade în 1960. În următorii ani s-au acumulat noi date și în 1979 Profesorul Nicolae Simionescu a atribuit fenomenelor de transport vezicular transendotelial denumirea de "transcitoză". Rolul și funcția veziculelor plasmalemale în condiții normale și patologice (diabet, ateroscleroză,..) reprezintă și astăzi o temă de cercetare fundamentală prioritară în IBPC. Numeroasele experimente in vivo, în situ sau pe culturi de celule au condus la concluzia că veziculele plasmalemale sunt microdomenii membranare specializate. Ele au o compoziție lipidică unică și sunt lipsite de situsuri anionice puternice fiind implicate în procese majore de endocitoză și/sau transcitoză în celulele endoteliale. Acest lucru este susținut și de identificarea a numeroși receptori pentru macromoleculele plasmatice, cum sunt : LDL, HDL, Albumina, Albumina Glicată, Insulina..., și care au un rol foarte important în menținerea homeostaziei țesuturilor și a compartimentelor fluide din organism. Inspiraţia şi strategia cercetărilor coordonate print-un plan bine gândit şi documentat a fost apreciat încă din 1983 de către Profesorul George E. Palade, la conferinţa "Workshop on the Cell Biology of the Vesel Wall": "... În momentul de față volumul cercetărilor pe endoteliul vascular este mai important în IBPC decât în laboratoarele Yale University, Medical School, USA… Transportul macromoleculelor mari sau mici e un domeniu de cercetare vast... În prezent acesta este un domeniu foarte activ de cercetare..".

Dupa numai doi ani de la acest eveniment cu prilejul celui de al patrulea simpozion internațional "The Forth US-Românian Workshop on Biomedical Reseach" în mai 1985, Profesorul Palade sublinia: " .. Americanii au fost plăcut surprinși să constate că în realitate ei au invățat mai mult de la cercetătorii români decât cercetătorii români de la ei. Asta nu se întâmplă deseori în lume. Se întâmplă rareori.... ".

C. Mineo și R.G.W. Anderson (în "Histochemical Cell Biology, 2001") citează faptul că grupul Simionescu a descris pentru prima dată canalele transendoteliale rezultate prin fuziunea mai multor vezicule implicate în transportul macromoleculelor. În aceeași lucrare sunt menționate alte două rezultate notabile ale grupului (din 1983 și 1989), demonstrând prin autoradiografie transportul transendotelial al tiroxinei și prin tehnica de înghețare –fracturare formarea complexelor filipină-cholesterol cu rol stabilizator, localizate la deschidera veziculelor plasmalemale către frontul luminal sau abluminal.

Astăzi, alături de Dna Maya, în acelaşi spirit de cercetare febrilă în lumea fantastică a celulelor, noi date sunt evidenţiate prin analize proteomice bazate pe spectrometrie de masă şi bioinformatică de înaltă performanţă pentru identificarea biomarkerilor în bolile cronice (arteroscleroza, diabet, cancer,..). Rezultatele sunt încurajatoare, şi suntem încrezatori că eforturile noastre vor fi răsplătite contribuind astfel la dezvoltarea "medicinii de precizie" prin transferul şi utilizarea rapidă a biomarkerilor pentru diagnostic şi tratament personalizat.

Exemplificările ar putea continua însă din păcate, nu putem să menționăm toate rezultatele recunoscute international (peste 6000 de citări in ISI-Web of Science în 2019 şi Hirsh index=50) în lucrărilor grupului Simionescu. Un alt prieten drag al institutului, Profesorul Guido Majno, spunea : "The endothelium used to be a barrier... Let it now be …a link! Transcytosis IBPC-USA" sau altfel spus cercetarea nu are frontiere și transferul de informație și cunoștințe trebuie să reprezinte un bun al întregii omeniri. Noi ne angajăm să respectăm acest crez și să-l transmitem generațiilor viitoare.

Septembrie 2019,

Dr. Adriana Georgescu
IBPC „Nicolae Simionescu”

După douăzeci şi trei de ani Gânduri printre rânduri

Puţine sunt momentele în care mai găsim timpul de a privi retrospectiv. Pentru cineva complet ancorat în prezent timpul se scurge din ce în ce mai repede, poate şi pentru faptul că evoluţia noastră este continuă. Există şi momente în care ne dorim să medităm, să cunoaştem şi să ne cunoaştem mai bine, să procesăm şi să integrăm informaţiile şi întâmplările din viaţa noastră pentru a înţelege şi a ne înţelege mai bine.

Într-un astfel de moment mă aflu acum, şi privind în urmă cu douăzeci şi trei de ani îmi amintesc prima zi a venirii mele în Institutul de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu" (Institutul Nostru). Era iarnă, prin luna februarie, eram încă studentă la Master, mă gândeam la un viitor necunoscut, speram şi îmi doream cu ardoare să fac performanta într-un domeniu apropiat pregătirii mele universitare. În urma unui interviu riguros, dar în acelaşi timp apropiat şi natural cu Doamna Academician Maya Simionescu (Doamna Maya, aşa cum ne adresăm cu toţii), mi s-a oferit şansa de a mă integra în colectivul Institutului Nostru şi de a mă dedica cercetării ştiinţifice.

Încă de la început am fost repartizată în Departamentul de Disfuncţii Vasculare în Diabet (astăzi cu denumirea Departamentul de Patofiziologie şi Farmacologie) coordonat de doamna Dr. Doina Popov (Doamna Doina). În timp am înţeles că acest moment din viaţa mea nu a fost întâmplător, ci a fost clipa în care s-a trasat viitorul carierei mele ştiinţifice. Dar aveam în faţă un drum lung, cu multă muncă şi multe lecţii de învăţat din el. A urmat perioada doctoratului şi a examenelor de promovare, descoperind în acest fel complexitatea activităţii de cercetare. Am învăţat în tot acest timp să apreciez cercetarea ştiinţifică şi oamenii care se dedica ei, să înţeleg valoarea adevărului ştiinţific şi importanţa muncii în echipă, să comunic ideile şi rezultatele ştiinţifice. Am învăţat că cercetarea înseamnă multă muncă, seriozitate, perseverenţă, pasiune, echilibru, gândire profundă, dar şi renunţări la multe alte lucruri. În timp am realizat că pentru a trăi bucuria succesului trebuie să cunoşti şi amărăciunea eşecului - mă gândesc aici la lupta permanentă pentru publicaţii ştiinţifice şi grant-uri pentru cercetare. Cu timpul am înţeles însă că pentru a evolua pe plan profesional sunt importanţi atât oamenii din jurul nostru cât şi locul în care ne desfăşurăm activitatea. În Institutul Nostru, acest cadru al ştiinţei, propice dezvoltării armonioase a unui cercetător, a fost creat, menţinut şi dezvoltat timp de 40 de ani de două personalităţi marcante ale vieţii ştiinţifice din România, Profesorii Maya şi Nicolae Simionescu, cărora le port un respect deosebit, îi admir şi preţuiesc deopotrivă. Am regrete profunde ca nu am avut şansa de al cunoaşte îndeaproape şi pe Profesorul Nicolae Simionescu.

Dar, odată cu trecerea timpului, am învăţat să cred cu tărie că fiecare lucru care se întâmplă are un sens, îşi are rădăcina în ceva mai adânc decât viaţa de la suprafaţă, te ajută să te formezi, să evoluezi, să îţi defineşti personalitatea, să descoperi în cele din urmă formula unui echilibru perfect.

Dr. Manuela Călin
IBPC „Nicolae Simionescu”

Amintiri dragi din viața mea în ICBP-NS -Gânduri pentru cea de-a 40-a Aniversare a ICBP-NS-

În anul 1996 eram studenta la master, la specializarea Biofizică din cadrul Facultăăii de Fizică din Măgurele și am dat concurs pentru ocuparea unui post de asistent de cercetare stagiar în cadrul IBPC. Mărturisesc, că atunci când m-am prezentat la concurs, nu știam mare lucru despre acest institut. Ce stiam, era ca vroiam să am o cariera în cercetare, vroiam să fac un doctorat în ţara sau în străinatate. Și am fost norocoasă… După un interviu preliminar cu Doamna Dr. Felicia Antohe, am fost programată la interviu cu Doamna Acad. Maya Simionescu. Am ajuns în Institut și am întalnit-o pe Doamna Maya chiar în holul institutului unde vorbea foarte apropiat cu niște colege (mai târziu am înţeles de ce toata lumea îi spunea simplu, “Doamna Maya”), și am intrat in biroul Dânsei pentru interviu. Am fost foarte impresionată din prima clipă de personalitatea Dumneaei și de căldura cu care înconjura tinerii. Din pacate, am ajuns în Institut la un an dupa dispariția prematură a Domnului Acad. Nicolae Simionescu, “Domnul Profesor “cum îi spuneau cu respect toți cei care povesteau despre dânsul. Am regretul că nu am avut șansa să întalnesc o asemenea personalitate, dar simt că spiritul dânsului este prezent peste tot in Institut.

M-am bucurat că am fost selectata și că mi s-a oferit șansa să lucrez în institut și mai ales, să fac parte din aceasta familie IBPC, unde am învațat că pentru a obţine rezultate ştiinţifice este nevoie de răbdare, perseverenţă, multă muncă si de asemenea, am învațat să apreciez relațiile interumane și am inteles cât de importante sunt rădăcinile pentru ca ramurile tinere să-și tragă seva și să se poata dezvolta.

Am început sa descopar rolul pe care soții Simionescu l-au avut în dezvoltarea biologiei celulare în Romania și în lume. Am aflat despre aprecierea deosebită de care se bucurau în SUA, unde au fost mulți ani la rând invitați să-și pună in practică ideile de cercetare și să predea la Universități prestigioase (Rockefeller, Yale si Columbia) și unde au proiectat Institutul IBPC care avea să funcționeze după modelul celor din SUA. Am înțeles eforturile depuse de ei pentru realizarea acestui așezământ de ştiinţă şi cultură în timpul comunismului. Apreciez foarte mult și sunt recunoscatoare pentru tot ce au reușit sa înfăptuiasca, pentru toata dăruirea, munca și încăpățânarea de a pune în practica un vis, acela de crea un Institut din temelii și de a concepe cu inteligență si inspirație un program de cercetare ştiinţifică la nivelul celor din "afară". Am apreciat, de asemenea, lupta pe care au dus-o sa obțină fonduri de cercetare de la NIH pentru ca tinerii cercetători din Romania să poata să-și dezvolte ideile și să poata face cercetare la nivel mondial.

Încet, încet povestea Institutului a devenit și povestea mea... Lucrez, de fapt, trăiesc aici (pentru că Institutul este pentru mine a doua casă) de 23 de ani și pot sa spun că sunt produsul acestui Institut și că Doamna Maya a avut un rol major in formarea mea ca cercetator și ca om. A fost un model pentru mine, mi-a insuflat interesul și dragostea pentru biologia celulară și de la Dânsa am invatat ca pentru a obține rezultate ştiinţifice valoroase este nevoie nu numai de idei bune, dar și de multă muncă, dăruire, răbdare și perseverență. Am învățat cum să comunic ideile și rezultatele într-o prezentare sau o lucrare ştiinţifică și, poate lucrul cel mai de pret, am înţeles cât de importante sunt personalitățile cu care avem șansa

să ne întalnim în viață pentru a ne putea dezvolta și defini ca oameni și ca cercetatori.

A fost un adevarat privilegiu pentru mine să beneficiez de coordonarea Doamnei Maya în realizarea tezei de doctorat și să mă bucur de tot sprijinul pentru a dezvolta o direcție nouă de cercetare în Institut pentru terapia bolilor cardiovasculare bazată pe nanocărăușisi capabili să transporte medicamentul încorporat la placa aterosclerotică pentru realizarea unui tratament țintit.

Am petrecut nenumărate momente minunate împreună cu colegii la zilele de sărbătoare ale Institutului, la petrecerile aniversare sau la petrecerea traditională de anul nou organizată de Doamna Maya "Chez Simionescu".

Trebuie să marturisesc că simt o mare mândrie când spun că lucrez la IBPC "N. Simionescu", pentru că este un nume care are rezonanța în lumea ştiinţifică și care și-a câstigat respectul datorită contribuției aduse la dezvoltarea biologiei și patologiei sistemului cardiovascular.

Sper ca eu și colegii mei mai tineri să ne aflam la înălțimea mentorilor noștri și să contribuim și noi, în continuare, la prestigiul Institutului.

La Mulți Ani, IBPC-NS!

Dr. Irina Titorenco
IBPC „Nicolae Simionescu”

“Trecutul este doar începutul unui început.”
H.G. Wells

Se spune că amintirile sunt întotdeauna un loc de întâlnire cu mici crâmpeie din sufletul nostru. Păşesc acum către o astfel de întrevedere şi încerc să relatez despre începuturile mele în lumea ştiinţei.

Plină de entuziasm dar şi revoltător de naivă m-am prezentat după terminarea Facultăţii de Biologie la un interviu de angajare în IBPC. Am aflat astfel încă de la început cât de greu este să pătrunzi într-o instituţie în care ştiinţa este produsă şi promovată în cel mai serios mod. După un riguros interviu cu D-na Dr. Doina Popov am avut prilejul de a o cunoaşte pe D-na Acad. Maya Simionescu. Am fost deosebit de emoţionată de întâlnirea cu D-na Maya care m-a impresionat cu blândeţea şi naturaleţea dânsei. Îmi amintesc de ochii albaştri pătrunzători deosebiţi de frumoşi care parcă îmi citeau toate gândurile şi intuiau toate speranţele mele. În urma acestui interviu întreaga mea viaţă s-a schimbat. Am fost repartizată de către d-na Maya în Laboratorul de Culturi Celulare unde şeful laboratorului era Dl Dr. Victor Jinga. Încă din prima mea zi în această instituţie am avut şansa de a-mi cunoaşte toţi colegii deoarece era ziua de naştere a D-nei Manolescu şi surprinsă am constatat că întreg institutul sărbătorea acest eveniment. Trebuie însă să mărturisesc că nu ştiam în ce colţişor mai îndepărtat să mă ascund deoarece toată lumea era curioasă să mă întâlnească. Îmi amintesc atmosfera caldă şi familială cu care m-au întâmpinat colegii şi timid am început să interacţionez şi eu cu ei. Timid am făcut şi primii paşi în lumea fascinantă a celulelor. Eram foarte stresată că nu voi putea niciodată să reţin atât de multe amănunte despre cultivarea celulelor. Numele mediilor de cultură mi se păreau ceva de domeniul fantasticului şi mă îngrijoram că nu o să ştiu niciodată ce mediu de cultură va fi potrivit pentru cultivarea fiecărui tip celular. Încet, cu multă răbdare, pasiune şi toleranţă am reuşit să descifrez multe dintre tainele din lumea celulelor. Recunosc că nu a fost un drum uşor şi că şi într-o familie am avut uneori şi mici divergenţe. Disputele ştiinţifice cele mai dese au fost cu Dl Dr. Victor Jinga, coordonatorul Laboratorului, un om deosebit, foarte corect, strict în privinţa lucrului în laborator însă şi mai strict în privinţa lucrului în aria sterilă. Severitatea şi meticulozitatea dânsului în gestionarea oricăror probleme apărute, precum şi înţelegerea şi prietenia cu care ne întâmpina atunci când aveam nevoie, mi-au fost lecţii definitorii în şlefuirea personalităţii mele.

Realizez acum, după 19 ani, că ceea ce ne leagă pe toţi este ceea ce am primit de la fondatorii acestui institut: pasiunea pentru necunoscut, dragostea pentru semeni şi binele lor precum şi iubirea pentru tot ceea ce înseamnă frumos. Încerc să menţin aceste valori şi să le predau şi eu mai departe tinerilor mei colegi. De-a lungul acestor ani am aflat că pentru a-ţi îndeplini un vis şi a-ţi croi un drum în viaţă, într-adevăr “imposibilul nu există”!

La mulţi ani IBPC!

Florin si Cristina Lupu

Oklahoma City, USA

Atât mie cât și Cristinei, ne face deosebită plăcere și onoare să scriem câteva rânduri în cartea dedicată aniversării a 40 de ani de la înființarea institutului în care ne-am început cariera în cercetare. Eu am avut norocul să particip la simpozionul inaugural din 3 septembrie 1979. Fusesem angajat doar de trei zile, dar venisem cu o săptămână înainte să ajut la vopsirea ușilor și ferestrelor în pregătirea deschiderii oficiale. Simpozionul inaugural la care participau titanii cercetării științifice, și în particular ai biologiei celulare, Palade, de Duve, Blobel, Sabatini, Farquhar și Franke a fost un moment memorabil pentru mine și probabil primul contact al României cu cercetarea cea mai avansată de biologie celulară.

Timp de 12 ani, institutul a fost in centrul vieții noaste. Petreceam în institut 14-16 ore pe zi și uneori și nopțile… Cum la început nu aveam buletin de București și nu puteam primi locuință în oraș, institutul mi-a fost și casă în primii doi ani. Intram în institut luni dimineața și ieșeam sâmbătă seara. Lucram pâna seara târziu și noaptea dormeam pe o canapea în laboratorul de radioautografie, ce nu era încă pus în funcțiune. Colegii veneau seara și mă rugau să le urmăresc electroforezele, să schimb soluțiile sau să le trec probele de țesuturi în epon. Îmi amintesc de o nopte petrecută în camera rece, colectând probe de la coloana Elizei; lăsase în grija mea colectorul de fracții care s-a stricat peste noapte și a trebuit să colectez probele manual la fiecare 5 minute… Era "fun"… eram tineri, plini de energie și nimic altceva nu conta… Acum privim în urmă cu nostalgie și bucurie. Dacă au fost și zile grele, le-am uitat de mult…

Anii petrecuți în IBPC au avut o influență imensă asupra formării noastre atât din punct de vedere profesional cât și, mai ales, ca oameni. Am avut norocul să avem doi mentori excepționali în profesorii Nicolae și Maya Simionescu care ne-au învățat cum să gândim un experiment, să scriem o lucrare, să facem un poster ori să prezentăm rezultatele în fața unei audiențe. De asemenea, ei ne-au ocrotit de grijile, frământările și greutățile anilor '80. Deși ultimii ani ai acelui deceniu au fost cei mai grei, institutul era o insulă de liniște și siguranță într-o mare de haos.

Dl. Profesor și D-na Maya ne-au învățat și cum să ne bucurăm de anii frumoși ai tinereții, să fim creativi, să ne distrăm și să petrecem, să ne păstrăm optimismul chiar și în cele mai dificile situații și să formăm prietenii care dăinuiesc și astăzi.

Deși suntem plecați de peste 25 de ani, noi am rămas cu sufletul alături de institut și am căutat să-l vizităm ori de câte ori trecem prin țară.

Folosim și această ocazie să ne exprimăm mulțumirile, recunoștința si admirația noastră pentru mentorii noștri și să felicităm foștii noștri colegi și noile generații de cercetători care au dus mai departe și au înzecit succesele începutului.

La Mulți Ani IBPC-NS !

Dr. Violeta Trușcă
IBPC "N. Simionescu"

Gânduri ale unui tânăr entuziast adresate cu ocazia aniversării IBPC „Nicolae Simionescu"
(în semn de recunoștință pentru șansa de a lucra în institut)

Încă din timpul liceului (secția Chimie-Biologie) și a Facultății (Biologie, Secția Biochimie) mi-am dorit să lucrez intr-un loc special, care să-mi satisfacă în primul rând nevoia de cunoaștere. Unii mi-au spus: "Ai grijă ce-ti dorești, pentru că ți se îndeplinește!" Într-un final, mi-am dat seama că am primit mai mult decât mi-am dorit! Deși n-am venit de foarte mult timp în institut, pot spune ca "am crescut" in institut: când am obținut postul de asistent de cercetare aveam 23 de ani, acum am 35. N-am fost încă de la înființarea institutului (aș fi vrut eu, dar atunci nici nu eram născută), însă nu trebuie să fii neapărat de la început ca să te poți atașa și prelua acest "virus al pasiunii pentru cercetare", cum îi place să-l numească doamna Acad. Maya Simionescu. În 2006, imediat după ce m-am înscris la Masterul de „Biologie și Biochimie Moleculară", am participat la o școală post-universitară organizată în IBPC „Nicolae Simionescu". Cu această ocazie, m-am bucurat să aflu ce lucrau cercetătorii din cele șapte laboratoare existente atunci, despre care știam doar câteva lucruri de pe site-ul institutului. M-a impresionat profesionalismul prezentărilor celor din institut, cât și al invitaților din străinătate. În mod special, mi-au atras atenția prezentările susținute de Dr. Anca Gafencu și Dr. Manuela Călin. Mi-am dat seama că eram atrasă de biologia moleculară și că îmi doream ca într-o bună zi să prezint și eu propriile rezultate cu aceeași eleganță și profesionalism. Când privești lucrurile "din afară", așa cum le priveam eu înainte să ajung in institut..."par extraordinare", însă când le privești "de aproape" începi "să le înțelegi și să iți placă"... ceea ce contează cel mai mult. In cercetare sunt multe lucruri interesante, iar uneori este nevoie doar să știi să le privești și să le înțelegi. La scurt timp după ce am început să lucrez sub îndrumarea doamnei Dr. Anca Gafencu, aceasta m-a întrebat "dacă îmi place". Deși am fost surprinsă de întrebare, am răspuns imediat afirmativ. Apoi am aflat că "A face ceea ce-ți place" este o condiție obligatorie pentru a reuși. Mai târziu mi-am dat seama că: "Da, îmi place mai mult decât mi-am închipuit vreodată!" De când am aflat ce lucruri captivante sunt studiate în institut, mi-am dorit să fiu mai aproape de acesta și consider că la un moment dat s-a și întâmplat…și la propriu și la figurat. În institut am învățat multe lucruri și sunt convinsă că am preluat câte puțin de la fiecare cercetător cu care am interacționat, încercând pe cât posibil să preiau doar ce e bun. Sunt convinsă că „micromediul" existent în institut m-a influențat in bine, direct sau indirect. Cred că tinerii entuziaști din institut reprezintă un fel de "diamant nețlefuit" și e nevoie de cineva care să-i descopere și să-i facă să strălucească! Contează mult să ai exemple cu adevărat demne de urmat, ca doamna Acad. Maya Simionescu. Mă bucur tare mult că eu am avut privilegiul să o am pe dânsa drept conducător de doctorat. Îi sunt recunoscătoare că m-a primit in această "Casă a Științei" și mi-a dat șansa să lucrez în institut alături de oameni deosebiți. Încerc (cât pot eu de mult) să o folosesc! De la doamna Acad. Maya Simionescu am înțeles că atunci când sunt multe persoane apropiate, bucuria nu se împarte ci se amplifică, așa cum se întâmplă și în familie. Mă bucur că fac parte din această "mare familie a IBPC", așa cum o numește dânsa.

Mulțumesc.

Dr. Sanda Burlacu
IBPC "N. Simionescu"

IBPC-40 - Amintiri nostalgice la zi aniversară

În urmă cu 22 de ani, foarte proaspătă absolventă a Facultății de Biologie, Secția Biochimie, păşeam timidă pragul Institutului de Biologie şi Patologie Celulară "Nicolae Simionescu", în căutarea unui loc de muncă. Am trecut printr-o serie de interviuri, în urma cărora am fost selectată în familia "culturiştilor", adică în laboratorul de Culturi Celulare, condus de Dl. Dr. Victor Jinga.

Încă de la început am format legături strânse de prietenie cu colegii din institut, din care unele rezistă şi astăzi. Îmi amintesc cu mare plăcere că a fost o lungă

perioadă de timp în care, din când în când, ne reuneam seara, la finalul unei zile de experimente, un grup de colegi şi, prin rotatie, câte unul dintre noi pregătea cina pentru toți ceilalți. Uneori ni se alătura şi Dna Maya, ceea ce dădea oarecare solemnitate acestor întruniri. Poate părea un detaliu trivial al primilor ani petrecuți în institut, insă cu siguranță acesta a contribuit foarte mult la perceperea institutului şi a colectivului ca a doua mare familie.

A fost şansa vieții mele ca primul loc de muncă să fie în cadrul unui prestigios institut de cercetare românesc, chiar dacă la vremea respectivă eram doar în căutarea unui "loc de muncă". Am realizat la puțin timp după angajare acest lucru şi am încercat să fiu la nivelul cerut de standardele interne.

Fiecare discuție cu dna Maya mă motiva suplimentar şi mă dedicam aproape total muncii mele. Petreceam timp peste program în institut şi mare parte din orele petrecute acasă citeam literatura de specialitate. O făceam cu curiozitate şi plăcere, era o joacă permanentă, noul meu mod de a fi, copiat după modelul fondatorilor acestui institut.

Activitatea din institut a devenit în scurt timp foarte importantă pentru mine. Fiecare experiment nereuşit îmi producea aşa o mare tristete, încât fiica mea, pe vremea aceea pre-şcolar, a ajuns să-şi dorească reuşitele mele profesionale la fel de mult ca timpul fizic petrecut alături de mama ei.

Pasiunea pentru cercetare s-a consolidat în timp, probabil datorită domeniului de cercetare pe care l-am abordat, dar şi al mediului profesional şi colegial pe care l-am întalnit aici. Astăzi, acest institut este încă a doua familie pentru mine.

Şi acest lucru mă determină sa vin în fiecare zi cu aceeaşi plăcere la serviciu.

Dr. Anca Gafencu
IBPC „Nicolae Simionescu”

Un sfert de veac în familia IBPC!

Uşa Institutului s-a deschis pentru mine acum 25 de ani. A doua zi după examenul de licenţă plecasem de acasă cu gândul să-mi depun CV-uri pentru angajare la toate institutele din jurul Facultaţii de Biologie. Am depus mai întâi la IBPC, însă o ploaie de vară m-a împiedicat să mai depun şi la celelalte institute! După prima etapă de selecţie, am avut un interviu cu Profesorul Simionescu. În dimineaţa zilei de 1 august 1994 am sosit la institut, iar la intrare am întâlnit-o pe Luminiţa Rădulescu, care fusese şi ea primită în rândul IBPC-iştilor. Din păcate, eu şi Luminiţa am fost ultimele cercetătoare angajate de Profesor…

După o perioadă de acomodare în institut, doamna Dr. Maya Simionescu ne-a chemat şi ne-a repartizat în laboratorul doamnei Dr. Ina Heltianu. Eu urma să lucrez cu doamna dr. Ina Heltianu iar Luminiţa cu doamna Dr. Felicia Antohe. Mai târziu am aflat că s-a dat cu banul, pentru ca repartiţia noastră între cele două şefe să fie total aleatorie. Nu ştiu dacă pentru mine a fost cap sau pajură, ştiu însă că doamna Ina mi-a arătat primii paşi în lumea fascinantă a cercetării, mi-a fost şi îndrumător în laborator pe toată perioada stagiului meu de doctorat şi m-a molipsit cu entuziasmul şi pasiunea pentru această meserie. Pe perioada doctoratului am avut şansa de a fi în echipa de proiect a unui grant colaborativ Romania-Elvetia, câstigat de doamna Maya şi de Prof. Walter Hunziker (Universitatea din Lausanne). A fost o experienta fructoasă, în care am învăţat din tainele Biologiei Moleculare, ceva foarte modern în acea vreme, iar pentru mine, ceva fascinant. In 2004, mi-am susţinut teza de doctorat. Eram foarte mândră de realizare!

Ca și cum ar fi fost o continuare, am fost apoi introdusă de către doamna Maya în echipa unui alt proiect colaborativ finanţat de NATO Science, proiect iniţiat de Prof. Vassilis Zannis (Universitatea din Boston). Avand un interes deosebit pentru tot ce se petrece în nucleul celulelor, am început colaborarea cu Prof. Dimitris Kardassis de la Universitatea din Creta şi totodata iniţierea în reglarea genică şi semnalizarea intracelulară, procese care m-au atras dintotdeauna. Semnalizarea intracelulara poate fi privită ca un joc de billiard, cel care manipulează tacul având un rol decisiv, însa şi aranjarea bilelor/moleculelor fiind foarte importantă!

De-a lungul anilor, am participat la diferite competiţii pentru obţinerea finanţării pentru proiectele de cercetare. Acceptul unui proiect este o bucurie imensă! În ultimii ani, proiectul Diabeter, a fost şi este o provocare, însă cât de mult am învăţat! Cercetarea este o căutare continuă, iar răspunsul, în mod surprinzator, poate aduce mai multe întrebări!

Pe lângă cercetare, am mai participat şi la două proiecte de suflet, două proiecte suport, finantate de Comunitatea Europeană. Primul, obţinerea titlului de Centru de Excelenţă Centru de Excelenţă şi totodată a unui grant de mobilitate acordat de Comunitatea Europeană prin Programul Cadru 5. Alături de doamna Maya am participat atât la realizarea aplicaţiei cât şi la managementul proiectului. Nu pot să uit că, în ciuda faptului că mulţi alţi cercetători de la alte institute renunţau pe parcurs, doamna Maya nu putea fi oprită din muncă şi nimic nu a putut opri realizarea proiectului nostru. În anul 2000, Institutul a fost ales ca Centru de Excelenţă al Comunităţii Europene, spre bucuria tuturor, dar parcă mai mare, a mea! Al doilea proiect suport, SERA, a fost unul de succes şi majoritatea cercetătorilor din institut au putut beneficia de stagii de specializare în laboratoare din străinătate sau au participat la diferite manifestări ştiinţifice în perioada 2005-2008. Am atâtea amintiri din acea perioadă!

Câtă bucurie de a-i întalni pe cei pe care îi credeam ascunşi în laboratoarele lor şi câtă plăcere să constat că

şi ei au căutări, dubii, inerente eşecuri, dar şi bucuria descoperirilor! De asemenea, am înţeles că cercetarea nu mai poate fi facută independent, colaborările aducând multe beneficii, accelerând obţinerea rezultatelor şi dezvoltând orizontul cunoaşterii.

De-a lungul celor douăzeci si cinci de ani, fiecare doctorat a fost privit ca un majorat pentru cercetatorul respectiv. Câtă bucurie pentru obţinerea titlului, dar

câtă responsabilitate urmează acestuia… Imi aduc atat de bine aminte de doctoratul Sandei, Manuelei, Elenei, Irinei! Am crescut împreună, dar fiecare şi-a urmat propria cale si şi- a făcut grupul ei de cercetare, totul sub umbrela IBPC şi sub ochii atenţi ai doamnei Maya!

În 2009, proiectul CARDIOPRO i-a adus institutului o nouă "haină" (structură şi aparatură), îmbogaţită apoi şi prin proiectul SORTIS. În acelaşi timp, a apărut şi Vera. Nu mi-am imaginat atunci că se va crea grupul copiilor existent acum: Ana, Maria, Vera, Rareş, Ştefania, Tudor şi "sulioara Maria", Amalia, Maria, Irina, Ştefan. Între ei s-a format o legatură, probabil menţinută de întâlnirile lor obişnuite de Crăciun, dar şi de ocaziile în care ei îşi petrec timpul împreună, aşteptând părinţii să îşi termine treaba sau de întâlnirile cu Nadir, care îi tot răsfăţă cu tot felul de dulciuri.

Moş Crăciun nu a uitat niciodată să vină în IBPC, nici măcar atunci când avea glas de fata (Florentina), neexistând niciun băiat doritor să preia acea "funcţie"!

Nu pot să nu amintesc măcar de sesiunile anuale ale Societăţii Naţionale (Române) de Biologie Celulară, care ne-au apropiat şi ne-au ajutat să ne cunoaştem mai bine între noi, fraţii SNBC-işti. Totodată, cu aceste ocazii am cunoscut şi multe din frumuseţile ţării, prin excursiile memorabile organizate în fiecare an (în Marmureş, Băile Felix, Nordul Moldovei, Dunărea de la Cazane şi până la Deltă).

Şi iată-ne în 2019, când institutul împlineşte 40 de ani de existenţă, iar pentru mine...25 ani de când îmi e a doua casă! Ar mai fi multe de spus depre atâtea amintiri frumoase, atâtea momente de bucurie si satisfactii! Dar cum o imagine face cât o mie de cuvinte, am presărat printre rânduri câteva poze.

La mulţi ani, IBPC! La mulţi ani, IBPC-işti!

Acad. Anca V. Sima
IBPC-NS

IBPC-NS- 40 - "Vivat, crescat, floreat!"

La ceas aniversar, voi incerca să scriu câteva gânduri în numele tinerilor care acum 40 de ani au pus bazele IBPC şi al celor care azi continuă să dezvolte Institutul. Nu poți să te gândești la IBPC fără a avea în minte chipurile luminoase ale celor doi mentori ai noștri, domnul Profesor Nicolae Simionescu și doamna Academician Maya Simionescu. La 3 septembrie 1979 s-a inaugurat institutul nostru; acum știm că atunci s-a născut o stea. O stea care pentru mulți dintre noi a fost benefică: pentru unii a însemnat o carieră într-un institut de excelență în România, pentru alții a însemnat un pașaport pentru laboratoare de excelență din străinătate. Cred ca toți am fost foarte câstigați!

Așa cum se știe, ideea înființării IBPC a plecat de la colaborarea celor doi maeștri ai noștri cu Domnul Profesor George Emil Palade la universitățile Rockfeller și Yale în SUA. Profesorul Palade prezintă foarte analitic acest fapt: "După mutarea la Yale, o altă preocupare majoră a intrat în viața lui Nicolae Simionescu, fiindcă el socotea că un Institut de Biologie și Patologie Celulară trebuie realizat și poate fi realizat la București. A început să lucreze la planurile unui nou laborator care urma să fie construit în București. Inițiativa i-a aparținut în întregime. Rolul meu în aceast nou proiect a fost de a găsi împreună cu el căile și mecanismele care să asigure viabilitatea acestui institut."

Clădirea Institutului s-a proiectat și creat fizic după planurile profesorului Simionescu. A fost apoi mobilat și înzestrat cu oameni aleși de dânsul și doamna Maya. O parte din tinerii specialiști au fost trimiși la instruire în străinătate (SUA). Ideea pe care Domnul Profesor Simionescu a menționat-o în repetate rânduri viza conceptul care a stat la baza acestui institut: „De la crearea lui, Institutul nostru a fost o instituţie de cultură în care să se lucreze ştiinţă. Această concepţie are la bază două idei general acceptate: ştiinţa este parte a culturii, iar cultura înseamnă trei lucruri: creaţie, asimilare şi transmitere de valori. Cu acestea in minte, iată-ne la începutul activităţii Institutului, înconjuraţi de un grup de tineri deosebit de înzestraţi şi entuziaşti. De la început noi, cei doi seniori, am avut sentimentul responsabilităţii de a le asigura nu numai aparate, chimicale şi cărţi, ci şi condiţii pentru o formare complexă, în care să se îmbine armonios un înalt profesionalism cu o largă şi nesaturată deschidere spre mesajele perene ale culturii". Este adevarat că indrumarea noastră a fost făcută aprofundat și perseverent, de la detaliile de experiment, la modul de a păstra și scrie Caietul de experiment, de la repetițiile pentru prezentările la congresele la care urma să participăm, până la redactarea clară și concisă a lucrărilor științifice. IBPC a fost (și este) o SCOALĂ, acoperind toate planurile culturii, nu numai cel științific.

Voi încerca să ilustrez aceasta prin cuvintele pe care le-a spus Domnul Profesor cu diferite ocazii. La înființarea Societății Naționale de Biologie Celulară, în 1982 - în acele momente cuvintele Profesorului nostru, luările sale de poziție, publice, erau extraordinare pentru noi tinerii și pentru atmosfera care exista în IBPC: "Să ne aducem aminte de minunaţii cărturari şi oameni de ştiinţă ai ţării noastre care, în vremuri grele, au ştiut să găsească resursele spirituale şi fizice pentru a crea asociaţii şi societăţi ştiinţifice şi culturale ce au modulat hotărâtor istoria social-politică şi culturală a ţării. Să înţelegem obligaţia ce ne revine de a lăsa generaţiilor viitoare un început de drum", obligație pe care dânsul și-a indeplinit-o cu asupra de măsură. Sigur că în timpul acesta, lucrul se desfășura în

institut cu intensitate, cu rezultate publicate în reviste internaționale de prestigiu. Domnul Profesor a știut să ne facă să fim mândri de ceea ce realizam împreună, a știut să ne facă să ne bucurăm împreună.

Domnul Profesor ne ținea atenția și interesul treaz și avea o poziție explicită și față de ceea ce se petrecea în societate. In 1994, când în ciuda asteptărilor mari pe care le-am avut cu toții de la noile timpuri, Știința și Cercetarea erau ținute în continuare ca Cenușărese, Domnul Profesor afirma: "Unii contestă rolul cercetării, şi îndeosebi a celei fundamentale, în progresul socio-economic, în felul acesta condamnând ceea ce nu înţeleg. De aceea, în aceste vremuri, comunitatea ştiinţifică trebuie să iasă din pasivitatea ei şi să-şi impună punctele de vedere pentru a schimba mentalitatea organelor de decizie... Democraţia nu înseamnă populism şi politicianism declarativ. Democraţia implică competenţă, responsabilitate şi intelectocraţie... Adevărul mărunt se exprimă prin vorbe, adevărul mare se exprimă prin fapte."

A venit anul în care a trebuit să ne despărțim de domnul Profesor - a trecut din viață pe placa care dă azi nume Institutului nostru.

A fost foarte greu fără dânsul și în momentele grele ale anului 1995, Doamna Maya a luat dificila hotărâre de a continua singură opera pe care au inceput-o împreună, cu energie și determinare, cu eleganță, și mai ales cu o infinită deschidere către tineri. Atragerea de tineri în institut a continuat și în următorii ani, pentru că acesta este modul de viață al institutului și motivația lui de a exista. In continuare s-au depus eforturi pentru a obține fonduri de cercetare, pentru că Doamna Maya știe că toate titlurile, medaliile și diplomele prin care îi sunt recunoscute meritele științifice și cele de creator de școală de excelență, înseamnă și atragerea de sume de bani necesare cercetărilor. Sigur că în anii ce au urmat, Doamna Maya ca Vicepreședinte al Academiei Române și Director al Institutului a condus înainte planurile, obținând numeroase premii, dintre care mie mi se pare semnificativ Premiul atribuit de Președintele României pentru eforturile personale în conducerea Institutului nostru și apoi, Premiul acordat Institutului pentru realizări științifice deosebite. Acoperind munca a doi oameni, excepționali prin viziune și energie, doamna Maya a reușit să mențină Școala de la IBPC, a continuat să învețe tinerii, să îi strângă în jurul ei, să organizeze petrecerile noastre tradiționale de Crăciun, să îi învețe să danseze și să cânte, să atragă admirația multora dintre oamenii de știință care ne-au vizitat în cadrul multor workshop-uri, simpozioane și congrese pe care le-am organizat. Profesorul Jean-Charles Fruchart de la Universitatea de Medicină și Farmacie din Lille spunea: "Bravo Maya, pentru că ai știut să motivezi atâția tineri excelenți și să le dai speranță". Este într-adevar uluitor cum poți să mobilizezi tinerii punându-le înainte un ideal, mobilizându-i la construcția a ceva durabil, făcându-i părtași la realizare și la succes.

Dragă Doamna Maya,

acum, la Ceas Aniversar, vă doresc "La mulți ani!" la cârma institutului, multă putere și răbdare de a instrui viitoarele generații de tineri care vor veni și intregului Institut "Vivat, crescat, floreat!"

Teodora Barbălată
Doctorand IBPC "N. Simionescu"

Gânduri ale unui cercetator începător

40 de ani de IBPC. Aproape dublul vârstei mele și cu mult mai mult decât timpul pe care l-am petrecut eu până în prezent în acest Institut de prestigiu. Povestea mea în IBPC a început în ianuarie 2017, când, fiind studentă în anul întâi de master, căutam un loc de munca. Îmi doream să ajung într-un loc în care să am parte de provocări intelectuale și de cât mai puțină rutină. În încercările de a-mi da seama ce mi-ar plăcea să fac, am realizat că domeniul care mi s-ar potrivi cel mai bine este cercetarea, așa că, odată ce am văzut anunțul pentru un post vacant de asistent de cercetare, mi-am propus să mă înscriu la concurs. Astfel, am ajuns în Departamentul de Lipidomică, aflat sub coordonarea doamnei Acad. Anca Sima, iar cu bunăvoința dumneaei și a doamnei Acad. Maya Simionescu, a început povestea mea în rândul IBPC-iștilor.

Aici am găsit un colectiv deosebit de înzestrat pentru știință, dar mai ales răbdător și deschis la a mă îndruma și învăța. Aici am învățat și încă învăț cum se face știința de calitate, cu simț de răspundere, învăț să mă autodepășesc și să îmi setez țeluri cât mai înalte, avându-i ca model pe cei cu mai multă experiență din Institut. Aici învăț zilnic că rezultatele de calitate se obțin cu multă muncă, perseverență și determinare și că greșelile sunt importante și necesare, întrucât dau naștere unor rezultate temeinice.

În prezent, sunt studentă în primul an de doctorat, iar în pregătirea pentru examenele din programa academică, am avut plăcerea să parcurg multe dintre lucrările pe care le-a dat Institutul nostru de-a lungul celor 40 de ani. Nu am putut să nu remarc răbdarea, volumul imens de muncă și determinarea care transpar din toate aceste lucrări. Deși nu am avut onoarea de a-l cunoaște pe domnul Acad. Nicolae Simionescu, sau "domnul Profesor" așa cum îl numesc majoritatea, în Institut încă se resimte esența dumnealui, precum și idealurile și învățăturile sale, atât de evidente și astăzi. Ștafeta a fost preluata de doamna Acad. Maya Simionescu, care ne îndrumă cu răbdare și dibăcie, dar și cu rigurozitate, și care ne-a insuflat etica dumneaei de muncă, fără de care nu ar fi posibile toate rezultatele deosebite ale Institutului.

Cu ocazia împlinirii celor 40 de ani, nu îmi pot dori altceva decât ca și de acum înainte să creștem împreună la fel de frumos, să ne păstrăm aceleași standarde ridicate și să continuăm în a face știință bună, de calitate. De asemenea, cred că e un prilej potrivit să mulțumesc colectivului IBPC pentru sprijinul pe care l-am primit în dezvoltarea mea profesională, cu certitudinea că încă mai am multe de învățat, și nu în ultimul rând pentru căldura pe care am resimțit-o din partea colegilor și pentru că, atunci când am avut nevoie, am găsit înțelegere și un zâmbet.

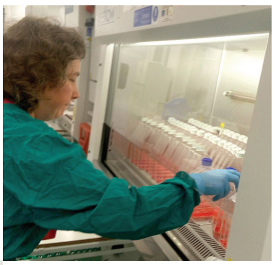

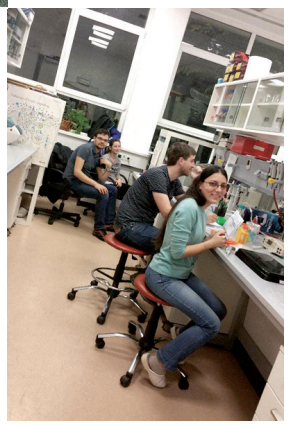

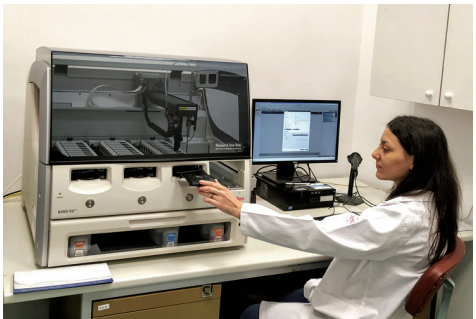

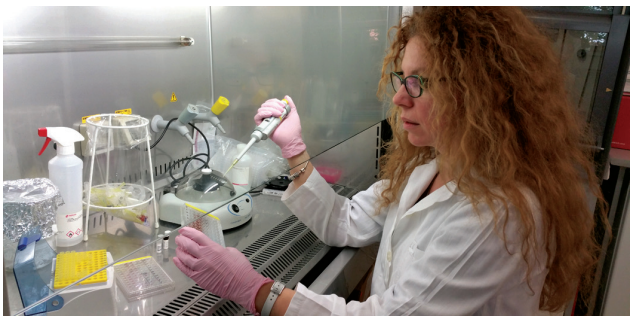

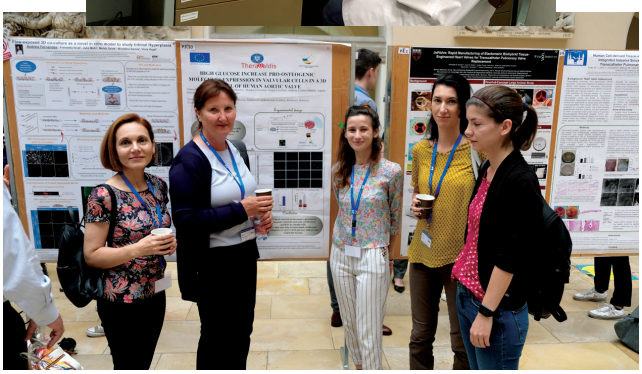

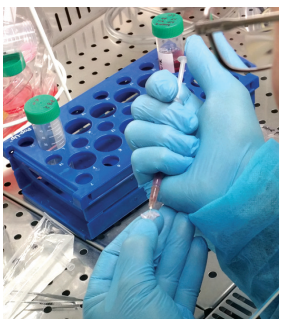

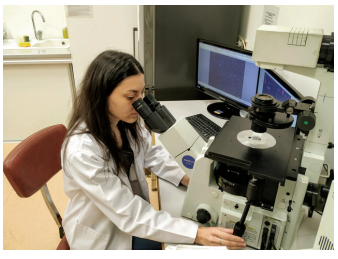

Acad. Lucia-Doina Popov

In loc de concluzii

Școala Profesorilor Maya și Nicolae Simionescu - „o școală ridicată la rang de instituție”

În drum spre casă, treceam adesea pe lângă un hățiș de vegetație de pe strada Bogdan Petriceicu Hașdeu, situat lângă curtea Facultății de Biologie. La un moment dat (era în 1974) hățișul a fost înlocuit de șantierul unei clădiri. A urmat cutremurul din 1977, iar clădirea de pe strada Hașdeu se apropia de finalizare. Nu știam ce este sau ce urmează sa fie acolo, până în august 1978 când am pășit pragul noului Institut de Biologie și Patologie Celulară (IBPC). Era încă șantier pe strada Hașdeu, locul ales în mod fericit de cei doi co-fondatori, Profesorii Nicolae Simionescu și Maya Simionescu.

Ideia unui institut științific dedicat introducerii biologiei celulare moderne în România îl preocupa pe Prof. Nicolae Simionescu încă din 1970 când nota:

“O, dacă aş putea crea un … crâmpei de viaţă adevărat, măcar pentru generaţiile vitoare de cercetători...”.

Mai mult, într-un interviu ulterior, răspundea la întrebarea *“Cum s-a născut ideea institutului?”*: *“ Credem, şi eu şi Maya, în puterea instituţiilor.* ***Să faci****, ceea ce se spune în termeni mai pedanţi,* ***o şcoală. O şcoală pe care să o ridici la rangul de instituţie.*** *Şi cum în anii în care noi am început activitatea în America, virtual biologia celulară nu exista în România, gândul de a fi întemeietorii acesteia aici l-am avut în permanenţă… [1].*

Prin grija celor doi co-fondatori, Profesorii Nicolae și Maya Simionescu, noul institut a fost dotat cu cea mai recentă tehnologie în biologie celulară la acea vreme și a fost selectată
prima echipă a școlii românești de biologie și patologie celulară; tematica reprezenta/reprezintă și astăzi un domeniu științific și social important, cel al studiului sistemului cardiovascular - la nivel celular și molecular - în condții fiziologice și patologice.

În urmă cu patru decenii, la început de septembrie, a avut loc deschiderea oficială a Institutului. A demarat totodată **o școală de biologie celulară modernă** în țara noastră. **Care sunt trăsăturile distinctive ale acestei școli?**

Realizarea doctoratului în biologie a început în anul 1979, când IBPC (afiliat atunci Ministerului Învățământului) a dobândit calitatea de Instituție Organizatoare de Doctorat. Această calitate s-a păstrat și după ce IBPC a trecut sub egida Academiei Române, iar activitatea de doctorat a fost și este integrată în Școala Doctorală a Academiei Române. Pe parcursul a patru decenii au fost elaborate un număr de peste 50 de teze de doctorat, sub conducerea exigentă a Acad. Nicolae Simionescu, Acad. Maya Simionescu și a încă 6 cercetători gradul 1 din institut.

Prezentarea în cadrul seminariilor a progreselor în temele de cercetare, seminariile metodologice și discuțiile cu caietul de experimente în față împreună cu cei doi mentori evidențiau esențe și ajustau parcursul temelor spre noi căi experimentale, relevante și mai eficiente. Seminariile metodologice au avut inițial rolul de familiarizare a cercetătorilor cu aparatura institutului; în timp, și-au păstrat actualitatea, fiind dedicate, în pas cu vremurile, aparaturii noi aferentă proiectelor in curs. Cu toții eram impresionați de profunzimea cunoștințelor mentorilor noștri, de conexiunile biologiei celulare cu fiziologia, biochimia,

morfologia, medicina, etc. Personal, intuiam noi idei de lucru pe care abea așteptam să le experimentez și prefiguram pașii următori de parcurs. Am pierdut numărul seminariilor și discuțiilor, dar importantă este strategia și continuitatea acestora în timp, inclusiv azi.

Expunerea cercetătorilor români ***la manifestările științifice internaționale organizate de institut*** la care au fost invitați să susțină conferințe personalități din domeniul biologiei celulare, conducători ai unor prestigioase laboratoare din SUA și Europa a fost un alt aspect ***al școlii de biologie celulară si moleculara care se desfasura in Institut.*** Amfiteatrul devenea neîncăpator pentru cercetătorii și cadrele didactice din întreaga țară care veneau să afle noutățile din domeniu. Mulți participanți mărturiseau că aceste sesiuni științifice au fost prilejul fericit de a înțelege - de la sursă - biologia celulară modernă. Noi, echipa, prezentam rezultatele proprii, fie sub formă de conferințe, fie sub formă de postere. Diapozitivele prezentării trebuiau să fie perfecte atât ca formă cât și în conținut: să nu aibă mai mult de 7-9 rânduri pentru a fi ușor urmărite de auditoriu, iar, după caz, engleza trebuia să fie perfectă. În acest scop și pentru încadrarea în timpul rezervat, înaintea prezentării în plen făceam repetiții, asistați de toți colegii.

În anii de început, pregătirea posterelor ce urmau să fie expuse la manifestări științifice prilejuia o efervescență deosebită. Modelul de postere era cel curent al congreselor științifice din SUA, adaptat și îmbunătățit de Profesorii Nicolae și Maya Simionescu în IBPC. În seara dinnaintea simpozioanelor, posterele erau vizionate/evaluate „ în premieră" de mentorii noștri. De-a lungul anilor, în institut au avut loc numeroase Simpozioane internaționale prilejuite de varii contacte/contracte și de câștigarea unor prestigioase Grant-uri majoritatea având ca inițiator și director de proiect pe Nicolae Simionescu și Maya Simionescu.

Școala de biologie celulară modernă a fost/este diseminată în toată țara de ***Societatea Națională (azi, Română) de Biologie Celulară (SRBC)*** fondată sub auspiciile institutului, la inițiativa Prof. Nicolae Simionescu. În discursul inaugural din 2 iunie 1982, Prof. Nicolae Simionescu - primul Președinte - preciza următoarele: *„Nu e nevoie de "încă o Societate" ci, de una care să vrea şi să poată efectiv reprezenta un mijloc eficace de a ajuta dezvoltarea la parametrii deceniilor moderne a cercetării biomedicale, a* ***învăţământului biologic şi medical.*** *SNBC să fie o Societate a unor oameni curajoşi, demni şi neabătuţi în dorinţa de a face ceva bun pentru ţara noastră"*. Membrii Societății au avut la dispoziție un volum anual, "Buletinul SNBC". Primele numere au cuprins aspecte organizatorice, științifice și opinii asupra nomenclaturii corecte în limba română a termenilor de specialitate noi din literatura engleză. Apoi, volumul a cuprins programul și rezumatele prezentate la Sesiunile științifice anuale și a fost pentru mulți membrii, o referință bibliografică importantă. În prezent, revista SRBC se intitulează "Annals of the Romanian Society for Cell biology", publică articole științifice în limba engleză, apare de trei ori pe an și este în curs de evaluare pentru atribuirea factorului de impact. Un rol esential in

elaborarea revistei l-au avut Prof. Aurel Ardelean (Universitatea de Vest „Vasile Goldiş" din Arad) şi Prof. Constantin Crăciun (Universitatea „Babeş-Bolyai"din Cluj-Napoca).

După ce Acad. Nicolae Simionescu ne-a părăsit, Preşedintele Societăţii, a fost/este Acad. Maya Simionescu care continuă şi dezvoltă cu succes obiectivele societăţii : promovarea progreselor ştiinţifice în domeniul biologiei celulare şi moleculare normale şi patologice, organizarea şi dezvoltarea cooperării multidisciplinare specifice domeniului, sprijinirea cercetărilor fundamentale de largă perspectivă. Diseminată la nivel naţional, SRBC are în prezent peste 500 membrii şi 13 filiale. Remarcabil, se păstrează tradiţia desfăşurării de Sesiuni Stiinţifice anuale în principalele centre universitare şi academice ale ţării.

Un demers de succes, o altă faţetă a şcolii *„Simionescu"* este şi ***Cursul Internaţional Postuniversitar de Perfecţionare. "De la Biologia Celulară şi Moleculară la Medicina Secolului XXI"*** desfăşurat în institut, cuprinzând conferinţe ale unor personalităţi din ţară şi de peste hotare şi demonstraţii şi lucrari practice; Director, Acad Maya Simionescu, director executiv
Acad. Anca Sima.

Deşi ar mai fi multe de spus despre şcoala din institut, am datoria de onoare de a face o reverenţă către mentorii noştri care ne-au educat în toate faţetele cercetării ştiinţifice, de la documentatie la experimentare, la redactarea cu succes a lucrărilor, la ilustrarea clară a rezultatelor experimentale si mai ales de a trece peste dezamăgiri şi a merge cu un zâmbet mai departe, după propriul lor exemplu.

•••

Pe strada care poartă numele marelui cărturar Bogdan Petriceicu Haşdeu, din Bucureşti există şi creşte ***şcoala "Profesorilor Maya şi Nicolae Simionescu"*** de biopatologie celulară şi moleculară modernă. Este o şcoală deschisă oricărui tânăr înzestrat care are curiozitatea de a descifra în profunzime mecanismele implicate în funcţionarea normală/anormală
a celulei vii.

Epilog

Pasiunea pentru ştiinţă a celor doi co-fondatori ai Institutului şi dedicaţia acestora au constituit "solul" fertil în care Institutul s-a înrădăcinat acum patru decenii şi înfloreşte în prezent. Institutul este un teren propice pentru inspiraţie ştiinţifică, experimentare şi realizări; este un orizont deschis care oferă o şansă şi un viitor cercetătorilor genuini.

Câte generaţii de cercetători s-au format în Institut? Cel puţin patru, câte una la fiecare zece ani.

Pentru anii ce vin văd Institutul ca un centru de primă mărime în transferul ştiinţei fundamentale în terapii de success. Se poate afirma cu siguranţă faptul **că drumul Şcolii de Biologie « Simionescu » merge numai înainte.**

Epilogue

The passion for science of the two founders of the Institute, and their devoted commitment were the fruitful soil where the Institute was rooted four decades ago and is now flourishing. The Institute is a fertile ground for scientific inspiration, experimentation, and accomplishments; it is an open horizon, and every bright minded scientist has

a chance and a future in here.

How many successful generations have been raised around it? At least four, one for each decade.

During the following years I am foreseeing the Institute as a leader in translation of basic science into successful therapies. One can safely state **that the path of "Simionescu`s" Biology School is moving only forward).**

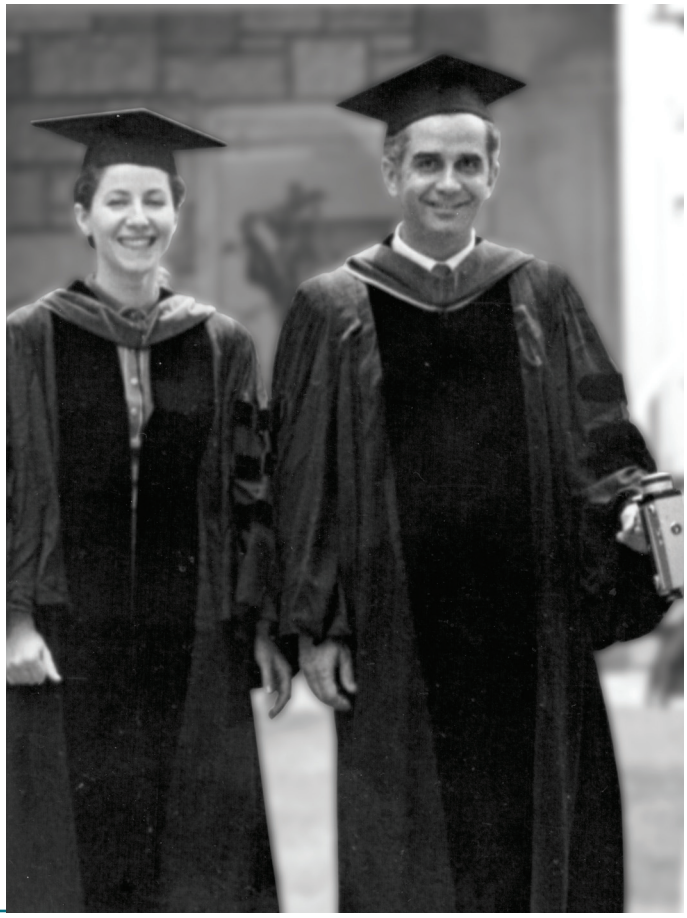

Bibliografie

[1] Prof. Nicolae Simionescu în interviu cu dl. Nicolae Tzone, în Institutul Simionescu, 30 ani, Imposibilul nu există…/memento Nicolae Simionescu, editori: Ileana Mânduțeanu, Loredan Stefan Niculescu, Maya Simionescu, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2009, p. 111-128.

ACADEMIA ROMÂNĂ

INSTITUTUL DE BIOLOGIE SI PATOLOGIE CELULARA
“NICOLAE SIMIONESCU”

INVITATIE - PROGRAM

IBPC

NICOLAE SIMIONESCU

SIMPOZION ANIVERSAR

bucuresti 19-20 septembrie 2019

PROGRAM

Joi, 19 Septembrie 2019 - Aula Academiei Romane

9.30 - 10.15 Deschiderea Simpozionului

Acad. Ioan -Aurel Pop – Președintele Academiei Române
Acad. Maya Simionescu–Director al IBPC "N. Simionescu"

10.15 -11.30 Evocări

Prof Sam Silverstein – Columbia University Medical Center, USA
Prof. Irinel Popescu – Președintele Academiei de Ştiinţe Medicale
Prof. Radu Deac – Vicepreședintele Academiei de Ştiinţe Medicale
Prof. Jean Askenasy – University of Tel-Aviv, Israel
Prof. Werner Franke – German Cancer Research Center, Germany
Acad. Doina Popov – IBPC "N. Simionescu"
Dr. Anca Dobrian – Eastern Virginia Medical School, USA
Prof. Angello Azzi – Tufts University, USA
Dr. Florea Lupu – Universitatea din Oklahoma, USA

11.30-12:00: Fotografie de grup – Pauză de cafea

12:00 -13:45: Descoperiri, noutăți în laboratoarele IBPC-NS
CHAIRS: Doina Popov, Jean Askenasy

13:45-15:00: Sesiune de postere: Proiectul Theravaldis

15.00- 19.00: **Workshop THERAVALDIS**: "Bolile valvelor cardiace: noi ţinte pentru terapii şi inginerie tisulară"
CHAIRS: Werner Franke, Ileana Mânduțeanu, Agneta Simionescu

Vineri, 20 Septembrie 2019
Amfiteatrul George Emil Palade, IBPC „N. Simionescu"

9.00-11.05 Sesiune Ştiinţifică I: "Celule și gene"
CHAIRS: Dimitris Kardassis, Anca Sima

9.00-9.25 Jean Askenasy
9.25-9.50 Anca Dobrian
9.50-10.15 Angelo Azzi
10.15-10.40 Dimitris Kardassis
10.40-11.05 Mircea Ivan

11:05-11:30 Pauză de cafea

11.30-14.00 Sesiune Ştiinţifică II: "Funcţia și disfuncţia celulelor"
CHAIRS: Angelo Azzi, Florin Lupu

11.30-11.55 Sam Silverstein
11.55-12.20 Florin Lupu
12.20-12.45 Cristina Lupu
12.45-13.10 Alexandru Șchiopu
13.10-13.35 Zorina Galiș
13.35 -14.00 Șerban Moroșan

14.00 -15.30 Sesiune de postere

15.30-19.00 Workshop DIABETER: „În căutarea unei terapii inovatoare pentru diabetul de tip 1"
CHAIRS: Maya Simionescu, Nadir Askenazy

Încheierea Simpozionului Aniversar

Institutul de Biologie si Patologie Celulara "N. Simionescu"
Str. B.P. Hașdeu nr. 8, București, Telefon: +4021.319.45.18; Fax: +4021.319.45.19; www.icbp.ro

NOI
AZI
2019

Acest volum de amintiri este publicat cu ocazia celei de a 40-a aniversări a Institutului de Biologie și Patologie Celulară ”Nicolae Simionescu”

Editare:
MAYA SIMIONESCU
ANCA SIMA
ILEANA MÂNDUȚEANU
Membri ai Academiei Romane

Viziune grafică si coperta:
OVIDIU CROITORU

Arhiva foto:
MIREL POPA

Tipărit cu sprijinul:

ComputerLand® ROMÂNIA
Business to business. Person to person.
www.computerland.ro

FUNDAȚIA NAȚIONALĂ PENTRU STIINȚĂ ȘI ARTĂ
ISBN: 978-606-555-271-5

Copyright 2019, Institutul de Biologie și Patologie Celulară”Nicolae Simionescu”
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, arhivată sau transmisă, sub orice formă, electronică, mecanică, fotocopiată, înregistrată sau in alt mod, fără permisiunea scrisă a autorilor.

Institutul de Biologie Celulară și Patologie ”Nicolae Simionescu”
Strada B.P. Hasdeu nr. 8, 050568
București, România
Telefon: (004021) 319.45.18; (004021) 319.45.24;
Fax: (004021) 319.45.19
www.icbp.ro